

АНДРЕ НОРТЪН ПАЯЖИНАТА

Част 2 от „Магьоснически свят“

Превод от английски: Валя Димитрова, 1993

chitanka.info

1

ПРЕДИЗВИКАТЕЛСТВОТО

През нощта се разрази буря. Поривите на силния щорм връхлитаха върху стените на стария замък и запокитваха потоци пороен дъжд в прозорчетата на кулата. Зад стените на Южния Форт неистовата буря отекваше като глух тътен и този шум успокояваше Саймън Трегарт.

Бурята не го вълнуваше. Такива като него са свикнали да противостоят на стихииите. Но в този ранен предутринен час, ослушвайки се като часовой в далечните звуци, той чувстваше смътна тревога. Дрезгавата светлина разсея сенките, бурята отмина, а тревогата остана.

Саймън протегна ръка в леглото. Движението беше инстинктивно, както и чувството, което го беше обладало: той просто се нуждаеше от опора, макар и да не знаеше още какво се е случило.

Пръстите му почувстваха топлината на тялото и нежната кожа. Обърна глава. Лампата не светеше, но бледата светлина на процеждащия се утринен здрач беше достатъчна, за да види жената, която лежеше до него. Широко отворените очи невъзмутимо срещнаха погледа му, но в глъбините им се четеше същото, което изпитваше Саймън.

Джелита, магьосницата на Есткарп, станала негова жена, рязко се надигна. Черните ѝ копринени коси се изплъзнаха изпод бузата му и се разпиляха по раменете ѝ. Покривайки с ръце малките си твърди гърди, тя оглеждаше стаята, тъй като в душната нощ бяха отметнали завесата над леглото.

Начинът, по който живееше сега Саймън Трегарт, се възприемаше от него различно. Когато в мислите си се връщаше към миналото, настоящето му се струваше натрапчив сън. Но щом забравеше за миналото, светът отново ставаше реален. Кой е той? Разжалван армейски офицер, престъпник, избягнал отмъщението на своите съучастници в тъмните дела? Той се възползва от услугите на

Йорг Петроний, за да остане жив, и мина през Вратата от каменни плочи, съхранила се по чудо от доисторическите времена. Носеха се слухове, че всеки, минал през Вратата, изчезва по тайнствен начин от този свят и попада в друг, много близък до неговата душа. И това беше единият Саймън Трегарт.

Другият Трегарт лежеше сега тук, в леглото, в Южния Форт на Есткарп. Саймън Трегарт — Пазител на границата, заклел се да служи на владетелките и взел за жена една от магьосниците на тази древна страна. И това „сега“ понякога така запълваше миналото и той, прекрачил невидимата граница, се сливаше със света, в който беше се озовал така внезапно.

Изведнъж Трегарт беше обладан от остро предчувствие за опасност. То прекъсна мислите му за това, кой е той и какво прави тук. Също като Джелита той рязко се привдигна и седна, като я докосна по рамото. Пръстите му стискаха дръжката на самострела. Той изглеждаше нелепо — нали няма сигнал за бой, а само зов за помощ, възприет от тях неизвестно как.

— Саймън! — гласът на Джелита звучеше по-ниско от обикновено и трепереше.

— Да, аз също чувствам. — Саймън слезе от широкото ложе на подиума и посегна към креслото, на което бяха дрехите му. Някъде до стените на Южния Форт или в околностите му се беше случило нещо лошо. Той започна да прехвърля през ума си възможните варианти на потискащото го чувство за опасност. Внезапно морско нападение от карстенци?

Саймън беше уверен, че отрядите на херцога не могат да се промъкнат през планините. Те се охраняват от соколарите и неговите отряди за защита на границата. А може би е внезапен удар от страна на Ализон? Мрачното мълчание на северните съседи отдавна внушаваше подозрение...

Саймън обуваше ботушите и закопчаваше колана си, когато през ума му мина предположение, от което дъхът му спря — колдерите! Нали те не бяха напълно унищожени. И сега тази сила, така чужда на този свят, както и самият той, се е съвзела и отново заплашва Есткарп.

Бяха изминали няколко месеца, откакто коварният враг се опита да нанесе удара и беше отбит; от времето, когато остров Горм, опора на колдерите, беше превзет с щурм и опитът им да подчинят Карстен се

беше провалил. За тях нищо не се чуваше. Даже останалият в ръцете им замък Ил мълчеше. Силите на Есткарп не можеха да преодолеят невидимата бариера, която защитаваше стените и кулите му, нито откъм морето, нито откъм сушата. Саймън и не мислеше, че победата над Горм е краят на заплахите от страна на Колдер. Опасността оставаше до пълното изгонване на чужденците отвъд морето. Но засега и без това грижите бяха достатъчни. На север Ализон приличаше на псе, готово да се откъсне от веригата, а Карстен на юг — на дремец вулкан.

Саймън се ослушваше в тишината, очаквайки тревожен камбанен звън от защитниците на границата. Гарнизонът на форта не можеше да бъде изненадан. Но сигнал за тревога така и не прозвуча.

— Саймън! — повикването беше високо и звучеше заповеднически. Той рязко се обърна с оръжие, готово за стрелба.

В дрезгавата светлина лицето на Джелита изглеждаше мъртвешки бледо, а очите ѝ — безцветни. Трудно му беше да разбере дали това е страх, или нещо друго! Джелита беше наметнала върху раменете си тънка тъмночервена рокля и я придържаше с едната си ръка. Не беше успяла да я облече. Роклята се свличаше по пода, а тя като лунатик бавно заобикаляше ложето, за да се приближи до Саймън. Но не, Джелита не беше в състояние на транс и не беше обзета от страх.

— Саймън, аз съм същата!

Тези думи го поразиха много повече от вика ѝ. Те предизвикаха у него силна болка и той си помисли, че с времето тази болка няма да изчезне, а ще се усилва. Гледай каква била работата! Значи за нея това е толкова важно? Толкова важно, че откакто са станали мъж и жена, тя се е чувствала оцетена и се е измъчвала от това? И веднага една друга част от съзнанието му, по-малко подвластна на емоциите, заговори в защита на Джелита. Магията беше неразривно свързана с живота ѝ. Както всички магьосници, тя се гордееше с Дарбата си и изпитваше от това възторг. Обаче жената по своя воля се прости с всичко това, когато дойде при Саймън. На нея несъмнено ѝ е било ясно, че като се омъжи, завинаги ще изгуби своята Дарба. И как не го е разбрал по-рано?!

Саймън ѝ протегна ръка, макар че много му се искаше да я прегърне и притисне към себе си. Пърстите им се преплетоха и той

почувства, че радостта, която излъчва всяка частица от нейното тяло, се предава и на него.

— И как ти... — започна той, но Джелита го прекъсна.

— Знаеш ли, то е още в мен. Аз нищо не съм загубила. О, Саймън, аз станах жена и въпреки това не съм загубила Дарбата си.

Ръката ѝ се разтвори и роклята ѝ, която все още придържаше, падна от раменете. Пръстите ѝ машинално се насочиха към гърдите, търсейки магьосническия камък, с който се беше разделила при бракосъчетанието.

Очите на Джелита помръкнаха, когато не намери това, което би ѝ помогнало да се разпореде с преизпълнената я енергия. След това, свикнала да намери изход от всяко положение, тя се отдръпна от Саймън и леко наклонила глава, замръзна на място, като че ли се вслушваше в нещо.

— Не се чува тревожен камбанен звън. — Саймън вдигна роклята и наметна раменете ѝ.

— Аз и не мисля, че това е нападение — отговори Джелита, — но някъде е неспокойно, приближава зло.

— Ако е така, откъде или от кого идва то?

Жената продължаваше да бъде нащрек, но Саймън разбра, че тя се прислушва не във външни звуци, а в това, което ѝ говори Силата. Неговото безпокойство прерасна в необходимост от незабавно действие. Само че против кого или против какво?

— Лоиса!... — произнесе с глух глас Джелита и като се обърна, стремително тръгна към сандъка, в който бяха дрехите ѝ. Тя припряно започна да се облича, но не всекидневната си рокля. Тя извади кожена куртка, която се носи под ризницата.

Лоиса? Саймън не беше сигурен, че именно тя е застрашена, но не се усъмни в интуицията на жена си. Съдбата свърза четиримата в борбата за свободата на Есткарп и за собствената им свобода. Те заедно се бореха против злото, което Колдер донесе на този някога прекрасен свят: Саймън Трегарт — пришълец от друг свят; Джелита — магьосница от Есткарп; Корис — изгонен някога от Горм — капитан на гвардейците, а по-късно сенешал и маршал на Есткарп, и Лоиса — наследница на Верлен — замък по крайбрежието. За много години неговите владетели бяха натрупали несметни богатства, като ограбваха претърпелите корабокрушение кораби. След годежа си с херцог Ивиан

Лоиса избяга от замъка, като отърва и Джелита, която беше пленница там. Като се промъкнаха в Карс, двете започнаха тайна борба срещу херцога и неговите съмишленици. Лоиса, с ризница и меч, беше сред воините на Есткарп, когато те щурмуваха Горм. А след това, в цитаделата на Сиппар, тя се закле във вярност на Корис. Тази крехка на вид девойка се оказа силен и смел воин.

Сега сигурно я заплашваше беда. Джелита чувстваше, че Лоиса е в опасност.

— Но Лоиса е в цитаделата на Ес — промълви Саймън, като обличаше ризницата си. — А това е сърцето на страната. Ако врагът се е осмелил...

— Не, нещо не е точно така — продължи Джелита. — Море... В това, което виждам, главно е морето.

— Корис?

— Не. Като че ли не... О, ако беше у мен камъкът. — Тя обу ботушите си. — А така гадаеш като в мъгла. Виждаш, някъде плава, а какво носи е неизвестно. И все пак: Лоиса е в опасност и това е свързано с морето.

— Колдерите? — Саймън не можа да се въздържа от най-лошото предположение.

— Няма я бариерата на колдерите. Чувствам само зов за помощ. Саймън, ние трябва да тръгнем на югозапад. — Тя леко се обърна и съсредоточи поглед върху стената, като че ли виждаше през нея.

— Тръгваме — отговори кратко той.

В обитаемата част на форта беше още тихо, но като изскочиха забързано от залата, те чуха на стълбата смяната на караула.

— Да се съберат конниците! — извика Саймън.

Заповедта му беше чута. Последва леко учуден възглас. Те още не бяха успели да стигнат до двора, когато потръби тревога.

Гарнизонът във форта всяка минута беше готов да отблъсне внезапна атака. През пролетта и лятото сигналът за тревога звуча неведнъж, събирайки отрядите за защита на границата. Ударните сили на гарнизона, който командваше Саймън, се състояха главно от карстенски бежанци, принадлежащи към древната раса. Тези, които бяха напуснали родните си места заради клането, устроено в Карстен по заповед на херцога, имаха причини да ненавиждат грабителите и убийците, които господстваха сега над тяхната земя. А те устройваха

внезапни нападения, за да разузнаят отбраната на Есткарп — последното убежище на расата от тъмнокоси хора с кафяви очи, съхранили мъдростта на прадедите и чистотата на кръвта си. Раса, чиито жени бяха надарени с Магьоснически Дар, а мъжете, макар и малко мрачни на вид, се отличаваха със сила и ловкост — качества, необходими за военните дела.

— Не се виждат сигнални огньовете, командире...

Помощникът на Саймън от по-рано, Ингвалд, го чакаше в двора на крепостта. Но вместо Саймън му отговори Джелита:

— Имаше друг сигнал, капитане.

Ингвалд я погледна учудено, но все пак попита:

— Нападение някъде наблизо?

— Не — каза Саймън. — Нещо се е случило на югозапад. Ние с част от гарнизона се отправяме натам, а ти ще останеш да командваш тук.

Офицерът като че ли искаше нещо да възрази, но след миг забавяне отсече:

— Отрядът на Дарстен се намира в пълна бойна готовност и може незабавно да се отправи в планините.

От кухнята изскочи прислужница с блюдо, върху което имаше походни хлебчета с парчета пържено месо, току-що извадени от печката. След нея тромаво бягаше в тръс дебело момче — неин помощник — с големи чаши, пълни с вино. Джелита и Саймън ядяха прави и наблюдаваха как конниците проверяват конете и подготвят оръжието си за похода.

Джелита едва чуто се засмя и неочаквано каза:

— Тази, която ми предаде вестта, ме чу и аз ѝ съобщих новините. Жалко, че камъкът не е у мен, би ми свършил много добра работа.

Саймън беше изумен. Излиза, че дори без своя камък Джелита е способна да общува с младата магьосница, свързваща ги с щаба на Есткарп. Благодарение на това военният съвет беше вече получил съобщението на Джелита за грозящата ги опасност.

Саймън възстановяваше в паметта си картината на местността, през която им предстоеше да минат. Хълмове и планини на юг, морски бряг на запад. По пътя си могат да срещнат само едно-две селца, а фортове и замъци там няма. Наистина, срещат се и постове, но силите им са незначителни и са разположени далеч от границата. А това

значи, че не могат да служат като постоянно местопребиваване на магьосниците, които са способни да предупреждават за нападенията на врага... Тогава остава само един начин за свръзка — сигналните огньове по хълмовете. Но сега не гореше нито един.

Какво правеше там Лоиса? Защо е напуснала Ес и е отишла в този пустинен край?

— Примамили са я с хитрост. — Джелита като че ли пак прочете мислите му. — Как именно са я примамили в клопката не мога да кажа, но защо — мисля, че се досещам.

— Коварните замисли на Ивиан?

Това можеше да бъде обяснение за всяко действие, насочено против наследницата на Верлен. Според законите на Карстен Лоиса е жена на Ивиан. И макар че те дори не са се виждали, годежът с нея дава право на херцога да владее Верлен. Трябва само Лоиса да се заведе в Карстен и тогава сделката, която Фалк сключи с херцога, ще бъде окончателно завършена. Според слуховете в Карстен цари смут. Бившият наемник, Ивиан, завзел властта благодарение на това, че е събрал под свое командване огромна войска, чувствал враждебността на старата аристокрация. Необходимо му е решително да разпръсне тази враждебност, иначе властта му ще бъде несигурна.

И тъй като Лоиса е в близки роднински връзки с трите могъщи клана в Карстен, херцогът би могъл да я използва за постигане на своите цели. Можеше да получи много, но разбира се, не само Карстен го безпокоеше.

Ивиан се чувстваше зле, защото съзнаваше, че клането, устроено по негова заповед над хората от древната раса, няма да остане ненаказано. И по-точно, той не можеше да повярва, че магьосниците от Есткарп няма да му отмъстят. А при подобно положение Лоиса би могла да бъде тази сила, която херцогът трябва да има, за да им се противопостави.

Те излязоха от крепостта в бърз тръс. Отпред — Саймън, малко зад него Джелита, а след тях двадесетте конника на Дарстен. До морето имаше четири часа езда. До падането на Сулкар, града на моряците търговци, пътят, по който сега яздеше отрядът на Саймън, беше търговската артерия, свързваща половин дузина села и един малък град със свободното пристанище. Но след гибелта на Сулкар пътят рядко се ползваше и ако не бяха патрулите, които от време на

време разчистваха повалените от бурите дървета, би бил съвсем занемарен.

Отрядът премина през Ромсгарт, селище, където обикновено се събираха на пазар селяните от най-близките села. Беше непазарен ден и бързо преминалият през улиците отряд предизвика паника сред жителите. Саймън забеляза как Дарстен махна с ръка на местната стража. Той знаеше какво означава жестът: да бъде незабавно поставен боен патрул. На оказалата се в обкръжение от опасни и готови за война съседи древна раса може би й беше вече предопределено да изчезне от лицето на земята. Но в последната битка, воините й щяха да отнемат живота на много свои врагове. И в Ализон, и в Карстен знаеха това прекрасно. И може би единствено това ги караше да се въздържат от незабавно нападение на Есткарп.

Няколко мили след Ромсгарт Джелита даде знак да спрат. Тя яздеше с непокрита глава. Шлемът й висеше на лъка на седлото. И сега, като обръщаше глава наляво и надясно, тя приличаше на хищна птица, която търси плячка. Но Саймън вече попадна на следа.

— Там! — извика той и посочи пътеката, която се отделяше от главния път на юг. Чувството за опасност, което нито за миг не го напускаше, като че ли беше изострило зрението му. Върху ствола на падналото недалече от пътеката дърво той забеляза две следи. Един от конниците се спеша, за да ги разгледа по-добре.

— Одраскано от копита, и то съвсем прясно...

— Разпръснете се! — извика Саймън.

Конниците се разпръснаха по гората, като продължаваха внимателно да се движат по протежението на пътеката. Джелита сложи шлема си.

— По-бързо, напред!

Тя пришпори коня си. Той прескочи поваленото дърво и се понесе по пътеката. Саймън препусна след нея. На всеки, който ги видеше, би му се сторило, че са само двама, но хората на Дарстен, прикрити от гората, не изоставаха от своя командир.

Вече се чувстваше полъхът на свежия морски вятър. Значи приближаваха залива. Какво ли ще видят там? Нима кораби, готови да

отплават за Карстен? Но кой примами Лоиса в този капан? Ако бяха тук соколарите със своите птици, досега всичко биха разузнали.

Те излязоха на широка, покрита с гъста трева поляна, която се спускаше към залива. Там пасяха два оседлани коня. А в морето се виждаше кораб с вдигнати платна, току-що отплавал от брега.

Върху белия крайбрежен пясък видяха ярко петно. То направо се хвърляше в очи. Джелита скочи от коня и хукна нататък. Саймън се втурна след нея и скоро те стояха над трупа на жена със застинало и безметежно лице, макар че пръстите ѝ се бяха впили в дръжката на кама, дълбоко забита в гърдите ѝ.

— Коя е тя? — попита Саймън.

Напрягайки паметта си, Джелита се намръщи.

— Срещала съм я. Тя е от планините. Казва се... Казва се Бертора и някога е живяла в Карс.

— О, Боже!

Саймън забеляза, че един от воините го вика, и отиде да види какво има. В пясъка, до самата вода, беше забито копие, а на него надяната ръкавица от броня. Нямаше нужда от обяснение, тук са били хората на херцога. Нещо повече — те дори не са искали да прикрият това. Значи Ивиан обявява война. Саймън хвана ръкавицата и я дръпна. Той прие предизвикателството.

2

НАПАДЕНИЕТО

Лъчите на светлината искряха, отразени от лежащия на масата предмет, като от скъпоценен камък. В действителност това беше само една ръкавица, кожена ръкавица, чиято горна част беше покрита с метални пластинки.

— Лоиса е напуснала Ес преди два дни, но никой не знае защо — гласът беше мрачен и чужд.

Съсредоточен и мрачен, Корис седеше до края на масата, наклонен напред и здраво стиснал дръжката на секирата.

— Аз научих вчера вечерта. Едва вчера! Къде е отишла, защо, кой я е отвел със себе си?

— Ние предполагаме, че е нужна на херцога — каза Саймън, — но въпросът е защо? — Той забеляза тревожния поглед на Джелита и замълча. Изглежда отново двамата мислеха едно и също. Сега, когато Корис не можеше да си представи живота без Лоиса, похищението ѝ можеше да се превърне в катастрофа за отбраната на Есткарп. Никаква магьосническа сила не би могла да възпре младия сенешал в издирването на любимата. Затова трябваше да се охлади гневът му поне докато дойде до състояние да приема трезви решения.

— Край на Карс — кратко заяви Корис.

— Какво? Толкова ли е просто? Ти гарантираш ли? — Саймън не сдържа остротата си. — Ти смяташ, че градът няма да устои пред шепата воини, които ти набързо ще събереш? Да, Карс ще падне, но само ако ние внимателно обмислим всичко и не се хвърлим в безразсъдна атака.

— Корис — ръката на Джелита, с тънки, дълги пръсти се оказа под лъча светлина, паднал върху бойната ръкавица на Ивиан, — ти недооценяваш Лоиса...

С тези оскърбителни думи тя като че ли събуди Корис. Тя постигна това, което Саймън не можа.

— Недооценявам?

— Спомни си Брайант и не забравяй, че Брайант и Лоиса са едно и също лице.

Брайант и Лоиса! Както винаги тя беше права, неговата жена магьосница. Разбира се, че с това трябваше да започне. Лоиса... На нея ѝ се наложи да играе ролята на наемник по време на пребиваването им с Джелита в Карс. С оръжие в ръка, тя беше сред воините, освободили Сиппар. И най-вече — Лоиса избяга от Верлен, при това спаси от плен и Джелита. А това беше много трудно, почти невъзможно. Не, Лоиса съвсем не е безпомощно момиче. Тя има достатъчно ум и воля, за да устои при схватката със силите на злото.

— Но по техните проклети закони тя принадлежи на Ивиан — острието на секирата описа святкаща дъга и разсече ръкавицата, която лежеше на масата.

— Тя принадлежи само на себе си, Корис, поне докато не реши иначе. Не знам как им се е отдало да измамят Лоиса, но много се съмнявам, че ще могат да я удържат. Обаче помисли, сенешале, струва ли си да се действа сляпо? Щом ти нахлуеш в Карс, Лоиса веднага ще се превърне в оръдие против теб в ръцете на Ивиан. Нима това искаш?

Корис се обърна към Джелита и понеже беше по-нисък от нея, вдигна глава, за да срещне погледа ѝ. Раменете му бяха леко присвити и в позата му имаше нещо, което напомняше на звяр, пригответил се за скок.

— Няма да допусна тя да остане там! — изкрещя предизвикателно той.

— И ние няма да допуснем — съгласи се Саймън. — Но разбери. Те само това чакат — да захапем въдицата. Може би затова похитиха и Лоиса, за да ни устроят капан.

Корис присви очи.

— И какво предлагаш? Тя да се погрижи сама за себе си? Да, Лоиса е храбра, но тя не е магьосница. И при това те са много, а тя е сама.

Саймън имаше готов отговор. Той беше успял да обмисли плана за действие преди пристигането на Корис във форта. И разтвори пергаментна карта на масата до секирата.

— Обикновено нападение над Карс е безсмислено. За да го осъществим както трябва, е нужно да съберем цялата наша войска и да

тръгнем на война срещу Карстен. Не е ли по-добре да проникнем в града с малък отряд, и то по покана на Ивиан?

— С помощта на превъплъщение? — Корис веднага разбра и нотките на ожесточение в гласа му изчезнаха.

— Най-вече. А ще започнем да действваме ето тук...

Операцията, която Саймън предлагаше, беше рискована. Той отдавна обмисляше идеята, но мълчеше, защото разбираше, че ще се намерят много доводи против. Сега, когато обстоятелствата изискваха незабавни действия, можеше да се рискува.

Корис внимателно изучаваше картата.

— Но какво общо има тук Верлен? — погледна той Саймън.

— Верлен е нужен на Ивиан. Той отдавна мечтае за него. Отчасти това беше и причината за женитбата му с Лоиса. Богатствата на Верлен привличат херцога. Помисли сам — при Ивиан служат главно наемници и той трябва да им плаща. Освен това крепостта е удобно разположена и може да бъде отлична база за морски нападения срещу нас. С една дума — сега, когато Карстен е изтощен от притесненията и тежките, непосилни данъци, Верлен е спасение за херцога. Досега Фалк се държеше разумно, не пречеше на Ивиан, но да допуснем, че в него заговорят бащинските чувства и той намисли...

— ... се престори, че иска да размени Верлен за Лоиса. В действителност, за да не загуби своите съкровища? Правилно ли разбрах?

— Трябва да направим така — Ивиан да повярва, че може без всякакви усилия да завладее Верлен. — Саймън започна в детайли да излага операцията. Като го слушаше, Корис престана да се мръщи и внимателно вникваше в плана, търсеше слабите му места. Но засега не прекъсваше Саймън, който съобщаваше всички нови сведения, получени от неговите разузнавачи и от соколарите. Синтезираше ги и се опитваше да нарисува пълната картина на предстоящите действия.

— Корабът, който ще разположим на рифовете, ще привлече почти всички хора от крепостта на Фалк. В замъка ще остане само охраната. Без наблюдение ще останат и тайните ходове, за които владетелят на Верлен не знае нищо. Това още Лоиса беше ни го казала. А Джелита ще ни обясни как да намерим входа отвън и по такъв начин нашият отряд ще проникне в самото сърце на Верлен. А след това ще се справим и с тези, които са тръгнали за плячка към скалите.

— Но това ще ни отнеме много време. А и не сме сигурни, че в изчисленията от нас ден ще има щорм. — Макар Корис да възразяваше, Саймън чувстваше, че сенешалът приема плана му и значи може да не се опасяват от безразсъдно нахлуване в територията на врага, поне докато мисълта на Корис е заета с Верлен.

— Що се отнася до времето — Саймън навигира картата, — то през изминалото денонощие ние направихме нещичко. Изпратихме съобщение до соколарите и те сигурно вече са се разпръснали из планините около Верлен. Разузнавачите от отряда за защита на границата отлично познават всяко ъгълче от тези места и ще намерят най-кратките пътеки. Сулкарските моряци в пристанището Сиппар подготвят за плаване един от изоставените кораби. Поставят нови платна и товарят камъни в трюма, за да изглежда като обикновен търговски кораб с товар. А на флагщока ще издигнат търговски флаг на Ализон. Само да има щорм...

— Щорм! — разсмя се Джелита. — Нима си забравил, че вятърът и вълните са наши слуги? Аз ще се погрижа и за едното, и за другото, когато му дойде времето.

— Но нали... — Корис погледна въпросително.

— Корис, ти мислиш, че не е по силите ми? Как не! — в гласа й звънеше радост. — Само да ми върнат камъка! Тогава вече не се съмнявай! И затова, Саймън, докато ти поставяш мрежите за Фалк, аз ще побързам да отида в Ес, за да взема това, което ми принадлежи.

Той кимна в знак на съгласие, но в душата му се появи смътна болка.

Вярваше, че заради него Джелита се е разделила с камъка без съжаление. А сега разбра, че едва почувствала зова на Силата, едва разбрала, че не е загубила своята Дарба, и тя отново е далеч от него, отново не е Джелита, неговата жена, а магьосницата, недостижимата жена, чийто напрегнат поглед държи всички на разстояние. Саймън изтръпна при мисълта, че магията отново ще застане като стена помежду им. С усилие на волята си той прекъсна тези тягостни мисли и се съсредоточи върху подготовката на операцията във Верлен.

Всички участници в операцията бяха известени за началото ѝ, но не със сигнални огньовете по хълмовете — защото те можеха да накарат

карстенските съгледвачи да бъдат нащрек, — а с помощта на магьосниците и на специални конни куриери. Патрулиращите в предпланините отряди бяха малобройни, от пет-десет души, и се държаха на разстояние един от друг в очакване на решителния час.

Корис водеше преговори с Еннер Осберик. Търговските му кораби стояха в пристанището на Ес, след като от Сулкар не остана нищо. Опитите да се използва Горм като база бяха неуспешни. Никой не искаше да остане на проклетия остров и неговия Сиппар — град на мъртъвците. Магьосниците обкръжиха цитаделата на Сиппар с невидима бариера, за да не може врагът да използва постиженията на друга цивилизация във военните действия. Бащата на Еннер загина в Сулкар и синът му изпитваше безкрайна ненавист към колдерите и подобните на тях. Младият Осберик отлично познаваше морето и макар че не можеше да управлява морските бури както магьосниците, умееше да им устоява. А неговите хора винаги бяха готови да сразят врага. Като всички млади хора и той се въодушевяваше от опасностите и се съгласи да вземе участие в операцията.

Изпълнението на операцията вече беше започнало и оставаше само да се съгласува времето за атака. Саймън беше заел позицията на наблюдател, проснат на върха на скалата. Денят беше навъсен, но той добре виждаше през тръбата с леща от прозрачен кварц — своего рода бинокъл — кулата на Верлен. Като огледа стените на крепостта, Саймън започна да оглежда рифа. Този риф, който носеше плячка на обитателите на Верлен. Той стърчеше над водите като кучешки зъб. Точно на този огромен каменен зъб Еннер трябваше да закрепил кораба примамка, за да примами поданиците на Фалк от Верлен.

Мрачното небе и влажният въздух предвещаваха щорм, но на тях им беше нужна управляема буря, за да заработи за тях в определеното време. Саймън продължаваше да разглежда брега, но мисълта му беше заета с друго.

Джелита замина за Ес, при владетелките, ликуваща и щастлива, че не е загубила магьосническите си способности. Оттогава той не беше чул за нея нито дума.

Нямаше я и връзката на мисълта между тях. Саймън я приемаше като олицетворение на здравина на съюза им. Той вече беше започнал да вярва, че седмиците, преживени в Южния Форт, са били само сладък сън, че не са били проява на взаимност и желания. Няма го е

и мига, когато им се струваше, че са се слели в едно и той беше се почувствал като свой в този свят.

И когато си помисли, че между тях вече расте стената на отчуждението, той изстина от страх. Не, трябва да прогони от себе си тези мисли. Иначе подобно на Корис ще загуби самообладание и ще се втурне необмислено да търси любимата.

Оставаше малко време. „Тази нощ трябва да им наложим боя...“ — мислеше Саймън, като прибираше в джоба си наблюдателната тръба. Преди заминаването си Джелита подробно му беше описала подземните ходове. Предната нощ той, Ингвалд и Дарстен се спуснаха в пещерата, откъдето започваха. Там пред очите им се показа олтар, издигнат в чест на богове, споменът за които отдавна беше изчезнал, както и прахът на тези, които са им се покланяли. В подземията всички изпитаха някаква странна възбуда, от която дори дъхът спираше. А Саймън трябваше да напрегне цялата си воля, за да спре тръпките по тялото си. Изглежда, че хората, които са живеели преди много векове в този свят, са си служили не само с тайните на магьосниците, щом и досега в подземията противоборстваха тези странни и могъщи сили, както ги усещаше Саймън.

Като скочи от скалата, той тръгна към дълбоката цепнатина, където се бяха скрили трима разузнавачи и един соколар.

— Никакви известия ли няма?

„Глупав въпрос“ — помисли Саймън. Той самият веднага би узнал за пристигането ѝ, ако тя беше тук. Единият от разузнавачите скочи на крака, като видя командира.

— Има съобщение от сенешала, капитане. Еннер Осберик е екипирал кораба и е готов да вдигне котва, но не е сигурен дали вятърът ще се задържи.

Вятърът... не, Саймън не е властен над стихииите. И ако не се появи Джелита, ще им се наложи да започнат бойните действия, подлагайки се на опасностите на истинския щорм.

Чу се рязък птичи крясък. Черно-белият сокол на Ункар се спусна и кацна върху китката на стопанина си.

— Сенешалът се връща — каза соколарят.

За Саймън общуването на човека с птиците продължаваше да бъде загадка, но той отдавна се беше убедил, че сведенията на соколарите са винаги точни. Освен това разузнаването с помощта на

соколите е стократно по-бързо от всяко друго. Корис се връщаше от обход. Саймън разбра, че сенешалът е готов да докладва веднага и че този път трябва да му отстъпи. Но къде е Джелита?

Движенията на Корис както винаги бяха стегнати и отмерени. Това винаги учудваше Саймън, като гледаше тремавото му тяло. Огромната секира на Волт беше скрита под походния му плащ. На главата му блестеше шлем със сокол и никой по-добре от Саймън не знаеше какво означава това — Корис е готов да се хвърли в бой.

— Тази нощ ние ще нападнем! Еннер каза, че засега вятърът е благоприятен, а какво ще бъде по-нататък не се знае — той замълча и смутено добави. — От север няма никакви известия.

— Какво пък, така да бъде! Валдис! Съобщи на всички: щом се стъмни, нападаме.

Младежът изчезна между камъните със скоростта на стрела. Очите на Ункар блеснаха под забралото.

— Изглежда ще вали дъжд. Толкова по-добре за нас. И така, Пазителю на границата, нашият час — е здрачът... — със сокола върху китката той последва Валдис, за да събере своите хора.

Тази вечер никой не видя залеза. По хоризонта се разстлаха тежки облаци. Вълнението на морето се засили. Всеки момент трябваше да се появи Осберик на своя кораб примамка.

Мародерите имаха три наблюдателни поста. Два на самия риф и един в централната кула на крепостта. На тях в лошо време седяха наблюдатели. Можеше да не се опасяват от тези на рифа, но от кулата се виждаха подстъпите на замъка. Това безпокоеше Саймън, макар че беше издал заповед да се използват и най-малките укрития в това пространство. Той се надяваше, че дъждът ще прикрие атакуващите.

Но ураганният вятър изпревари дъжда. Не трябваше да се бавят повече. И щом се здрачи, хората на Саймън във верига пресякоха пустошта, отделяща ги от входа на подземието. Засега всичко вървеше благополучно. Внезапно в мрака на пещерата блесна светлина и Саймън чу изненадания възглас на Корис. Светеше острието на секирата на Волт. Саймън отново почувства как от древния олтар потече мощен поток енергия, без да може да определи естеството ѝ. И това го караше да се чувства неспокоен.

— Благословена светлина! — разсмя се Корис. — Благодаря ти, Волт, за тази милост!

— Не спирай — настоя Саймън. — Ти не знаеш какви сили може да пробуди тази светлина.

Входа на подземието те намериха бързо. Всичко наоколо беше така наелектризирано, че чувстваше по гърба му да лазят мравки. И въпреки шлема косите му се изправиха. Каменните стени, покрити със слуз, мрачно отразяваха светлината на походните фенери. С всяка крачка все по-силно се чувстваше миризмата на гнило. Каменните плочи под краката им потрепваха от глухите удари на бушуващото долу море.

Накрая стигнаха до стълба. Стъпалата ѝ бяха насечени от кръстосани сребристи бразди, като че ли някакви гигантски голи охлюви векове са проправяли тук пътечките си. Изкачвайки се, Саймън броеше стъпалата, както му беше казала Джелита, и си мислеше, че всичко би дал, ако тя или Лоиса можеха да бъдат сега до него. Все още се страхуваше, че може да се заблуди в този лабиринт.

Те трябваше да излязат в стаята, която е била на Лоиса, а след това да се разпръснат из замъка и се опитат да изненадат Фалк, докато неговите мародери очакват плячката по морето.

Струваше му се, че стъпалата нямат край. И наистина стълбата продължаваше все по-нагоре в мъглата, когато той спря броенето и се озова пред врата, заключена с най-обикновено мандало. Саймън го отмести и без особени усилия отвори вратата.

В покоите беше тъмно и когато влязоха, не изгасиха походните фенери.

На тяхната светлина видяха прикритото със завеса ложе, до него — сандък, и още един — под прозореца, зад който бучеше бурният вятър.

— Сигнал! — Саймън можеше и да не нареди, тъй като единият от гвардейците вече се беше качил върху сандъка под прозореца и няколко пъти размаха походния фенер. Даваше условния сигнал на Еннер Осберик. И ако той е бил на мястото си, значи вече е отсякъл котвата... Оставаше само да чакат, докато известието за приближаването на кораба вдигне на крак целия гарнизон на Верлен.

Мълчаливото очакване и бездействието не се харесваха на никого. Две малки групи, едната начело с Ингвалд, а другата — с Ункар, огледаха най-близките помещения. Командирът на соколарите

съобщи, че в съседство има още една празна спалня, която в краен случай могат да използват като път за отстъпление.

Времето се влачеше прекалено бавно. Саймън прехвърляше през ума си всички възможни причини за неуспех на тяхната операция. Можеха да предупредят Фалк за нахлуването, нали и той има разузнавачи. Оставаше да се надяват само на уверението на Лоиса, че никой не знае нищо за тайните ходове.

— О-о-о!... — Най-накрая! — от някого се изтръгна въздишка на облекчение. Тя веднага бе заглушена от силните викове над главите им.

— Започна се! — Корис стисна рамото на Саймън и се втурна към вратата. — Сигнал за корабокрушение! Сега плъховете ще се измъкнат от дупките си!...

3

ТЪМНАТА НОЩ

Търпение, главното е търпение... На търпение Лоиса се беше научила отдавна и сега дойде време да се възползва от него като оръжие против страха, който я сковаваше, както сковаваше студът и не й даваше да диша. Търпение и благоразумие — това беше всичко, с което разполагаше.

В стаята, където накрая тя остана сама, беше тихо. Знаеше, че е безсмислено да става от креслото и да се опитва да отвори прозореца или вратата. Завесата над ложето беше свалена. „Само да не посегна на себе си — помисли тя. Не, не съм стигнала още дотам. Само това не!“ — Лоиса се усмихна тъжно.

Чувстваше се съвсем разбита. Стаята плуваше и се люлееше пред очите й, а това не й позволяваше да се съсредоточи. Не й се ядеше. Гаденето, започнало на кораба, продължаваше. Интересно, колко време не е яла?

Лоиса започна по детски да свива пръсти, за да преброи дните. Три, четири... пет дни?

Отново и отново в паметта й изплуваше лицето на някаква чернокоса жена, дошла рано сутринта при нея в Ес, за да й разкаже някаква история. Що за история беше това?

Лоиса се мъчеше да си припомни срещата, колкото се може по-ясно. И страхът, който я душеше, стана по-силен, когато разбра, че празнотите в паметта й нямат нищо общо с неразположението и нервното сътресение. Паметта й беше блокирана насилствено. Онази жена се казваше... Бертора! Лоиса се зарадва, когато успя да си спомни името. Тази Бертора я изведе от Ес, като се позова на някаква важна вест. Каква вест и от кого? И защо Лоиса трябваше да крие от всички заминаването си? Изплуваха откъслечни спомени за пътя през гората и за бурята: за това, как се криеха под скалата, а в нощта над тях бушуваха дъждът и вятърът. Припомни си за спускащата се към морето поляна, където те чакаха някого.

Защо беше толкова спокойна, докато стоеше там с Бертора? Защо не изпитваше тревога или лоши предчувствия? Може би се намираще под влияние на магия или беше сляпо подчинена на чужда воля? Не, не ѝ се вярваше — в Есткарп тя нямаше врагове. Като събираше в едно откъслечните спомени, Лоиса разбра, че Бертора прекалено много бързаше, беше прекалено предпазлива по пътя и въобще се държеше така, като че ли бяха сред врагове в чужда земя. Нима и в Карстен също има магьосници?

Лоиса притисна с ръце слепоочията си. Ако в Карстен наистина има магьосници, значи тя нищо не знае за своята родина. Не, не може да има, особено след като потомците на древната раса бяха поставени извън закона и в продължение на много години ги преследваха и убиваха. И все пак Лоиса беше уверена, че е била под въздействието на магия и въпреки волята ѝ магьосническа сила я е довела в този залив, където стоеше корабът.

И имаше още нещо... нещо, свързано с Бертора. Като захвапа кокалчетата на пръстите си и преодоля поредния пристъп на гадене, Лоиса напрегна паметта си и накрая видя отчетлива картина.

Бертора... някакви хора... жена, която им вика нещо. Лоиса не можеше да си спомни думите, но ясно чуваше гласа — отначало умоляващ, а после отчаян... Един от пристигналите с кораба спокойно се приближи и заби ножа си в гърдите на Бертора. Тя падна, впила здраво ръце в дръжката на оръжието. Собственикът така и не можа да си го вземе обратно. След това друг се наведе над убитата и започна неловко да претърсва блузата ѝ. Измъкна нещо и го стисна в юмрука си...

И така Лоиса се оказа в Карстен благодарение на Бертора, която заплати за това с живота си. Но как, с помощта на какво и кого тази жена успя да я измъкне с измама от Ес?

Впрочем сега това не е най-важното. Лошото е, че се намира в Карстен, в замъка на Ивиан. И даже приятелите ѝ в Есткарп да научат къде е, ще им трябва цяла войска, за да я измъкнат оттук. А сега Есткарп не може да изведе такава войска. Случвало ѝ се беше да присъства на военни съвети и знаеше в какво сложно положение е сега древната страна. Беше ясно, че ако предприемат поход срещу Карстен, това ще отслаби отбраната на Есткарп. От това пък незабавно ще се възползва Ализон, за да ѝ нанесе удар от север.

И по-рано ѝ се беше случвало да противостои на Фалк. И тя успя да се измъкне от омразните ѝ стени, където нямаше нито една близка душа. И ето, тя отново е сама против могъщия враг. „Да може да спре гаденето, да спре виенето на свят, за да мога добре да обмисля всичко“ — повтаряше си Лоиса. Но все още при всяко движение подът като че ли се изплъзваше изпод краката ѝ също като на палубата на кораба.

Внезапно вратата се отвори и ярката светлина на лампата я заслепи. За миг замижа и когато отвори очи, видя пред себе си три жени: едната държеше лампа, другата — поднос с чинии, покрити със салфетка, а третата в очакване стоеше встрани. Лоиса не виждаше лицето, тъй като главата и раменете ѝ бяха покрити.

След като поставиха на масата лампата и подноса, прислужничките си тръгнаха и затвориха вратата след себе си. Едва тогава жената, която остана, се приближи към масата и махна покривалото си.

Тя беше по-висока от Лоиса и толкова привлекателна, че дори не посмя да се сравни с нея. Златистите коси на жената, подредени в сложна прическа, бяха пристегната с мрежичка, обсипана със скъпоценни камъни. Скъпоценности блестяха и на шията ѝ, на колана и по всички пръсти на ръцете ѝ. Тънките ѝ китки бяха украсени с гривни. Като че ли нарочно беше извадила на показ всичко от своята кутийка за скъпоценности, за да я порази с пищността и великолепието си. И едва когато срещна спокойния поглед на жената, Лоиса разбра, че целият блясък е маскарад.

Натежалата ѝ от скъпоценности ръка се протегна към лампата, взе я и я вдигна по-високо. Лоиса видя очите, внимателно изучаващи лицето ѝ, но не се смути и не наведе глава. Разбира се, че не може да се сравнява с тази красавица, но не се и готвеше да ѝ съперничи. Несъмнено пред нея е Алдис, великолепната Алдис, отличаваща се не само с красота, но и с ум. На всички беше известна голямата ѝ роля в мрачните игри в двореца на Ивиан.

— В тебе има нещо скрито, повече, отколкото се вижда на пръв поглед — наруши мълчанието Алдис. — Защо скриваш достойнствата си, госпожо херцогиньо?

Като продължаваше да държи в ръка лампата, Алдис грациозно направи реверанс, отмятайки ефектно полата си.

— Яденето е сервирано, госпожо херцогиньо. Заповядайте на масата. Сигурна съм, че си изгладняла от дългия път.

Тя постави лампата на масата и с пресилена услужливост приближи към нея креслото.

— Ах, аз още не съм се представила! Казвам се Алдис. На мен се падна честта да те приветствам първа в твоя град Карс, който се измъчи от дългото очакване на своята херцогиня. Ще благоволите ли да похапнете, госпожо?

— Нима Карс не е твой град? — с наивността на дете попита Лоиса. Тя все още не беше решила каква роля е по-добре да играе и реши засега да се преструва на глупачка. Надяваше се, че Алдис ще клъвне и по-бързо ще разкрие картите си.

Лицето на красавицата се разтегна в усмивка.

— Всичко това са сплетни! Съгласи се, че когато в двореца няма истинска господарка, все някой трябва да се грижи да бъде всичко както трябва... Надявам се, че не смяташ за нужно да променяш тук нещо?

Какво е това, заплаха или предупреждение? Във всеки случай беше казано съвсем небрежно. Лоиса не се съмняваше, че Алдис съвсем не се кани да се откаже от властта си в полза на новопоявилата се господарка, за която херцогът се беше оженил само от практически съображения.

— Известието за твоята смърт безкрайно огорчи господин херцога — продължи Алдис. — Той така очакваше срещата със съпругата си, а вместо това трябваше да изслуша разказа за отворения прозорец на кулата, за някакви си парцали от рокля върху скалите и за бушуващото под прозореца море. Човек може да помисли, че морските вълни са били за теб по-желани от обятията на херцога... Тези печални мисли го преследват всяка нощ. Затова пък как се зарадва, когато до него стигна вестта, че наследницата на Верлен е жива и само е била омагьосана от северните вещици. Те са я похитили и са я държали като заложница. Но сега всичко е наред, нали? Сега ти си в Карс. Воините му са готови да защитят своята господарка от всякакви врагове! Така че похапни, мила херцогиньо, а след това си почини. Не е далеч часът, когато ще трябва с цялата си прелест да застанеш пред съпруга си и да го покориш. — В насмешката ѝ се долови грубост. Котката започна да показва ноктите си.

Алдис махна салфетката от подноса. Миризмата на храната предизвика остра болка в празния стомах на Лоиса и отново почувства гадене. Но тя се насили и реши да похапне. Разбираше, че не е време да се държи предизвикателно.

Тя прокара ръка през очите си като дете, уморило се да плаче, и стана с усилие, като се придържаше за стойката на завесата. Олюлявайки се, тя едва се довлече до креслото и почти падна в него.

— Бедничката ми, много ти се е събрало — каза Алдис, но не се мръдна от мястото си, за да ѝ помогне. Лоиса ѝ беше искрено благодарна за това. Изпитваше такава слабост, че трябваше да хване чашата с две ръце, за да не забележи любовницата на Ивиан как треперят.

Впрочем сега и това нямаше особено значение. По-важно беше да събере сили и да проясни разсъдъка си. Очевидно Алдис не е дошла току-така. Но засега Лоиса не разбираше целта на посещението ѝ.

Приятна топлина се разля по тялото ѝ и като че ли прогони страха ѝ. Лоиса постави чашата с вино на масата, придърпа към себе си чинията със супа и започна да яде, опиянена от аромата на храната. Херцогът имаше отлични готвачи. Като се наслаждаваше на вкусното ядене, Лоиса забрави за известно време къде се намира.

— Прасенце с червено вино — промърмори изведнъж Алдис. — Деликатес, който често ще виждаш на масата, господарке, тъй като херцогът обожава това блюдо.

Лоиса отново поднесе към устните си чашата с вино.

— Превъзходно вино! — Тя се стараеше гласът ѝ да звучи весело и непринудено. — Изглежда господин херцогът е тънък познавач на напитките. А да си призная, аз мислех, че е повече по вкуса му кръчмарското вино. Нали първата си войска, струва ми се, е събрал благодарение на бъчвите си с кръчмарско вино.

Алдис я дари с лъчезарна усмивка.

— Господин херцогът не се смуцава от намеците за... как да кажа... за неговото объркано минало. Кой каквото ще да казва, едно е сигурно — той е завоювал Карстен със силата на своето оръжие.

— И с помощта на наемниците — добави Лоиса.

— С помощта на своите привърженици — поправи я Алдис, — с което между другото той се гордее и често разказва, стига да има кой да го слуша.

— Този, който се катери към върха, трябва да помни какво е оставил долу — Лоиса отчупи парченце хрупкащ хляб.

— Този, който е достигнал върха, винаги ще се погрижи долу да цари ред — усмихна се Алдис, — защото знае, че не трябва да разчита на съдбата — тя е капризна.

— А мъдростта е по-силна от меча — отговори Лоиса с поговорката на планинците.

Като похапна, тя се почувства по-добре и накрая успя да събере мислите си. „Този Ивиан сигурно съвсем не е тъп солдафон — помисли тя. — Нали все пак е станал стопанин на Карстен. Значи има не само сила, но и ум. А пък Алдис... Бъди нащрек, Лоиса, стъпвай внимателно. Не трябва нито една съчка да изпука под краката ти.“

— Нашият достопочитаем херцог е твърде талантлив и във владенето на меча, и в управлението на страната, и в любовните работи. При това съвсем не е уродлив...

Лоиса трепна и за миг се вкамени. Но веднага се съвзе, като се надяваше, че Алдис не е забелязала. Уви, възлюбената на херцога се оказа прекалено наблюдателна.

— Носят се слухове, че на север се замислят велики дела и че начело стои някакъв незаконороден урод, който размахва открадната секира — ехидно подхвърли тя.

— Нима? — Лоиса се прозя. — Слуховете имат дълги крака. Е, аз хапнах, може ли сега да си почина?

— Госпожо херцогиньо, ти говориш така, като че ли се смяташ за пленница, а всъщност си първата дама в Карстен!...

— Ще го имам предвид. Колкото и да ме радва тази мисъл, все пак трябва да поспя. Всичко хубаво, госпожо Алдис.

Още една усмивка на сбогуване, лека насмешка и любовницата на херцога излезе от покоите. Лоиса чу щракането на ключа. Точно това и очакваше. Колкото и могъща владетелка на Карс да е тя според думите на Алдис, но във всеки случай тази нощ тя е само пленница в стаята. А ключът е в чужди ръце.

Лоиса внимателно се огледа. Както беше прието в богатите домове на благородниците, ложето беше поставено на подиум с две стъпала. Лоиса се приближи до единия прозорец, отвори вътрешния капак и видя желязна решетка, през чиито дупки можеше да провере само пръст. А към втория прозорец дори не ѝ се искаше да се

приближава. Защо? И без това всичко е ясно. До отсрещната стена имаше сандък с дрехи. Тя равнодушно го погледна и се отдръпна. Страшна умора я събаряше. Искаше ѝ се по-бързо да се изтегне в леглото, но тя събра последните си сили и премести масата пред вратата. Надяваше се поне да си почине спокойно. Сега никой не може безшумно да влезе и да я изненада.

Кой знае защо, сънят ѝ не идваше. Лоиса лежеше и разглеждаше покритата с резба рамка, на която закачаха завесата над ложето. Тя не намали лампата и най-отдалечените ъгли на стаята бяха осветени. Измъчваше я безпокойство. Кога ѝ се беше случило нещо подобно?... Да... това беше в подземие, до олтара на отдавна забравения народ. Именно там тя почувства същата силна тревога. За миг ѝ се стори, че над нея са надвиснали сводовете на пещерата, и с кожата си почувства влагата, която идваше от мрачните стени. Магия! Щом веднъж се сблъскаш с нея, то втория път безпогрешно я долавяш. Така е! Но такава безпокойство Лоиса никога не беше изпитвала. В края на краищата на нея не са ѝ известни всички тайни на Есткарп. Беше време, когато те двете с Джелита прекараха много дни тук в Карс, за да събират сведения, необходими на Есткарп. Някой от север може и сега да е тук.

От досада Лоиса смачка с ръце покривалото. Ех, да имаше поне мъничко магьосническа сила! Ако можеха приятелите ѝ да чуят нейния зов! Тя напрегна цялата си воля и безмълвно, неистово зави — не толкова за помощ, колкото за подкрепа, за дружеско участие. Стигаше ѝ да знае, че не е сама! Някога тя беше съвсем самотна, но ето, появиха се Джелита и Саймън — високият чужденец, към когото веднага изпита доверие. И Корис... Спомни си присмеха на Алдис и кръвта нахлу в лицето ѝ. Толкова ненавистна ѝ беше тази жена. Незаконороден урод... Не е истина! И макар че в него се е смесила кръвта на торите, ниски и набити хора, с кръвта на благородното семейство на Повелителя, той не е урод! От деня, когато го видя за пръв път, когато заедно със Саймън дойдоха по зова на Джелита, той ѝ стана по-скъп от всичко на света.

Зовът на Джелита... Но не, Лоиса не е магьосница. Тя няма да може! Никой няма да я чуе! И все пак тя продължаваше да зове приятелите си, почувствала досега с магьосническата Сила. Вече

несъмнено тя се намираше под нейното въздействие. Мравки пролазиха по кожата ѝ и цялата настръхна в очакване.

Без да съзнава защо го прави, тя слезе от ложето и тръгна към вратата, за да отмести масата. Като че ли я ръководеше някаква сила.

Тя се върна в леглото и втренчено се загледа към вратата. Скоро ключът щракна и тежката дръжка на вратата бавно се завъртя. Отново Алдис!... Лоиса затаи дъх и внимателно погледна лицето ѝ — също така красиво, спокойно... И всичко е същото, но не е то...

Нещо неуловимо се беше променило в лицето на Алдис, но Лоиса още не можеше да разбере какво. Същата насмешлива усмивка върху извитите устни, същите умни очи. Но с цялото си същество Лоиса чувстваше, че пред нея не е тази Алдис, с която се беше разделила преди малко.

— Боиш ли се? — попита Алдис. Това като че ли беше нейният глас, а в същото време и не беше. — Няма от какво да се боиш, госпожо. Херцогът не обича да му се противят, а ти неведнъж се отнесе с него неучтиво. Разбира се, той иска ти наистина да му станеш жена, защото иначе не може да осъществи своите замисли. Само че аз мисля, че ти няма да бъдеш във възторг от неговите ухажвания и че в негово лице не ще откриеш нежния възлюбен, готов да ти угажда във всичко. И тъй като в известна степен ти ми пречиш, аз реших да ти дам ето това...

Проблясвайки във въздуха, на ложето падна кинжал. Той не приличаше много на кинжала, който Лоиса носеше на колана си, но все пак беше оръжие.

— Жило за пчеличката — гласът на Алдис премина в шепот и Лоиса едва разбираше думите. — Бих искала да знам как ще се възползваш от него, наследнице на Верлен!

Алдис внезапно изчезна. Лоиса гледаше тежката врата и недоумяваше как е могла да излезе толкова бързо. Алдис като че ли се разтвори, като че ли беше нещо безплътно, нереално като... като привидение.

Привидение! Оръжие и защита на магьосницата! Но не беше ли наистина Алдис? Или при нея беше някоя от магьосниците на Есткарп, която само така можеше да ѝ помогне, на нея, пленничката на Ивиан? Само че не трябва много да вярва на призрачни надежди.

Лоиса се обърна, за да погледне в постелята и да се убеди, че там няма никакъв кинжал. Но той лежеше там. Тя го взе, поглади острието му, притисна дръжката към гърдите си. И така, тя трябва да се възползва от него. Само че за кого е предназначено това оръжие? На кого трябва да донесе смърт? На Ивиан или на нея? По всичко личи, че за Алдис или за двойника ѝ, донесъл кинжала, няма особено значение.

4

ФАЛК

Саймън стоеше на стълбата и се заслушваше. Долу се водеше битка. Гвардейците на Есткарп отблъскваха противника от централната зала на крепостта, носеха се бойните викове на сулкарците. Но Саймън се мъчеше да чуе някакви звуци отгоре. Той беше сигурен, че там се крие Фалк. Принуден да се укрива, Фалк все още беше в много по-изгодно положение от всеки, който би се осмелил да го преследва.

Така е! Той е там! Но какви са тези звуци? Като че ли стържат по камък с метал... Каква ли изненада още готви Фалк на преследвачите си? Независимо от замислите му трябва да го пленят, за да могат да осъществят плановете си.

Притискайки се до стената, Саймън крадешком се изкачваше по стълбата. До този момент събитията протичаха така, както се надяваха. Щом корабът на Осберик заседна на рифа, крепостните врати към брега се отвориха и хората на Фалк се втурнаха към брега на морето. През това време воините на Есткарп успяха да завладеят по-голямата част от замъка, преди поданиците на Фалк да открият присъствието им.

Но се оказа, че победата няма да е лека. Грабителите на Верлен се защитаваха до смърт. Те се сражаваха като хора, които няма накъде да отстъпват. В главната зала на крепостта се завърза отчаян бой. В един момент внезапен мощен удар изхвърли Саймън от групата на сражаващите се. И само благодарение на това той успя да види как един висок човек без шлем се мъчи да избяга от замъка. Буйната рижа коса подсказваше без съмнение, че това е Владетелят на Верлен. Но за разлика от Фалк от легендите, стигнали до Саймън, този шопар не се опитваше даже да събере своите хора, за да ги поведе в бой. Напротив, той бягаше, изоставил воините си като последен страхливец. Без да мисли много, Саймън се втурна след него... Отново се чу стъргането на метал по камък.

Може би там подготвяха за боя някакво по-страшно оръжие от меча и секирата. От мястото, където стоеше Саймън, се виждаше само горната площадка на стълбата, върху която падаше бледа светлина.

Светлината премигна и Саймън затаи дъх. Той помисли, че светилникът ще изгасне съвсем... Но той не изгасна, а започна да пулсира, като че ли енергията, която го захранваше, периодично се губеше. Саймън направи една крачка, след това втора... Ако продължава да се изкачва, той ще излезе на откритата площадка, а там е невъзможно да се укрие в случай на нужда.

Отново последва бледо проблясване, още едно... Саймън се улови, че ги брои. Всяко проблясване се дължеше на идваща от някъде енергия. За него тези кълбовидни светлини оставаха загадка. Знаеше, че могат да се регулират с помощта на подвижните пластини, разположени над стената под всеки светилник. Никой в Есткарп не можеше да обясни как работят, тъй като кълбата никога не се подменяха. Тайната на устройството и действието им беше неизвестна, тъй като са били поставени на стените на крепостта преди много векове. Саймън с рязък скок се прехвърли през площадката и се притисна до стената, като държеше самострела готов за стрелба. За да стигне до коридора, трябваше да преодолее още седем-осем стъпала. Но като изтича по стълбата, той изведнъж се натъкна на барикада, направена набързо от мебели. Нима Фалк се е притаил някъде наблизо, готов да срази първия, който се опита да я преодолее?

Саймън почувства смътно безпокойство. Поведението на Фалк противоречеше на всичко, което му бяха разказвали за него. Може би действаше по този начин, за да печели време. В такъв случай — защо? Всички негови воини бяха долу, където се водеше битката. Нима той разчита на някакво подкрепление? Това е малко вероятно. По-скоро Фалк иска да се измъкне по някакъв начин оттук, и то сам!

А ако е узнал за тайните ходове и сега търси изход към тях? Отдолу вече не се чуваше никакъв шум. Вероятно с гарнизона на крепостта беше свършено.

Светилникът мигаше все по-често, като че ли беше готов да изгасне съвсем. След това Саймън чу някакъв приглушен звук и веднага залегна. Но блесналата светлина все пак го освети за миг.

Само блясък. Нищо повече. Каква ли енергия го породила? Саймън търкаше очите си, но все още не можеше да различи нищо наоколо.

Разяждащият дим го задушаваше и не можеше да стане.

— Саймън, какво става?

— Фалк. Скрил се е някъде наблизно. Бъди внимателен, Корис!

— Фалк? — Корис протегна ръцете си на Саймън да стане. — Какво е намислил?

— Готви ни някакъв капан — чу се гласът на Ингвалд.

— Тогава е закъснял — каза Корис.

— Бъдете по-внимателни с него — забеляза Саймън. Зрението му се беше възвърнало и като изпревари Корис, се спусна на долната площадка на стълбата. От барикадата не беше останало почти нищо. Видя само димящи главни и обгорените стени. Зад вратата не се чуваше никакъв звук. Изведнъж се дочу шум и Саймън внимателно се придвижи напред, но преди да разбере какво е, секирата на Волт се стовари върху вратата и я изкърти от пантите. Нахлуха в малка зала и точно пред себе си видяха широко отворен прозорец, от който беше спуснато въже, привързано към тежък сандък.

Корис сложи секирата на пода, хвана въжето и започна със сила да го тегли обратно в стаята. Саймън и Ингвалд се приближиха до прозореца.

Нощта беше тъмна, но те успяха да видят какво става долу. Владетелят на Верлен се спускаше по въжето на покрива под прозореца. Но когато Корис започна да го тегли назад, Фалк се смути и обърка, изпусна момента, когато можеше да се пусне и скочи долу.

Саймън различи в тъмнината бяло петно — лицето на Фалк, който гледаше нагоре. С всяко дърпане на въжето от Корис, Владетелят на Верлен се издигаше все по-високо, гърчейки се на края на въжето като риба на въдица. Изведнъж Фалк разтвори ръце и полетя надолу със страшен вик.

— Може би все още е жив? — Саймън хвана въжето и го задърпа нагоре, за да се спусне на покрива. Той не осъзнаваше какво го кара да прави това. Кой знае защо, му се искаше да погледне Фалк в лицето. Той започна да връзва въжето около кръста си.

— Ти мислиш, че зад това се крие нещо? — попита Корис.

— Да, мисля.

— Щом си решил, спусни се, но помни — ранената змия е двойно по-опасна. Фалк не е от тези, които оставят жив врага си, когато умират.

Саймън се промуши през прозореца и започна да се спуска надолу, като се отблъскваше от стената с крака. Накрая той стъпи на покрива, отвърза се и отново задърпаха въжето нагоре, а Саймън се приближи до неподвижно лежащия Фалк.

Походното фенерче освети проснатото тяло. Когато Саймън се надвеси над него, разбра, че въпреки тежкото си нараняване Фалк е жив. Бавно, с голямо усилие умиращият обърна глава към Саймън и погледите им се срещнаха.

Саймън се стъписа, когато видя очите на Фалк. В тях имаше болка, люта ненавист и още... нещо друго, съвсем нечовешко...

— Пак колдерите! — въздъхна Саймън.

Да, без съмнение, пред него лежеше изпълнител на злата воля на пришълците колдери. Странното беше, че Фалк не е превърнат в човек автомат, подчинен изцяло на чужда воля! Саймън вече беше виждал достатъчно ходещи мъртъвци, за да може веднага да разбере, че този роб на колдерите не прилича на другите, Фалк не беше лишен от душа. Болката и ненавистта в очите му ставаха все по-силни, а това, което издаваше у него волята на колдера, като че ли изчезваше с всяка негова въздишка.

— Фалк! — Корис, който беше се спуснал на покрива, дотича до тях. — Фалк това съм аз, Корис...

Фалк с усилие разтвори устните си.

— Аз умирам, но ти също ще умреш... негоднико.

Корис сви рамене.

— Както и всички хора, Фалк.

— И като тези, които не са хора. — Саймън се наведе по-ниско над умиращия, надявайки се, че той ще чуе тези думи.

Фалк отново размърда устни, но този път по тях избягна кръв. Той се опита да повдигне глава, но не успя. Очите му се изцъклиха.

Саймън погледна Корис.

— Това беше пак човек на колдерите — каза спокойно той.

— Но не може да се каже, че беше превърнат в автомат.

— Не може, но все пак това беше техен роб.

— Ти уверен ли си в това?

— Така, както съм сигурен, че аз — съм аз. Той си оставаше Фалк, но в същото време беше и колдер.

— Ето ти новост... — Корис помръкна. — Излиза, че освен хората автомати, колдерите използват и такива помощници?

— Точно така — сурово отговори Саймън, — а аз мисля, че за това трябва да се предупредят владетелките, и то колкото се може по-бързо.

— Но нали Колдер не е способен да подчини хората от древната раса — забеляза Корис.

— Да се надяваме. Както и да е, но те са успели вече да проникнат тук. Напълно възможно и някъде другаде... Какво става с пленниците?

— Те не са чак толкова много. След схватката в залата останаха не повече от дузина. Това са редови войници. Едва ли на колдерите са нужни такива. Фалк е друга работа. Той наистина можеше да бъде крупна фигура в тяхната игра.

Слънчевите лъчи падаха върху масата на широка ивица. Саймън се бореше със съня. Само кипящата злоба не му даваше да заспи седнал. Той добре познаваше жената с властно лице и посребрени коси, която седеше пред него, облечена в сива рокля и с матов камък на гърдите — символ на Силата. Той стотици пъти я беше виждал, но не знаеше името ѝ, както не знаеше името на нито една от другите магьосници на Есткарп, освен на...

— Значи това е последната ти дума, господарке? — Саймън не смекчи гласа си, когато зададе въпроса.

Стори му се, че се усмихна, но не. Все същият безчувствен поглед.

— Това не е моята дума, Пазителю на границата, и въобще не е ничия. Това е закон, който ние не можем да нарушим. Джелита... — Саймън долови в гласа ѝ нотки на презрение. — Джелита вече направи своя избор и няма връщане.

— А ако Силата все още не я е напуснала? Не е ли твърде самонадеяно от твоя страна да твърдиш, че това е невъзможно?

Тя прие думите му равнодушно. Дори веждите ѝ не трепнаха.

— Ако някой е притежавал Силата, това усещане се запазва за известно време. Аз не отричам, че за Джелита това може да е достъпно. Но то е само бледа сянка на предишните ѝ възможности. Тя

няма право да иска връщане на камъка, нито пък отново да бъде призната за една от владетелките. Надявам се, Пазителю на границата, че не си ме поканил тук, за да изразиш протеста си по този повод. А и това не е твоя работа!

Отново го поставиха на мястото му. Отново му напомниха, че съществува бариера между света на магьосниците и простосмъртните. Саймън обузда гнева си, защото разбра, че сега не е време да спори за съдбата на Джелита. Магьосницата е права. Той съвсем не я извика за това.

Саймън накратко ѝ обясни какво трябва да се направи.

— Кой от вас трябва да промени външния си вид? — попита магьосницата.

— Аз, Ингвалд, Корис и десетина воители.

— Аз трябва да видя тези, чийто облик искате да приемете. Магьосницата стана от креслото. — Това възможно ли е?

— Техните тела...

Нито един мускул не трепна по лицето ѝ при тези думи. Тя продължаваше да стои спокойно и чакаше кога ще ѝ покажат пътя.

Убитите бяха подредени в залата до стената. Десет редови воители и техният офицер с гърбав нос и покрито с белези лице. Малко понастрана лежеше Фалк.

Владетелката бавно вървеше покрай убитите. Спираше пред всеки един и се стараеше да запомни лицата им до най-малки подробности. Тази магьосница притежаваше особена Дарба. За разлика от другите, при превъплъщението тя можеше да придаде на човека точно този облик, който е необходим.

Когато стигна до Фалк, жената дълго изучава лицето му. След това се обърна към Саймън.

— Ти си прав, Пазителю на границата. В този човек е имало нещо повече от собствен разум, тяло и душа... Колдер... — Гласът ѝ спадна до шепот. — Ще се решиш ли да вземеш неговата роля, след като знаеш всичко това?

— Според нашия замисъл Фалк е длъжен сам да се яви в Карс — отговори Саймън. — При това аз не съм колдер...

— И всеки колдер веднага ще го разбере — предупреди тя.

— Какво пък, принудени сме да рискуваме.

— Така да бъде. Доведи хората си. Всички останали да напуснат залата. Никой не трябва да ми пречи.

Саймън кимна в знак на съгласие и даде разпореждания. Той веднъж вече се беше подлагал на превъплъщение, но тогава стана набързо, само за да могат да избягат от Карс. Сега трябваше да се превъплъти не в кой да е, а във Фалк...

Докато Саймън подбираще доброволците, магьосницата се зае с работа. Начерта на каменния под две петолъчни звезди, които частично се покриваха. В центъра на всяка постави по една медна чаша, които извади от малък сандък, донесен от придружаващите я воини. След това извади везни и множество шишета и шишенца с различни прахове. Започна да тегли праховете и да ги сипва на две купчинки върху тънки копринени кърпи с изписани върху тях линии и знаци.

Те можеха да се възползват от окървавените дрехи на убитите, но в сандъците на Верлен намериха всичко необходимо. Воините свалиха от мъртвите само коланите, оръжието и личните украшения. Нищо във вида им не трябваше да предизвика подозрения. Всичко това беше приготвено и стоеше настрана до края на процедурата.

Магьосницата смачка в ръце копринените кърпи, хвърли ги в чашите и запя с нисък глух глас. От чашите започна да се издига дим, който скриваше голите хора. Те стояха в лъчите на звездите. Димът беше гъст и обвиваше плътно всяко тяло. Създаваше се илюзия, че извън този мек пашкул не съществува нищо друго. Монотонното пеене като че ли запълни целия свят. Пространството и времето пулсираха в такт с думите, които никой не разбираше. Така бавно, както се сгъстяваше, димът започна да се разсейва, да се извива на струйки и скоро изчезна. Останалият във въздуха пикантен мирис опияни Саймън и притъпи възприятията му. След известно време той почувства, че по кожата му пробягна хлад. Отвори очи, огледа се и вместо своето тяло откри чуждо. Натезал, с оформен корем и с рижи коси. Той се беше превърнал във Фалк.

Корис, или по-точно човекът, който тръгна от неговото място, беше дребен. Всеки си избра образ повече или по-малко близък до физическите му данни. Той вече нямаше несъразмерно широки рамене и дълги като на сенешала ръце. Старият белег от удар с меч върху лицето придърпваше нагоре долната му устна и оголваше мощни зъби. Това му придаваше прилика с вълк. Ингвалд беше изгубил младоликкия

си вид. В косите му се забелязваха бели кичури. Набръчканото му лице говореше за лекомислено и празно изживян живот.

Те си избраха дрехи, сложиха пръстените и верижките и закачиха на коланите оръжието на убитите.

— Командире! — извика на Саймън един от войниците, — нещо падна от колана ти. Погледни. — Той показа малкия блестящ предмет пред краката на Саймън.

Саймън се наведе и вдигна от пода много странна металическа тока. Тя беше изработена във вид на интересен многократно завързан възел. Не беше нито златна, нито сребърна. Металът имаше зеленикав оттенък. Саймън огледа колана, намери свободна кукичка и като закрепил тока, го пристегна.

Магьосницата подреди чашките си в сандъка. Саймън се приближи до нея и Владетелката придирчиво го огледа, както художник оглежда своята работа.

— Желая ти късмет, Пазителю на границата — каза тя, — дано Силата да ти помага.

— Благодаря, господарке. Късметът много ни е нужен.

Магьосницата кимна на прощаване. Корис, който стоеше до вратата, го подкани.

— Скоро ще започне отливът, Саймън. Време е да вдигаме котва.

5

КЪРВАВО УТРО

Те гребеха нагоре по реката, искряща на слънчевите лъчи. Рано сутринта се приближиха до пристанището на Карс. Командата „верленци“ подбраха от моряци, които много пъти бяха плавали по тази река и добре познаваха навигационните ѝ особености. Единият от воините на носа кимна с глава към бреговата мачта, на която се развяваха многоцветни знаменца.

— Сигнални флагове!...

Друг воин, с богато украсена наметка върху доспехите си и с ръка на кръста, едва се обърна и попита:

— Чакат ли ни? — видът му беше важен.

— Като че ли. Поне не ни гонят — усмихна се в отговор първият. — Обикновени почести. Засега можем само да гадаем как Ивиан ще посрещне тъста си — с хляб или меч. Отиваме в устата на вълка и той може да я затвори, преди да дойде подкреплението ни.

Третият воин, който стоеше съвсем близо, се засмя и възрази с дрезгав глас:

— Преди вълкът да успее да затвори устата си, Ингвалд, мечовете ни ще разсекат челюстите му. И още нещо искам да ви кажа: наемниците служат вярно само докато господарите им плащат. Когато господарят им бъде унищожен, с тях можеш да се договориш. Главното е да си разчистим сметките с Ивиан. Тогава Карс ще ни бъде ето къде! — и Корис протегна разперената си длан и бавно я сви в юмрук.

Саймън се разтревожи от тая самонадеяност на Корис. Той не се съмняваше във воинските му качества и умението му да поведе след себе си хората. Смущаваше го състоянието на превъзбуда на сенешала, докато плуваха нагоре по реката. През цялото време той стоеше на носа на баркаса, гледаше съсредоточено напред, като че ли със силата на волята си се мъчеше да увеличи скоростта му.

През това време основните сили на Есткарп в походен марш се приближаваха през планините към Карс, за да могат да го нападнат,

щом видят сигнала. И този сигнал... За кой ли път Саймън погледна кошницата клетка, покрита с лека тъкан. Там имаше не черно-бял сокол, с каквито си служат планинците при разузнаване, а голям ястреб със сивосинкави пера, бяла глава и бяла опашка.

Някога, когато соколарите плаваха със сулкарците, те си донесоха „отвѣд морето“ пет такива птици. Тези птици се възпитаваха и обучаваха в течение на три поколения.

За Саймън, преобразен като Фалк, този ястреб сега беше незаменим. Той не можеше да рискува и да вземе със себе си в Карс обикновен сокол, тъй като само соколарите можеха както трябва да ги използват. А тази рядка и красива птица може да предизвика у Ивиан интерес. Беше обучена да ловува и херцогът едва ли би се отказал от такъв подарък.

Десетина души и един ястреб срещу цял град. На пръв поглед безсмислено и глупаво. Но нали веднъж те, четиримата, успяха да се укроят няколко дни в Карс, а след това можаха да избягат от него живи и невредими. Тогава те бяха само четирима. Саймън прекара ръка по колана си и докосна брошката. А сега тук са трима: той, Корис и скритата в някой от тези домове Лоиса... А четвъртата?... По-добре е сега да не мисли за Джелита. И все пак защо тя не се върна във Верлен? Защо той случайно научи от пристигналата в замъка магьосница, че мисията ѝ не е изпълнена? Къде е тя сега? Как е понесла неуспеха и защо го държи в неизвестност? Нали самата тя реши да се откаже от всичко и да стане негова жена? Тогава защо е всичко това?

— Посрещат ни, капитане! — с тези думи Ингвалд извади Саймън от вцепенението.

На пристанището стояха построени в редица воители в доспехи и плащове с герба на Карстен. Саймън несъзнателно посегна към самострела, но за щастие наметката му прикри това движение. На брега воините на херцога дружно заръкопляскаха. След това сплетоха ръце и ги вдигнаха нагоре в знак на приветствие.

Още веднъж ги поздравиха до входа на крепостта. Доколкото можаха да преценят, като минаваха по улиците на града, животът в Карс течеше нормално и без видими признаци на тревога.

В изпълнение на придворния етикет ги заведоха в зала, разположена в централното здание на крепостта. Саймън даде знак на

Ингвалд и Корис да се приближат към прозорчето. Седемте сулкарци, които взеха със себе си от Верлен, бяха оставени отвън, пред вратата.

— Какво мислите, защо не ги пуснаха тук? — попита Саймън, като незабелязано кимна към вратата.

Корис се намръщи.

— Защо наистина?

— За да ни обкръжат по-лесно — предположи Ингвалд. — Забележете, те дори не се вълнуват, че това може да ни накара да бъдем нащрек. Между другото, къде е Ивиан, или поне началникът на охраната му? Мисля, че ни съпровождаше обикновен сержант. Доведоха ни в двореца за гости, но стопанинът не бърза да ни посреща.

— Това е замислено не само за да унищожат Владетеля на Верлен. — Саймън свали от главата си шлема на Фалк, подпря глава на стената и подложи буйната си рижа коса на течението. — Ние и тримата сме тук не току-тъй. Възможно е това да е предпазна мярка. Но сигурно не е само това... Той затвори очи с надежда, че шестото му чувство, което все по-настойчиво му предвещаваше опасност, ще му подсказже нещо.

— Чуваш ли зов? — нетърпеливо попита Корис.

Саймън го погледна. Не, това не беше онова чувство, което го доведе в Карс. Тогава усилващата се болка в главата му посочи пътя към къщата, където се намираше Джелита. Сега беше нещо друго. В такава превъзбудено състояние се намира само човек, готов да вземе окончателно решение. И той предчувстваше, че последствията от това решение са свързани с него и ако направи неправилна крачка, ще стане участник в събития, които не може нито да предвиди, нито да разбере.

— Не, това не е зов — отговори Саймън след дълга пауза. — Тук нещо трябва да се случи или вече...

Секирата на Волт, на която Корис се подпираше като на меч, трепна в ножницата. Сенешалът не се разделяше с подаръка на Волт дори и за кратко време и за да избегнат подозренията, преди отплаването за Карс секирата бе превърната в метална пръчка, а калъфа боядисаха.

— Секирата оживя — каза приглушено Корис. — Волт, покажи ни пътя! — той сниши гласа си до шепот. — Сега ние се намираме в сърцето на крепостта — замислено добави той. Саймън разбра, че той

мислено се опитва да възстанови в паметта си плана на замъка. — Доколкото ми е известно, покоите на Ивиан са в северната кула, а горният коридор се охранява само от двама души.

— Е, и какво? — Ингвалд погледна към Саймън. — Ще чакаме ли, или ще започваме?

Те решиха да не бързат. Но изчакването беше тягосно. Може би си заслужава да атакуват?

— Валдис? — Саймън извика на единия от стоящите до вратата „верленци“, — забравихме чувала със зърно за птицата на кораба. Изпрати някой да го вземе. Много ни трябва.

След това Саймън отви клетката. Ястребът наклони глава и го погледна с едно око. То не беше жълтеникаво, каквито са обикновено очите на тези птици, а черно. В окото светеше разум, макар и не човешки. По-рано Саймън не беше се вглеждал в птицата, но сега я разглеждаше с любопитство.

Ястребът обърна глава към вратата, като че ли се ослушваше в нещо. След това разтвори човка и пронизително закрепця. В този момент Саймън почувства силно безпокойство.

Корис гледеше секирата на Волт като омагьосан. Набързо направеният калъф не можеше да скрие бликналата отвътре светлина. Острието на секирата гореше. Светлината излизаше някъде отвътре, но не приличаше на блясък на метал на слънце. Внезапно светлината секна.

Ястребът запляска с криле и отново закрепця. Саймън отвори вратичката на клетката и подложи сгънатата си в лакътя ръка. Тежката птица кацна на ръката му, поседя един миг и прелетя до облегалката на креслото.

Един от техните воители отвори вратата и в стаята влетя Валдис. В ръката си държеше обагрена с кръв меч и дишаше тежко.

— Те са се побъркали! — той буквално изстреля думите. — Един друг се гонят по коридора и убиват, убиват...

Ингвалд хвана младежа за рамото.

— Кой се гонят? Кой убива?

— Не знам, командире. Носят токи като хората на херцога. Но чух как един от тях заповядва на друг да залови херцога заедно с младата му жена. Можете ли да си представите, той бил при нея...

Корис шумно въздъхна.

— Струва ми се, че е време да действаме. — Той тръгна към вратата.

Саймън погледна птицата.

— Отвори капациите на прозореца — каза той на воина, който стоеше близо до прозореца. Трябваше да се възползват от възникналата в крепостта суматоха. Саймън даде знак на ястреба. Той хвъркна и излетя през прозореца. Насочи се направо към някаква цел. Саймън го проследи с поглед, след това хукна след Корис.

В края на коридора по гръб лежеше човек. Ако се съдеше по дрехите му, беше някой от висшите чиновници на Ивиан. Ингвалд вече беше успял да разгледа убития и им посочи счупения жезъл, който се търкаляше наблизко и с който чиновникът вероятно се е опитвал да се защити от смъртоносния удар.

— Главният управител — поясни командирът на защитниците на границата. Но вниманието на Саймън привлече широкият колан на убития, украсен с розетки със скъпоценни камъни в средата. Там, където за симетрия трябваше да се намира още една такава розетка, беше прикрепена тока във вид на сложен възел. Същата тока имаше на колана си и Фалк, а сега беше на кръста на Саймън.

Не беше време да се размишлява за украшенията по колана. Корис сигурно бяга по стълбата, която води към следващия етаж, там, където се намират покоите на Ивиан и където може би ще намерят Лоиса.

Саймън чу приглушени викове и звън на оръжие. Някъде наблизко се водеше бой.

Отгоре се чу глухо отмерено чукане. Саймън и Корис се втурнаха нагоре по стълбата и се озоваха в дълъг коридор. Там те видяха карстенци, които се опитваха да изкъртят вратата в края на коридора. Двама от тях я блъскаха с тежка пейка, като с таран. Останалите стояха и държаха зареденото оръжие в ръцете си.

— Й-я-а-а!!! — яростно закрещя Корис, като даде воля на натрупаната у него злоба и отчаяние. Бърз и ловък като котка, се хвърли напред и за миг се оказа в средата на коридора. Викът му накара двамата карстенци да се обърнат, готови да отбият атаката. Без да се бави, Саймън стреля два пъти и те един след друг паднаха.

— Й-я-а-а!!! — Корис прескочи падналите и стовари секирата на Волт върху вратата. Тя затреця и рухна, а той, загубил равновесие,

едва не падна.

Сенешалът пресече стаята, дръпна завесата и откри още една съвсем тясна стълба. Той действаше така уверено, че Саймън го следваше, без да задава въпроси. На пода, в средата на втората зала, видяха някакво жълто петно. С брадвата Корис го повдигна и видяха, че това е пътно наметало. Корис го захвърли и се отправи към другата врата.

Тя нямаше ключалка. Саймън и Корис я блъснаха и се оказаха в спалня. Там имаше ложе без завеса. Висеше разкъсана и окървавена покривка. Върху ложето по корем лежеше човек. Той беше хванал покривалото с две ръце и безпомощно мърдаше крака, като че ли се опитваше да стане. Корис го хвана и го обърна.

Саймън никога не беше виждал Ивиан, но му стигаше да погледне синьо-черната брадичка и гъстите рижави вежди, за да се досети кой лежи пред него. Безгрижният живот все още не беше заличил волевите черти на лицето на бившия наемник, завоювал високата си титла с меч.

Херцогът беше облечен само с широка свободно падаща риза и когато го преобръщаха, тя се разтвори и разкри могъщо тяло, опасно като че ли с червена лента. Кръвта на Ивиан изтичаше. Той шумно дишаше и при всяко вдишване кървящата ивица ставаше все по-широка.

Корис застана на колене, за да улови погледа на херцога.

— Къде е тя? — въпросът прозвуча равно и спокойно. Корис като че ли беше уверен, че ще получи отговор. Но Саймън се съмняваше, че въпросът стига до съзнанието на Ивиан.

— Къде е тя? — повтори Корис. — Секирата потрепваше в ръцете му, а отразената от острието ѝ светлина падаше върху лицето на Ивиан.

На Саймън му се стори, че вниманието на умирация е насочено не към този, който му задава въпроса, а върху страшното оръжие, изработено много отдавна в друг свят от майстор ковач.

— Волт... — едва чуто промълви херцогът и с усилие прехвърли изумения си поглед от секирата върху този, който я държеше. Тогава Корис се наведе още по-ниско и каза:

— Да, това е секирата на Волт, а я притежавам аз — Корис от Горм.

Лицето на Ивиан се изкриви от злоба. Като събра последни сили, той каза:

— От Горм? Е, значи ти познаваш своите господари. Желая им благо... А ти — изчезни...

Той сви ръката си в юмрук и се опита да удари Корис, но не можа. Ръката му омекна и падна, Ивиан потрепера за последен път и завинаги издъхна.

Празни се оказаха и всички съседни помещения. След безуспешните опити да намери Лоиса Корис се върна. Очите му гневно святкаха.

— Тя е била тук!

Саймън не започна да спори. Последните думи на Ивиан не му даваха покой. Защо херцогът каза „своите господари“ и свърза това с Горм? За Есткарп би могло да се каже „своите господарки“. На всички им беше известно, че северната страна се управлява от магьосници. А впрочем Горм? Наистина, в острова доскоро се разпореждаха колдерите. А тук някой устрои клане, като хвърли хората един срещу друг. Лоиса къде пропадна... А Ивиан е убит...

Нямаха повече време, за да продължат търсенето. В спалнята се втурнаха воини на херцога и се завърза битка.

Боеве се водеха и по улиците на Карс. Помощта от планините пристигна навреме. Към полунощ всичко утихна. С чиния печено месо в ръка, Саймън седеше на креслото. Той бавно дъвчеше и се опитваше да прецени обстановката по съобщенията, които имаше.

— Не можем задълго да удържим града. — Гутторм, командирът на соколарите, си наля вино с трепереща ръка. Той оглавяваше отряда, който влезе през северните порти и се сражава десет часа без прекъсване, за да бъде вече тук, на тази маса.

— Това не влизаше в плановете ни. — Саймън продължаваше да предъвква месото. — Онази, заради която сме тук...

— Не намерихме!... — прекъсна го Корис. Той подкрепи думите си с удар на секирата по пода. — Няма я в града. Или пък така са я скрили, че даже магьосниците не чувстват присъствието ѝ. А това е невероятно.

— Аз също не вярвам — отзова се Ингвалд, мръщейки се от болка. От невнимание беше ударил ранената си ръка. — Странно. Магьосницата казва, че не чувства дори следите ѝ. Като че ли Лоиса въобще не е била тук.

Саймън се размърда в креслото.

— Има начин така да бъде скрита жертвата, че никаква владетелка да не я открие...

— Колдер — мрачно подхвърли Корис.

— Много прилича на такова нещо — съгласи се Саймън. — Ние научихме от пленниците, че вчера рано сутринта офицерите в крепостта неочаквано са получили заповед, уж издадена от херцога: незабавно и без шум да съберат воините, които са им под ръка, и да влязат в бой — един срещу друг! На офицерите беше казано, че сред тях има предател. Възникна неразбория, проля се много кръв. А покъсно, когато хората разбраха, че има някаква измама, че нещо не е наред със заповедите, никой не можеше вече да намери херцога. Скоро се разнесе и слух, че Ивиан е мъртъв, а убиецът му е сред офицерите. Сражението се разгоря с нова сила.

— Всичко това беше направено, за да се отвлече вниманието и да се скрие нещо — каза Гутторм.

— Изглежда — кимна Саймън, — че единственото, което непременно трябва да се прикрие, е смъртта на Ивиан. Сред отрядите на херцога настъпи разцепление и те бяха въвлечени в нелепо сражение, за да може убиецът безпрепятствено да изчезне от крепостта.

— А може би е убит не само Ивиан, а и Лоиса!... — възкликна Корис.

— Но защо ще я убиват? — сви рамене Саймън. — По-скоро са я похитили. Тя би могла да се използва като примамка и от колдерите.

— Не знам — процеди Корис. — Не зная, но кълна се в живота си, че ще го узная.

Отново секирата на Волт глухо се стовари на пода.

6

ХЕРЦОГИНЯТА НА КАРСТЕН

Лоиса седеше на широкото легло, обхванала с ръце свитите към гърдите си колене. Гледаше втръчено лежащия пред нея кинжал. Какво иска да постигне Алдис? Едва ли любовницата на херцога се страхува, че ще изгуби властта си над него, тъй като е очевидно, че Ивиан се нуждае от Лоиса само за осъществяване на користните си цели.

И все пак... Лоиса си спомни, че предния път, когато бяха в Карс заедно с Джелита, Алдис дойде тайно при магьосницата с молба да омагьоса Ивиан. Значи тя не е била толкова сигурна в себе си, щом е преценила, че няма да мине без магия. А по-късно, когато започна борбата на Духа и магьосниците прибегнаха към най-силните средства и внушения, Алдис — по-точно восъчното ѝ подобие — беше обект на въздействие от Джелита. Внушаваха ѝ да действа в полза на Есткарп и тя влияеше на херцога под ръководството на магьосниците, без сама да съзнава това.

Лоиса никак не можеше да съчетае представата си за предишната Алдис със сегашната. Тази Алдис, която ѝ донесе кинжала, в никакъв случай не би тръгнала да търси среща с Джелита само за да премери сила с магьосническата Сила. А ако и преди това е било скритата цел на визитата ѝ? Не, изключено е. Силата, която владееше тогава Джелита, веднага би и помогнала да разобличи възлюблената на Ивиан. Сигурно тогава Алдис не е хитрувала. Тя наистина беше дошла за любовна билка.

Както и да е, любовницата на херцога се оказа не чак толкова всесилна особа. Нали магьосниците на Есткарп успяха временно да я подчинят на своята воля! Ако опитът им беше неуспешен, то Джелита веднага би почувствала.

Прехапала устни, Лоиса продължи да разглежда кинжала. Изглежда, че не се е държала както трябва при срещата си с Алдис. Стараеше се да изглежда спокойна, а е трябвало да се представи

объркана. Тази жена явно замисля някаква хитра игра, в която на Лоиса е отредена ролята на пешка.

Лоиса се опитваше да надвие у себе си злобата и чувството на страх. Похитиха я и я доведоха тук, защото според законите на Карстен тя е жена на Ивиан. Но какво печели Ивиан от похищението? Първо, разбира се, възможност да завладее Верлен.

Второ, обстоятелството, че тя е от благороднически произход, би помогнало за сближаването на Ивиан със старата аристокрация. Според слуховете това му е нужно, за да укрепи властта си.

Трето, Лоиса се сви на топка; и трето, нейното бягство от Верлен вероятно се приема от херцога като лично оскърбление. И това вбесява Ивиан. При това, ако се съди по намеците на Алдис, той знае, че тя е сгодена за Корис. А това пък значи, че някакъв си низвергнат от Горм е предпочетен пред херцога на Карстен! Лоиса презрително се усмихна: като че ли можеше да се сравняват двамата. Корис и само Корис! Сега той беше най-важното нещо в живота.

По тези причини тя се оказа тук. Но смътно чувстваше, че има и друга причина. Но каква?... Като че ли тя е нужна тук не само на Ивиан, а и на Алдис!... Лоиса не можеше да си обясни защо е почти сигурна в това, но тя не се съмняваше, че е така.

Какво все пак е намислила Алдис?... Защо иска Лоиса да е тук, защо я заплашва, защо пъха в ръцете ѝ това оръжие? Защо, по какви причини? За да го насочи срещу себе си и да престане да бъде съперница? Прекалено просто и затова не е убедително. А ако този кинжал ѝ е даден, за да убие херцога, когато той реши да предяви правата си над нея? Но нали Ивиан — и това е също очевидно — е нужен на Алдис за постигане на лична власт в херцогството. Така или иначе, действията на любовницата на херцога трябваше да се обмислят.

Лоиса стана от леглото. Отвори прозореца, за да глътне свеж въздух и да притъпи главоболието си. Стори ѝ се, че вятърът, който нахлу през прозореца, идва от планините, макар че те бяха далеч. Чувстваше се някаква живителна сила, която ѝ беше така необходима сега.

Навярно те вече са на път — Корис, Саймън, Джелита... Лоиса беше уверена, че приятелите я търсят, но се съмняваше, че ще успеят да се доберат до Карс. А това значеше, че трябва да разчита само на

себе си. Приблѝжи се до ложето и взе кинжала, като мимоходом си помисли, че подаръкът на Алдис може да се окаже капан. Но когато пръстите ѝ стиснаха хладната дръжка, Лоиса кой знае защо се успокои.

Клепачите ѝ натежаха, очите ѝ се затваряха и тя отново се тръшна в леглото. Да спи... Трябва да си почине. Дали да не придърпа масата към вратата? Но не можа да стане. Сънят я надви.

Месеците, които прекара в отряда за защита на границата, не бяха отишли напразно. Те развиха у нея способност да предчувства опасността. Ето и сега, в уморения ѝ мозък прозвуча някакъв сигнал за тревога. Лоиса моментално се събуди. Без да отваря очи, примирайки от страх, тя наостри уши.

Чу се тихо изскърцване на вратата. Лоиса рязко се надигна и седна в леглото. През отворения прозорец нахлуваше дрезгава утринна светлина, но по-голямата част от стаята беше все още тъмна.

Тя се примъкна към края на ложето и внимателно скочи на пода, като се стараше да се скрие от човека, който вече беше влязъл в стаята. Човекът стоеше с гръб към нея и спокойно заключваше вратата. Той беше висок като Саймън и изглеждаше силен като Корис. Под гънките на широката му нощна дреха се очертаваха мощен торс и широки плещи. Прекалено спокойно, той се обърна към нея. Лоиса забеляза усмивката му — небрежна и леко презрителна. Тя не предвещаваха нищо добро.

Влезлият с нещо напомняше на Фалк. Но за разлика от баща ѝ, косите на този мъж бяха с някакъв неопределен пясъчен цвят. Чертите на лицето — груби, а на бузата му се виждаше белег. Това беше Ивиан, наемният воин, херцогът Ивиан, непобедимият Ивиан.

Като видя как бавно пресече стаята, Лоиса се притисна с гръб към стената. Неговата самоувереност беше брутална.

Херцогът се приближи до ложето. Известно време той стоя и я гледа, като се усмихваше все по-широко. След това ѝ се поклони много по-злобно и подигравателно от Алдис.

— Накрая се срещнахме, моя скъпа женичке. Прекалено дълго се отложи нашата среща, не е ли така...

Неговият поглед изразяваше същото презрение, с което я гледаше Фалк.

— Ти наистина си била плашило — каза Ивиан, потвърждавайки като че ли нечии думи. — Ти, моя господарке, просто няма с какво да се похвалиш.

Да му отговори ли? Лоиса се страхуваше, че ако заговори, може да ускори развързката с някоя непредпазлива дума. По-добре е той да говори каквото си иска — само да не се приближава.

— Даром на никого не си нужна, красавице. Добре, че си наследница на Верлен.

Какво иска от нея? Да се възмути? Да му отговори? Лоиса не сваляше очи от Ивиан. Следеше всяко негово движение.

— Ето какво значи държавнически съображения! — Ивиан се разсмя. — Заради благото на отечеството понякога се налага да вършиш неща, противни на душата ти. Но щом вече съм се оженил за теб, ще трябва и да спя с теб...

Лоиса очакваше, че ще се хвърли върху нея, но не... Той започна бавно да се промъква към нея, като заобикаляше ложето, а тя отстъпваше. По очите му личеше, че нейният страх му доставя удоволствие, че с наслада преследва жертвата, която няма къде да отиде. И затова няма да бърза. Нека си мисли, че може да избяга от него, нека да си поиграят малко. А след това той ще сложи край на играта, и разбира се, както той иска.

Херцогът иска да се поразвлече? Е, какво пък, тя ще му даде такава възможност. Лоиса ловко скочи, но не към заключената врата, както предполагаше Ивиан, а на средата на леглото. Скокът беше така неочакван, че обърка Ивиан. Лоиса скочи на крака, отблъсна се със сила от матрака, който пружинираше добре, излетя нагоре и се хвана за рамката, на която закачаха завесата над леглото. Повдигна се и се покатери върху рамката. Намести се там някак си. Сега вече Ивиан не можеше да я стигне!

Херцогът гледеше отдолу и вече не се смееше. Дори не се усмихваше, а само присвиваше очи, което навярно правеше, когато гледеше врага през процепа на забралото.

Лоиса не вярваше, че той ще рискува да се покатери по рамката на завесата, тъй като Ивиан беше почти два пъти по-тежък от нея, а потъналата в прах рамка скърцаше заплашително под тежестта на нейното тяло. Ивиан вероятно помисли същото и бързо намери друг изход. Хвана подпората на рамката и с всички сили я дръпна към себе

си. Цялата дървения заскърца и се посипаха облаци прах. Херцогът пъхтеше и дишаше тежко. Очевидно застоялият живот му се беше отразил, въпреки че все още беше много силен. Подпората се разлюля и той с резки движения я заблъска наляво-надясно. Лоиса примря от страх и още по-здраво се вкопчи в тресящата се рамка. Накрая със страшен трясък подпората изскочи от гнездото. Херцогът едва не се строполи заедно с нея, загубил равновесие, но отстъпи назад и успя да се задържи на крака. Лоиса падна на пода. Ивиан се хвърли към нея, зловещо усмихнат. В ръцете на Лоиса блесна кинжалът. Тя се удари в подпората, извика от болка, но успя да отскочи и го нападна. Опита се да удари с кинжала ръката, която се протягаше към нея. Ивиан съумя ловко да избегне удара, но полата на широката му нощна риза се закачи за едно парче от кръстачката и за момент се оказа пленник. Той се опита да удари Лоиса с крак, но тя отскочи и се прехвърли от другата страна на ложето.

Херцогът дръпна ризата, за да се освободи. Очите му побеляха от злоба. На устните му се появи пяна... Момичето държеше кинжала на височината на гърдите си, с острието напред. Нека само посмее да се приближи. Благодарение, че беше с костюм за езда, а не с рокля, Лоиса за разлика от своя преследвач спокойно и лесно се преместваше. Ударената ръка я болеше. Тя лошо владееше кинжала, а ѝ предстоеше да се бие с опитен воин.

Ивиан дръпна от ложето изпокъсаната покривка и я шибна с нея като с камшик. Ударът опари бузата на Лоиса. Тя отново изкрещя от болка, дръпна се назад, но не изпусна оръжието. Херцогът мълчаливо се приближаваше към нея.

Този път я спаси масата. Тя успя да се мушне зад нея, а Ивиан се заплете в нощницата си и с цялата си тежест налетя на масата.

Проклинайки, херцогът започна да развързва колана си, за да свали широката нощница, която му пречеше. Изведнъж той се втренчи в нещо, което се намираще зад Лоиса, и замръзна на мястото си. Нима се надява да я измами с тази стара уловка? Но все пак трябва да бъде по-внимателна. Ивиан направи измамно движение, хвана я за лакътя и рязко я дръпна към себе си. Ръката ѝ с кинжала се оказа зад гърба му. В същия миг Лоиса почувства как някой стисна китката и издърпа оръжието от отслабналата ѝ ръка.

— Ти не си ли способна да убиеш? — чу тя гласа на Алдис. — Дай на мен.

Ивиан застина в недоумение. Злобната гримаса се смени от изражение на болка. Той се отблъсна от масата и едва не падна. Въпреки забития под лопатката му кинжал той успя да се задържи на крака и дори направи една крачка. Кървавото петно на нощницата му растеше. Той безпомощно се вкопчи в Лоиса с две ръце. Тя събра всички останали й сили и го отблъсна. Ивиан отстъпи и падна до леглото. И остана да лежи там, вкопчен в смъкнатата покривка.

— Защо?... — попита Лоиса, когато видя как Алдис се приближи до Ивиан и се наведе над него. Тя като че ли искаше да се убеди, че той повече не може да се съпротивлява.

— Защо?...

Лоиса не можеше да каже нито дума повече.

Алдис се изправи и без да обръща внимание на Лоиса, се приближи до полуотворената врата и започна да се ослушва. Сега и Лоиса чу глухи отмерени удари долу и някакви викове... Алдис се втурна към Лоиса и я хвана за ръката.

— Да тръгваме!

— Защо? — Лоиса се опита да се освободи.

— Глупачка! — Алдис я погледна в упор. — Долу пазачите на Ивиан се опитват да разбият вратата. Ти какво, искаш да ни намерят тук ли?

Но Лоиса беше изпаднала в някакво вцепенение. Какво става? Алдис подхвърли встрани кинжала, с който уби херцога... Стражата долу, която се мъчи да изкърти вратата, за да проникне тук... Защо е всичко това? Защо?... Лоиса не разбираше нищо и затова не се съпротивляваше, когато Алдис я задърпа към вратата. Тя почувства, че самата Алдис се бои от нещо и затова бърза, и на душата й стана още по-тревожно.

Излязоха в коридора. Тук виковете се чуваха още по-ясно. Алдис повлече Лоиса към отсрещната зала. Пресякоха разкошни покои, чиито високи прозорци излизаха на балкон. Към него се устреми Алдис. На отсрещната кула също имаше балкон. Двата балкона бяха съединени с дъска. Алдис бутна Лоиса.

— Върви! — разпореди се тя.

— Не мога!... — Дъската висеше над бездната и Лоиса не се решаваше да погледне долу. Страхуваше се от височината.

Алдис погледна внимателно Лоиса в очите. След това посегна към брошката, която висеше на гърдите ѝ, и здраво я стисна в ръцете си. Тя като че ли черпеше от нея сили, за да може да я подчини на своята воля.

— Върви! — повтори тя.

И Лоиса почувства изведнъж, че не може повече да се разпорежда със себе си. Дори ѝ се стори, че наблюдава отстрани как нейното тяло преминава по дъската на отсрещния балкон. Лоиса се намираше в това състояние, докато и Алдис не се прехвърли след нея. Карстенката бутна дъската с крак. Неустойчивият мост рухна. Така беше отрязан пътят на преследвачите.

От тази минута на Алдис не ѝ се налагаше да дърпа Лоиса за ръката. Тя послушно я следваше, без да се съпротивлява и без да задава въпроси. Изтичаха от стаята в коридора.

Тичаха не само покрай ранени и мъртви. По пътя си срещаха и воители, които се сражаваха, но никой не им обръщаше внимание.

Какво става тук? Може би бойците на Есткарп начело с Корис и Саймън са дошли, за да я спасят? Но всички, които видя — и мъртвите, и живите, — носеха отличителните знаци на Карстен. Като че ли войската на херцога се беше разделила на два лагера и беше започнала междуособна война.

Влязоха в просторна кухня. Там нямаше никого, макар че на шишовете димеше месо, в котлите нещо кипеше, а в тиганите всичко отдавна беше изгоряло. Пребягаха през дворче и се озоваха в овощна градина. Пред очите им се показаха зеленчукови лехи, храсти и дървета, отрупани с плодове.

За да бяга по-бързо, Алдис беше повдигнала полите на дългата си рокля. Тя спря само веднъж — когато обсипаната ѝ с камъни мрежичка на главата се закачи на едно клонче. Лоиса разбираше, че Алдис добре знае накъде бяга. Тя явно бързаше занякъде, но къде точно, Лоиса не можеше да се досети, докато не видя тясна рекичка. На вълните ѝ се полюляваше малка лодка. Алдис я посочи с ръка.

— Качвай се и лягай.

На Лоиса не ѝ оставаше нищо друго, освен да се подчини. Докато стигне до лодката, ботушите ѝ се напълниха с вода. Алдис

също я последва, намести се до нея и покри и двете с парче от мухлясала рогозка. Лоиса почувства, че лодката се понесе по течението, вероятно към реката, която пресичаше Карс. Водата на дъното на лодката силно миришеше на блато. От плесенясалата рогозка ѝ се повръщаше. На Лоиса ѝ се искаше да измъкне главата си и да глътне чист въздух, но не смееше.

Скоро се чуха звуци, които подсказаха, че вече плават по голяма река. Накъде се е насочила Алдис? Когато Лоиса следваше Бертора, нещата изглеждаха естествени. Очевидно тогава тя е била лишена от всякаква способност да разбира това, което става, и не се боеше от нищо. А сега разбираше, че изцяло е подчинена на волята на Алдис и прави това, което тя поиска.

Но защо, на кого е нужно това?

— Защо? — тя чу гласа на Алдис. — Защото, скъпа моя, ти си херцогиня и сега целият град и цялата страна ти принадлежат. Това поне можеш ли да разбереш?

Не, Лоиса нищо не разбираше.

Изведнъж се чу вик. Алдис отметна рогозката и Лоиса можа да вдъхне с пълни гърди. През това време Алдис се опитваше да хване края на въжето, което им бяха хвърлили от намиращия се до тях кораб.

ЗАМЪКЪТ ИЛ

Саймън седеше до прозореца с гръб към хората, които се намираха в залата. Той чуваше как Корис нервно ходи напред-назад, как му докладват обстановката, как дават заповеди. Те все още се намираха в самото сърце на Карс, което дръзко завладяха и съумяха да задържат. Това, че продължават да го удържат, беше безумие, но Саймън се съмняваше, че Корис разбира това. Сенешалът беше готов да разруши до основи стените на замъка и крепостта, само и само да намери своята любима, но той не вярваше, че тя е тук.

Можеше ли Саймън да вини Корис за упорството му, макар то да застрашаваше делото им? Ако разсъждаваше безпристрастно — да. Преди половин година Саймън не би могъл да разбере страданията на приятеля си. Но през това време самият той преживя нещо такова и затова се стараяше да не го съди строго. И все пак на мястото на Корис той не би се мятал от ъгъл на ъгъл, не би се спускал към всеки от влезлите с един и същ въпрос.

Впрочем на Корис сигурно му е по-трудно. Неговата любима беше похитена от враговете, а Джелита се раздели с него по своя воля. Просто си тръгна и не се върна. За него това означаваше само едно — между тях е настъпил разрыв. Но ако тя не беше открила, че е съхранила в себе си магьосническата Сила, би ли била щастлива с него? Да, добре би било да го знае! Саймън тръсна глава, за да прогони натрапчивите мисли. Отдръпна се от прозореца, застана пред Корис и сложи ръка на рамото му.

— Лоиса не е тук. Трябва да я търсим на друго място. Какъв смисъл има да се побърква човек от мисли? — Саймън постави ударението на последните думи, като се надяваше, че те ще го отрезвят — както шамарът кара изпадналия в истерия човек да дойде на себе си.

Корис се обърка. Мръдна рамо, за да се освободи от ръката на Саймън, но не се отдръпна.

— Ако беше избягала... — започна той.

— Тогава биха я видели — продължи Саймън. — По-добре да помислим защо са я отвлекли от Карс. Ние заварихме тук пълна неразбория. И тя като че ли беше устроена, за да бъде убит Ивиан или...

— Или заради още нещо. — Гласът зад гърба им ги накара да се обърнат. Беше беловласата магьосница, пристигнала с отряда от защитници на границата. — Да, и заради още нещо — повтори тя, размишлявайки на глас. — На всички е известно, че след смъртта на херцога Лоиса получава определени права над Карстен. При това е роднина на знатните семейства и аз мисля, че те ще направят всичко възможно да я обявят за управител, но действителната власт ще вземат в свои ръце. Изчезването на Лоиса е част от нечии замисли. Но чии? Кой липсва сред убитите и пленените? А може би трябва да се помисли не кой е убит и защо, а кой и защо е изчезнал?

Саймън се замисли. Възможно е магьосницата да е права. Някому е било нужно да закара Лоиса в Карс и да я утвърди като съпруга на херцога. А самия Ивиан да заблуди, като го убеди, че това е необходимо за укрепване на властта му. След това е трябвало само да се премахне херцогът от сцената и да се използва Лоиса като марионетка за установяване на новата власт. Но кой от местните аристократи е толкова коварен? И кой от тях разполага с възможности, които биха му позволили да осъществи плана си? Според сведенията на разузнаването нито едно знатно семейство в Карстен не е способно да приведе в изпълнение такъв сложен план. При това Ивиан не е изпитвал доверие към нито един от могъщите кланове и не е допускал да се ползват в крепостта му от свобода на действията.

— Фалк не беше съвсем Фалк — каза магьосницата. — Би могло в Карс да има хора, подобни на него.

— Колдери! — Корис удари с юмрук по разтворената си длан — отново тези колдери!

— Да — уморено подхвърли Саймън, — но ние и не мислехме, че с падането на Сиппар те ще ни оставят на мира. Не е ли така? Може би те не съобщават явно за себе си поради недостатъчната си жива сила. В Горм им беше нанесен сериозен удар. Не е изключено да са решили да заменят количеството с качеството и сега да превръщат в подвластни автомати влиятелни мъже...

— И жени — неочаквано допълни сенешалът. — Ние непременно трябваше да срещнем в Карс Алдис, а никъде я няма. Къде ли е?

Припомняйки си, магьосницата се намръщи.

— Алдис... тя беше под властта на Силата — тогава, пред щурма на Горм? Вероятно ѝ се е наложило да напусне Карс. Оттогава мина много време.

— Това може да се изясни. — Саймън тръгна към масата, на която седеше Ингвалд и записваше последните донесения. Той използваше мъничкото устройство на соколарите. Това беше подобрен вариант на онези устройства, които прикрепяха към краката на соколите по време на разузнавателен полет.

— Споменава ли се в отчетите името Алдис?

— И още как! — Ингвалд се усмихна. — Тази дама три пъти е давала на офицерите от крепостта заповеди, които са ги накарали да се счепкат един с друг. Те са приемали думите ѝ за чиста монета, защото знаят колко ѝ се доверява Ивиан.

Магьосницата премина през залата след Саймън и спря, като потриваше в дланите си тъмния камък — атрибута на нейната Сила.

— Бих искала да огледам личните покои на тази жена — каза тя.

Всички заедно — магьосницата, Саймън, Корис и Ингвалд — влязоха в богатата и изящно обзаведена стая. Отворените прозорци гледаха към балкон. Копринената завеса над ложето леко се люлееше от вятъра. В стаята се чувстваше миризмата на мускус. На Саймън започна да му се повдига и той се приближи до прозореца.

Магьосницата стисна камъка, протегна напред ръце и тръгна по стаята. Саймън не разбираше смисъла на извършваното тайнство, но знаеше, че тя се занимава със сериозна работа. Магьосницата прекара ръце над леглото, над двойката сандъци, над тоалетната масичка с металното огледало. На тоалетката имаше различни кутийки и кутийчици, изработени от камък. Изведнъж стиснатите ѝ ръце замряха. След това бързо описаха дъга надолу, като че ли посочваха нещо, макар че Саймън не забелязваше там нищо.

Магьосницата се обърна към мъжете.

— Тук е имало някакъв талисман — символ на Силата, от който са се ползвали много пъти. Но това не е нашата Сила, не е тази, към която се обръщаме ние. Това е черната Сила на колдерите!... —

магьосницата с отвращение плю. — Този талисман е служил за промяна на външността...

— За превъплъщение?! — възкликна Корис. — Значи онази, която се е представяла за Алдис, може съвсем да не е била Алдис!

Магьосницата поклати глава.

— Не, това не е превъплъщението, към което често прибъгваме ние. Тук се е променял не външният вид на човека, а неговата същност. Нали вие ми казахте, че Фалк не е бил истинският Фалк, но не е бил и подчинен на чужда воля. Той се е държал необичайно: напуснал е мястото на боя, макар че е бил длъжен да остане с хората си до края. Бягал е, за да запази у себе си това, което са му внушили. Под влияние на внушението е предпочел смъртта пред пленничеството. Жената, на която е принадлежала тази стая, е подобна на него. Сега съм повече от уверена в това.

— Колдерите — произнесе през зъби Корис. — Къде ли е последната крепост на тези нечовешки същества? Крепостта Ил? Всичко разбрах! Алдис е похитила Лоиса и сега те са на път за Ил...

— Но това е само предположение... — възрази Саймън. — А може би ти си прав? Тогава може да успеем да ги задържим. Ил не е далеч оттук.

„Във всеки случай, това е отличен повод да те приберем от Карс, докато не ни е сполетяла катастрофата“ — добави той на себе си.

— Ил? — замислено произнесе магьосницата.

Саймън чакаше какво ще каже още. Магьосниците на Есткарп бяха добри стратегзи. Техните думи заслужаваха внимание. Но тя мълчеше. Само прехвърляше поглед от Саймън на Корис, като че ли знаеше нещо, което нито един от двамата не подозираше. Но да ѝ се задават въпроси беше безполезно.

Като стигнаха до извода, че не е необходимо да остават повече в Карс, участниците във внезапното нападение напуснаха крепостта. Отправиха се към пристанището. Там намериха големи лодки с много весла. Трябваше да се спуснат по реката и да стигнат до морето. Всяка от командите на карстенци се командваше от кормчия сулкарец.

Ингвалд и Саймън стояха на кърмата на последния кораб и гледаха града, в който за два дни се случиха толкова трагични събития.

— Оставяме след себе си кипящ котел — забеляза Ингвалд.

— И тъй като ти си от Карстен, би искал да наглеждаш чорбата?
— попита Саймън.

Ингвалд мрачно се усмихна.

— Когато воините на Ивиан изгориха моя дом и убиха баща ми и брат ми, аз се отказах от тази страна. Ние нямаме нищо общо с новото население на Карстен. Ние, хората от древната раса, предпочитаме да служим на Есткарп. А чорбата нека наглежда този, който трябва. И тук аз съм напълно съгласен с владетелките: Есткарп не е властен над тези, които се намират извън неговите предели. Помисли сам. Защо трябва да завоюваме Карстен? Ако това стане, из цялото херцогство ще избухнат веднага метежи, а за да ги потушим, ще трябва да отслабим защитата на северните си граници. Ализон сигурно само това чака... Ние избавихме Карс от Ивиан. Сега трябва да се очаква пет-шест души от благородниците да си прегризат гърлата за властта. А това значи, че известно време на Карстен няма да му е до нас. Общо взето, безпорядъкът в херцогството за нас е много по-изгоден от завоюването му.

— Капитане — обърна се към Саймън кормчията, — един карстенец уверява, че може да ти разкаже нещо много интересно.

Той бутна към Саймън един човек в доста износена и омаслена моряшка дреха. В знак на почитание, мъжът падна на колене пред Саймън, както е било прието в армията на Ивиан.

— Какво има? — попита Саймън.

— Ето каква е работата, капитане. Тук в реката, стоеше един морски съд. Приличаше на кораб за крайбрежно плаване, но изглеждаше някак странно. Екипажът не слезе на брега... И не го разтоварваха, макар че престоя в пристанището два или три дни — не помня точно. Като че ли нямаше и никакъв товар. Не беше достатъчно нагазил във водата, когато се появи в пристанището. Ние с ортака го наблюдавахме, но не забелязахме нищо особено, освен това, че там всичко беше прекалено спокойно. А после, когато в града започна битката, на кораба изведнъж се размърдаха. Екипажът се хвана за веслата и отплуваха. И в това като че ли няма нищо подозрително — по това време много кораби напуснаха пристанището. Но всички се отправиха нагоре по реката...

— А онзи кораб? — Саймън не виждаше смисъл в разказа на матроса, но все пак реши да го изслуша докрай.

— А онзи кораб се насочи направо през реката. — Матросът кимна към отсрещния бряг. — И стояха на място, задържайки се с веслата, като че ли чакат някого. А след това се появи лодчица... Малка лодка. Тя плаваше по течението като откъсната от буксирното въже. Изведнъж корабът направи завой, приближи се до лодката с левия си борд и я закри от нас. Повече не видяхме малката лодка. След известно време корабът се понесе по течението, пак не като всичките...

— И на теб това ти се стори странно — подсказа му Саймън.

— Да. Още повече че от другата страна настъпваше вашата войска. И ние си помислихме, че тези от кораба бягат от вас...

— В лодката е имало някой — каза Ингвалд.

— Възможно е — съгласи се Саймън. — Но кой?

— А в тази лодчица... — намеси се в разпита сулкарецът, който командваше баркаса, — видя ли някого в нея?

— Там е работата, че не видях. Над борда стърчеше само парче рогозка.

— Може някой да се е крил под нея.

— Някой ранен? — изказа предположение Ингвалд.

— А може би не — каза Саймън. — Значи корабът се насочи към морето?

— Да, надолу по реката... И още нещо удивително — на веслата, както е редът, седяха хора, но не налягаха, а гребяха като на шега. Само направляваха кораба да не попадне на плитчина. Няма спор, че течението в реката е силно, но да се плава така бързо, и то срещу вятъра — трябва здраво да се работи с веслата.

Кормчията погледна Саймън.

— Аз не знам друг начин на плаване, освен с помощта на веслата или вятъра — каза той. — Нито аз, нито моите събратя са виждали някога кораб, който да се движи с помощта на нещо друго. Това е някаква магия. Повярвайте ми!

— Но не такава, каквато познават в Есткарп — отговори Саймън. — Дайте сигнал на кораба на сенешалите. Искам да се прехвърля там заедно с този човек.

Матросът трябваше да повтори разказа си.

— Какво ще кажеш, капитане? — обърна се Корис към Еннер Осберик, който командваше флота на сулкарците. — Според теб това измислица ли е или истина?

— Не ни се е случвало да се срещаме с подобни кораби. Но аз вярвам, че този човек разказва това, което е видял. Ти знаеш, че в морето се появиха кораби, които приличаха на нашите.

— Ако съдим по разказа, това не е било подводница — възрази Саймън. — Е, и какво? Ако колдерите, както нашите магьосници, могат да променят облика на хората, то сигурно нищо не им струва да променят и вида на предметите, например на корабите. И по време на бъркотията, която стана на реката, докато прехвърляхме войската си през нея, те са решили да рискуват. Само и само да спечелят време.

— Което им е било нужно, за да се спуснат към морето и се отправят към Ил. — Корис нервно гладеше дръжката на секирата.

„Отново бърза с изводите — помисли си Саймън. — Макар че... Ако това действително е бил баркас, превърнат от колдерите в подводница, то защо да не допуснем, че се е отправил към Ил? Може би колдерите са поели курс към своето отвъдморско свърталище, което се намира кой знае къде.“

През това време Корис взе решение.

— Осберик, подбери най-бързоходния кораб. Ако трябва, постави на веслата моите хора. За да настигнем колдерите, ни е необходима голяма скорост!

Саймън не каза нищо. Но се усъмни във възможността да се осъществят тези намерения, тъй като въпросният кораб отдавна беше на път.

Надвечер задуха попътен вятър. Корабът, избран от Осберик, се носеше надолу по реката с голяма скорост. Далеч зад себе си остави акостиралиите на северния бряг малки корабчета. От тях слизаха участниците във внезапното нападение, които се връщаха обратно в Есткарп. Корабът на Осберик се съпровождаше само от два баркаса. Екипажите им бяха от сулкарци.

Завит с наметалото на Фалк, Саймън успя да поспи около три часа. Той, както и всички подложени на превъплъщение, беше приел отново своя истински образ. Върху него останаха само дрехата на Фалк и оръжието му. Измъчваха го сънища. Щом се събудеше, те сякаш се разпадаха на части, но на него му се струваше, че нещо ги

обединява. Накрая той съвсем се разсъни. Лежеше, гледаше звездите, прислушваше се в шума на вятъра и тихите гласове на вахтените. Корис беше някъде наблизно. Саймън се надяваше, че съсипан от умората, сенешалът също е заспал поне за малко.

Ил... Сега нищо не можеше да спре Корис — никакви доводи, никаква сила. Разбира се, трябва да се превземе Ил. Но нима не се опитаха няколко пъти през последните месеци да строшат този костелив орех? Те надвиха Горм само защото Саймън се оказа случайно там пленник и успя да открие слабото място в отбраната им. Освен това срещу колдерите работеше и тяхната самоувереност, че никой не е способен да им противостои.

Поражението в Сиппар беше добър урок за колдерите. Магьосниците на Есткарп не можеха да преодолеят силовата бариера, с която беше обкръжена тяхната крепост — замъкът Ил.

Саймън си припомни и съмненията, които изказа преди няколко месеца, когато застана пред Върховната Владетелка. „Забравете за това, което открихме в Горм. Отнасяйте се много внимателно към тайните на врага, за да не извикате към живот силите, които не се поддават на разбиране, а значи — и на подчиняване.“ Може тогава да не е бил прав? Той и сега не е съвсем уверен в своята правота. Но вътрешният му глас твърдеше: щом се възползваш от това, което са владели колдерите, ти самият ще им се подчиниш.

Саймън знаеше, че магьосниците на Есткарп внимателно изучават откритото в Горм. Това не го безпокоеше, защото не се съмняваше в мъдрата предпазливост на тези жени. При това собствената им Сила е непроницаема бариера за колдерите. Единственото, което не трябва да се допуска, беше — машините на колдерите да се окажат в ръцете на невежи...

И все пак имаше начин да се проникне в Ил. Саймън отдавна си го мислеше, но засега на никого не беше казал и дума. Може би още веднъж ще му се отдаде да пробие бронята на колдерите? Не, разбира се, не с помощта на техните подводници. Досега никой не можа да обясни каква сила движи тези кораби. Той ще проникне там по въздуха. Като шперц за проникване в Ил ще му послужи някой от самолетите, които останаха на покрива на цитаделата на Сиппар.

8

ЗНАКЪТ НА КОЛДЕР

— Плътено зазидано! — Корис с ярост заби секирата в гъстата трева. Те стояха на склона на хълма и гледаха към крепостта Ил. От нея ги отделяше спускаща се към морето долина.

Колдерите отнеха Горм от неговите жители. Ил те строиха сами и можеше да се очаква, че кулите и стените са направени от метал. Но стените му се оказаха каменни, както и в Есткарп, макар че колдерите не бяха успели напълно да имитират древната архитектура на тази страна. Постройките в Есткарп изглеждаха като изникнали от земята, а не като създадени от хората. А крепостта Ил — и това веднага се хвърляше в очи — независимо от цялата ѝ каменна архаичност, изглеждаше като току-що построена.

— Преди там е имало порта, а сега... — Корис посочи с дръжката на секирата си плътната стена. — И въобще никой не може да се приближи към замъка толкова, че поне да се окаже от другата страна на ручея...

Барьера, подобна на тази, с която колдерите бяха предпазили някога Горм от нашествие, сега не им позволяваше да проникнат в Ил. Но Саймън беше открил начин да влезе в замъка. Тази мисъл не му даваше покой, откакто бяха напуснали Карс.

— Изглежда и тук, както в Горм, входът е под водата — каза Саймън.

— Излиза, че ние не можем да направим нищо и Колдер ни е победил?... Докато съм жив, няма да се съглася с това! — Корис отново разсече гъстата трева със секирата си. — Трябва да има още някакъв път!

— Възможно е — измърмори Саймън. Той не можеше да си обясни какво го кара да проговори.

Корис се обърна рязко към него.

— Спомни си падането на Сулкар — каза Саймън.

Корис веднага го разбра.

— Атака по въздуха! Летящите кораби на Сиппар!... Но ние не знаем как да ги управляваме... — той впи горящия си поглед в Саймън. — Или ти знаеш това, братко мой? Ти си разказвал за света, в който си живял преди, и си споменавал, че по време на вашите войни вие също сте летели на нещо. Славна работа — да обърнеш оръжието на врага срещу самите тях! — Той подхвърли високо секирата и ловко я хвана.

— Горм! Трябва да отидем в Горм за летящи кораби.

— Не бързай! — Саймън го хвана за ръката. — Аз не съм сигурен, че мога да управлявам тази машина.

— Ако с нея можем да се промъкнем в гнездото на гадовете, ще я заставим да лети! — Ноздрите на Корис се разшириха и побеляха. — Зная колко е опасно да се използват непознати машини, но нямаме друг изход. Тръгваме за Сиппар...

Саймън отново се оказа в този проклет град, чиято последна стопанка, Орна — като не могла да измисли нищо по-добро, се обърнала към колдерите по време на разправиите между династиите. Саймън ненавиждаше Горм. Той едва оцеля в битката за мъртвия град. Сиппар събуди в душата му тревожни съмнения, от които той мислеше, че се е отървал завинаги.

Ето и сега. Саймън стоеше в залата, която само преди няколко месеца беше център на сложна система за управление. Именно тук, зад пултовете, седяха операторите в сиви комбинезони. Те се подчиняваха на безсловесните заповеди на колдера с шлема и проводниците. И понякога, попадайки от потока на времето в безвремието, Саймън чувстваше своята общност с колдерите. Тогавашното усещане, че колдерите, както и самият той, са дошли в този свят от някаква надигаща се катастрофа — безкрайно го терзаше. Саймън отново преживя минутите, когато му се струваше, че е включен към мозъка на колдера и отново възприема нещо от неговата памет, макар че това отдавна вече не съществуваше.

Тук, в същата тази зала, прекрасната магьосница на Есткарп, с която преживя толкова много опасности, му каза името си. Заедно с това тя му даде и живота си. Джелита...

И отново почувства болка в душата си, макар и не толкова остра. С горчивина си призна, че откакто е напуснал Карс, го вълнуват не толкова колдерите, колкото изчезването на Джелита.

И все пак — защо тя го изостави? Магьосницата, която пристигна във Верлен, каза без заобиколки: Джелита не трябва отново да става една от тях. Защо няма от нея никакви вести... Нима толкова е охладняла към него, че дори не иска да го види? Добре. Колдерите — ето за какво трябва да мисли сега, а не за това, което не може да се върне.

— Саймън! — извика му Корис. — Летящите кораби са в същия вид, в който ги оставихме.

Те се качиха на покрива, където стояха самолетите на колдерите. Две от машините бяха в ремонт — наоколо се търколяха детайли и инструменти. Саймън се отправи към най-близкия самолет. Всичко се оказа по-просто, отколкото той предполагаше. Трябваше да се поставят на място няколко детайла и да се затегнат гайките. Той работеше уверено. Почти не се замисляше, все едно се придържаше към подробна инструкция. Като постави последния детайл, той влезе в машината, натисна стартера и почувства вибрацията. Може да излети.

Корис викаше нещо отдолу, но скоро гласът му се изгуби. Самолетът набра височина. Саймън натисна ръчките и копчетата и обърна машината в посока към крепостта Ил.

Предстоеше му да изпълни сложна задача. Невидимата бариера няма да устои дълго. Проклетите вещици ще нанесат сериозен удар...

Проклетите вещици?... Да, вещици. Коварни и зли. Една от тях си намери мъж и веднага го захвърли. Реши, че не е достоен за нея. Стори й се глуповат.

Проклети вещици... Те ни принудиха да напуснем Горм. Сега, изглежда, ще загубим Ил. Но все едно — нашият план ще се осъществи. Ние имаме могъщ Източник на Сила, до който засега никой няма достъп. Но рано или късно ще стоварим тази енергия върху глупавите диваци и техните вещици. Те ще заплатят за Сиппар. Ес ще бъде разрушен. А сега не трябва да се дава покой на диваците. Трябва да се държат в постоянно напрежение, за да се печели време. Време, за да се намери достъпът до Източника...

Може да се предаде Ил на варварите. Нека си мислят, че отново са победили, че колдерите окончателно са прогонени. А те само са

отстъпили за известно време, за да съберат сили и нанесат удар в самото сърце на противника — крепостта Ес.

Нещо не даваше покой на Саймън. Струваше му се, че няма никакви съмнения, че знае как трябва да действа по-нататък. Тогава защо се чувства като борец, който е повалил противника, но не го е победил? Ето я и крепостта Ил. Там го чакат. Те знаеха как ще стане всичко, те го викаха, а сега — чакат.

Ръцете му сами пълзяха по ръчките за управление. Като че ли следваха нечии заповеди. Долу на брега забеляза огньове. Навярно беше пристигнала войската на варварите. На устните на Саймън се появи иронична усмивка. Нека тържествуват, нека празнуват безсмислената победа. Когато с помощта на вещиците проникнат в крепостта, там вече няма да намерят никого. Време е да каца. Трябва да кацне ето на онзи покрив.

Системата за кацане работеше безотказно. Минута по-късно самолетът стоеше на покрива, а Саймън се оглеждаше смаян. Как се оказа в крепостта Ил? Корис... Войската на Есткарп на брега — това не беше сън. Саймън видя всичко със собствените си очи. Той седеше в машината на колдерите. На нея долетя от Сиппар. Болеше го главата. Повдигаше му се. Ръката му се плъзна от таблото за управление към колана на Фалк. Пръстите му напипаха токата във форма на заплетен възел и започнаха да я гладят.

Да, това е Ил и той трябва да изпълни важна задача: сега ще дойдат тези, които трябва да отведе със себе си, преди в крепостта да са нахлули диваците. На покрива се отвори квадратно прозорче и в него се появи площадката на асансьора. Там стояха две жени. Едната — Повелителката. Тя добре се потруди в Карс за общото дело. Другата — подчинена на волята ѝ — пешка. Саймън отвори вратата на кабината, но не стана. Чакаше. Лоиса... Някакъв спомен трепна в него. Лоиса го гледеше с широко отворени очи, но не пророни дума. Напълно подчинена на чуждата воля, тя се намести на седалката зад него. Алдис седна до него и каза:

— Летим към морето.

Саймън с раздразнение си помисли, че и сам добре знае накъде да лети. Самолетът се издигна във въздуха.

Странно. Някаква мъгла, която става все по-гъста. С крайчеца на окото си той забеляза, че Алдис се навежда напред и с тревога се вглежда в облака, обвинил самолета. Човек може да я разбере. Навярно мъглата е дяволия на вещиците. Но те нищо не могат да направят на самолета. Не могат да променят курса му... Само че нещо става с очите му...

Саймън напрегнато се вглеждаше напред. По същия курс, малко встрани, летеше нещо бяло. По всяка вероятност това е техният съпровождач. Просто трябва да го следва, без да се безпокои за мъглата. А тя ставаше все по-гъста. Вещиците упорстваха, но не можеха да победят машината. Те можеха да подчиняват на своята воля хората, но не и техниката.

Мъглата действаше на нервите му. Съзнанието му се помрачаваше. Може би трябва да затвори очи и да не гледа тези белезникави вихри? Но тогава ще загуби водача... Би искал да знае какво е това... Поради мъглата Саймън не можеше да различи силуета на загадъчния спътник.

Саймън не знаеше колко време продължи този полет. Изгуби чувството за време. „Това също е работа на вещиците — помисли той. — Как ловко умеят да мамят.“

— Какво правиш?! — Алдис се наведе напред и впи поглед в приборите на пулта за управление. — Накъде летим? — гласът ѝ премина във вик.

— Летим, накъдето трябва. — Саймън отново се засегна от тона ѝ. Разбира се, тази дама може да има големи заслуги, но това не значи, че има право да поставя под съмнение действията му.

— Това съвсем не е правилният курс!

Това е курсът. Нали той се подчинява на заповедите, следва съпровождача. Как смее да му противоречи?

— Успокой се! — озъби ѝ се той.

Но не сполучи. Тя го хвана за ръката.

— Трябва да летим на другата страна! — закрещя Алдис. Креслото не му позволяваше да се обърне напълно, но все пак той успя да я отблъсне от себе си.

Обаче карстенката отново се вкопчи в ръцете му и ги разкървави. Саймън се страхуваше, че ще изгуби посоката. Белият им гид изчезваше в тъмнината. С опакото на ръката си Саймън я удари и тя се

отпусна назад в креслото. И Саймън отново имаше възможност да се съсредоточи върху бялото петно, което едва се забелязваше отпред.

Накрая той успя да го разгледа. Това беше голяма птица. Той и преди беше виждал такава. Бял ястреб! Учената птица, която бяха докарали в Карс. В Карс?...

Дишането му пресекна. Осени го внезапна догадка. Колдерите! Колдерите са управлявали мислите и действията му през цялото време. Смутен и объркан, разглеждаше ръчките и копчетата. Не можеше да си представи какво трябваше да прави с тях. Обхвана го паника. Колдерите са го заставили да им служи... Лявата му ръка неволно посегна към колана на Фалк. Разглеждайки я омаяно, той видя как пръстите сами докоснаха токата от зеленикав метал със заплетен възел.

Като събра цялата си воля, Саймън бавно откъсна ръката си от колана. Обърна се. Алдис притискаше гърдите си с ръце. Тя го гледаше с люта злоба и страх.

Саймън дръпна ръката ѝ, за да види какво крие. Видя зеленикавото крайче на метална тока. Макар талисманът на Фалк да имаше твърде причудлив вид, Саймън веднага разбра, че Алдис държи същия. Лявата му ръка непрекъснато потрепваше и Саймън с усилие я удържаше от стремежа ѝ да докосне талисмана.

Самолетът се наклони на една страна и запълзя през мъглата надолу. Саймън разбра, че ако не хване талисмана, няма да може да управлява машината. Но тогава той отново ще бъде подчинен на колдерите. Падането обаче заплашваше със смърт и тримата, а подчинението на колдерите можеше поне да отсрочи гибелта им. Саймън повече не се съпротивляваше — пръстите му напипаха токата върху колана на Фалк.

Къде попадна? Какво стана? Това са хитрости на вещиците. Те го отклониха от пътя. Не, стига му толкова!

И изведнъж се разнесе пронизителен писък. Срещу тях, с насочен към челното стъкло клюн, летеше голяма бяла птица. Саймън се вкопчи в ръчката за управление. Смяташе да намали височината на полета, за да избегне атаката.

По челното стъкло се разля червено петно. Самолетът се завъртя като тирбушон. Викът на Алдис беше по-пронизителен от крясъка на ястреба. Като ругаеше страшно, Саймън се опита да изправи самолета. Успя, но самолетът продължаваше да губи височина. Рано или късно

трябваше да се приземят. Саймън се надяваше, че самолетът ще остане поне управляем.

Той се бореше за това, както можеше. Друсна. Бяха докоснали повърхността. Поради гъстата мъгла тя не се виждаше. От удара машината подскочи и отново друсна. Саймън удари главата си и загуби съзнание. Забил нос, самолетът застина в неустойчиво положение. От удара вратата на кабината се отвори. Нахлуха вълма мъгла и воняща миризма на блато. Алдис се приповдигна на седалката, огледа се и като че ли по нечия заповед докосна с ръка талисмана на колдерите.

Тя се наведе напред, но веднага зае предишното си положение, тъй като самолетът отново се разклати. Алдис протегна ръка и свали шлема от главата на Саймън. Завря пръсти в косата му и отметна главата му на облегалката на креслото.

По слепоочието му течеше струйка кръв. Очите му бяха затворени. Без да обръща внимание на това, Алдис придърпа главата му по-близо до себе си и прошепна нещо на ухото му, но не на езика на Карстен, нито на древния диалект на Есткарп. Това бяха серия от тракащи звуци, които приличаха повече на звън на метал, отколкото на звуци от човешки глас.

Саймън не отвори очи. Само дръпна глава и направи слабо усилие да се освободи, но Алдис здраво го държеше за косата. Тя повтори заповедта си, но Саймън не се надигна. Алдис раздражено възкликна, отблъсна главата му и се огледа. Наблизо имаше изсъхнало дърво. Клоните му бяха отрупани със снопчета мъх. Вятърът разнасяше мъглата. Пред погледа се откриваше все по-безрадостна картина.

Алдис видя покрити с блатна леща езерца. Сред тях се виждаха стволовете на мъртви дървета. Изведнъж нещо се размърда в тресавището. Към самолета запълзя същество, подобно на гигантски гуцер с люспеста кожа и озъбена челюст.

Алдис запуши устата си с ръка. Опита да се съсредоточи. Къде се намират? Тази местност не беше позната нито на нея, нито на тези, на които служеше. Вярна на колдерите, Алдис разчиташе на тяхната помощ. Тя стисна в ръце талисмана и се обърна към тях за помощ.

9

СТРАНАТА НА ТОРИТЕ

Саймън отвори очи. Главата го болеше силно и той реши, че от това светът около него изглежда неясен, безжизнен и зеленикав. Той се размърда и почувства, че самолетът под него се клати. Въпреки че се намираше в полусъзнание, разбра — не трябва да прави резки движения. Вдигна глава и точно пред себе си видя нещо ужасно...

Само челното стъкло на кабината го отделяше от някакво зъбато чудовище. То се мъчеше да се задържи на носа на самолета и скърцаше с нокти по капака. Приличаше на гущер. Но неговите размери и тромавостта не му позволяваха да се сравнява с подвижните малки същества, които Саймън беше виждал в предишния си свят. Силно отвращение предизвикваха брадавиците и струпеите, които покриваха цялото му тяло. От време на време животното замираше и в упор гледаше Саймън с белезникавите си очи.

Саймън бавно обърна глава и откри, че вратата на кабината е отворена. Навярно при падането тя се беше откъснала от ключалката и плъзнала напред. Достатъчно беше гущерът да пропълзи до корпуса и ще влезе в кабината... Саймън полека измъкна оръжието от кобура и изведнъж си спомни, че с него летяха жени. Той внимателно се опита да промени положението на тялото си, за да се огледа. Самолетът веднага се разлюля, гущерът засъска и остави по разбитото стъкло тлъста хрчка.

Лоиса, която седеше зад гърба му, не издаваше никакви звуци. Саймън погледна Алдис. Тя седеше със затворени очи, стиснала в ръце талисмана. Напрегнатата ѝ поза говореше за крайна съсредоточеност. Ноктите на гущера заплашително драскаха по метала, а Саймън не се решаваше още веднъж да посегне към вратата. Самолетът балансираше само върху една опорна точка и всяко преместване на тежестта би го наклонило напред.

— Алдис! — рязко извика той, опитвайки се да я извади от вцепенението ѝ. — Алдис!

Жената не реагираше, но Саймън веднага чу до самото си ухо уморения шепот на Лоиса:

— Тя ги зове...

— Опитай се да стигнеш вратата — помоли я той, без да се обръща.

Лоиса се опита и самолетът веднага заби нос надолу. Саймън видя как ужасната твар запълзя по корпуса на самолета, като правеше отчаяни опити да се залови за гладката повърхност на машината.

Преди да падне долу, чудовището раззина паст и страшно зарева. Саймън се опасяваше, че то отново ще се опита да се добере до тях, и пак си помисли, че никак няма да е зле да затворят кабината.

— Лоиса — каза бавно той, — премести се колкото можеш назад.

— Разбрах — отговори тя. — Самолетът се залюля и вирна нос.

С крайчеца на околото си Саймън забеляза някаква бъркотия. Лоиса не се задоволи да направи само това, за което я беше помолил. Тя хвана Алдис за раменете и я повлече след себе си. Саймън успя да стигне вратата, но не успя да я затвори — самолетът забучи нос.

Машината се клатеше напред-назад и всеки тласък заплашваше да я преобърне, но Алдис, която едва ли разбираше нещо друго, освен че са я хванали и я държат, със сила се опитваше да се изтръгне от ръцете на Лоиса. На Саймън не му оставаше друго, освен да я удари по главата. Жената веднага се отпусна и изтърва талисмана.

— Мъртва ли е? — попита Лоиса, докато се измъкваше изпод неподвижното тяло.

— Какво говориш, не, разбира се — отговори Саймън, — но засега няма да ни пречи. Помогни ми.

Двамата отмъкнаха Алдис още по навътре в кабината. Самолетът зае по-устойчиво положение и Саймън можа да се огледа, като не изпускаше от поглед вратата и държеше оръжието готово за стрелба.

Полупотопени мъртви дървета, езерца, покрити с водна леща, хилава растителност. Нищо подобно не беше виждал преди. Нямаше представа къде се намират, нито пък как са попаднали тук. Угнетяващото чувство се подсилваше от зловонието на блатото. Трудно се дишаше. Главоболието му не спираше.

— Къде сме попаднали? — наруши мълчанието Лоиса.

— Не зная — отговори Саймън. Нещо обаче се мярна в паметта му. Тресавище... Вятърът развява сивите кичури мъх по клоните на

сухото дърво. Шуми тръстика... Саймън усилено се мъчеше да си спомни... Да, несъмнено, нещо такова е виждал... Блато, мъгла... Но може би това е картина от онзи, миналия свят?

Накрая паметта му окончателно се върна и той отново видя себе си, но онзи, другия Саймън, който в дъждовното утро мина през каменната врата и се озова в покрито с мъх блато. А след това срещна магьосницата. Двата бягаха от ализонските ловци. Спряха на място, което приличаше на това. Жената молеше за убежище, но им отказаха. Да, очевидно е така — самолетът е попаднал в Тресавището на торите. Те са попаднали в страна, от която никой не се е връщал. Впрочем не е точно така. На един човек му се е удало да се измъкне. Саймън си спомни историята за бащата на Корис, който не само се е върнал от тези загадъчни места, но е довел със себе си и жена. Тя му е станала съпруга, независимо че жителите на Горм не били доволни от този брак, не одобрявали смесването на кръвта. Впоследствие те отхвърлили наследника...

— Тресавището на торите — с приглушен глас каза Лоиса, като че ли беше прочела мислите му. — Но аз не мога да разбера... Нали Алдис викаше на помощ колдерите... А торите въобще не приемат чуждоземци.

— Никой не знае какво става в тази страна. Колдерите са се вмъкнали в Карстен и сигурно не само там. Вече е известно, че само древната раса може да се противопостави на гибелния им дух. Само тя разпознава проявленията му. Затова колдерите ненавиждат хората от древната раса и се боят от тях. Възможно е никой да не им пречи да се разпореждат в тези блата.

— Алдис ги викаше. Те ще дойдат и ще ни намерят...

— Това не ме безпокои — отговори Саймън.

Разбира се, трябваше веднага да се махнат оттук, но наоколо е тресавище. Ще могат ли да се измъкнат? Длъжни са да опитат, защото това е единственият шанс да избегнат плена на колдерите. Саймън разгледа стволите на падналите дървета, преценявайки дали ще могат да минат по тях и излязат от батака.

— Накъде тръгваме? — попита Лоиса.

Саймън разбираше, че е голяма лудост да се върви в неизвестна посока, но всяка частичка от съзнанието му се противопоставяше на оставането им тук, където скоро щяха да станат жертва на черните

сили, извикани от Алдис. Той разкопча колана с предателската тока и го хвърли настрана. Сега му бяха нужни само ножът и самострелът.

— Не зная накъде — със закъснение ѝ отговори Саймън. — Колкото се може по-бързо трябва да се отдалечим от това място.

— Да, разбира се — съгласи се Лоиса. — Внимателно, като се стараеше да не закачи Алдис, тя се промъкна до вратата. — А с нея какво ще правим?

— Нека остане тук.

Саймън надникна от кабината. Машината беше попаднала на малко островче. Тревата наоколо беше смачкана, така че можеха да не се опасяват от внезапно нападение на някакво чудовище, подобно на гущера. Той скочи. Ботушите му потънаха в меката почва, но вода не се появи. Подаде ръка на Лоиса, помогна ѝ да се измъкне от самолета и я бутна към опашката му.

— Насам...

Саймън блъсна вратата с всичка сила и тя се заключи. Макар че Алдис е подвластна на колдерите, не можеше да я оставят така, за да бъде разкъсана от скверните твари. От трите страни островчето беше заобиколено от тихи заливчета, обрасли с блатна леща. Там, където тя не растеше, се виждаше мътна вода. Можеха да се измъкнат само по стволовете, и то ако не бяха съвсем прогнили. Саймън взе за себе си самострела, а ножа даде на Лоиса.

— Не стъпвай на трупите, докато не ги проверя — предупреди я той.

— Добре. И ти внимавай...

На лицето му се появи подобие на усмивка.

— Непременно ще се възползвам от съветите ти.

Саймън се хвана за клона на дървото, което лежеше наблизко в острицата, и скочи върху най-близкия ствол. Той се огъна под тежестта му, водата забълбука, изскочиха мехурчета газ и така завоня, че Саймън се закашля.

Като продължаваше да кашля, той се добра до струпани коренища. Реши да почине тук, тъй като нервното напрежение сковаваше мишците му, а това затрудняваше движението по хлъзгавите трупи. Когато се промъкна през преградата от струпани коренища и отново стъпи на твърда почва, беше останал почти без сили. Спря

отново, за да си почине, и изчака Лоиса. Тя вървеше по утъпканата от него пътека със стиснати устни и съсредоточено лице.

Струваше им се, че до безкрайност ще прескачат така от дърво на дърво. Саймън два пъти се обърна назад, за да се увери, че са преодолели прилично разстояние, но и двата пъти откри, че самолетът е съвсем близко. Накрая, като направи поредния скок, той отново почувства под краката си твърда почва. Бяха на някакво островче. Саймън протегна ръка на Лоиса, която също едва се държеше на крака от умора. Седнаха на тревата и с треперещи от умора ръце започнаха да разтриват прасците на краката си.

— Саймън...

Лоиса гледаше мръсната вода и облизваше устните си.

— Тази вода... не трябва да се пие? — разбира се, тя самата знаеше това, но очакваше отговора му с надежда в погледа. Устата на Саймън също беше пресъхнала и той си задаваше въпроса колко още ще могат да се борят с изкушението. Рано или късно жаждата ще ги застави да пият с шепи от тази отрова.

— Не трябва — твърдо отговори той. — Водата е плесенясала. Потърпи. Може би по пътя си ще намерим някакви плодове или извор.

— Саймън... — Лоиса погледна пътеката, по която бяха дошли. — Тези дървета...

— Какво? — попита разсеяно той.

— Погледни ги! Те не са расли безразборно както в гората!... — гласът ѝ се оживи. — Не виждаш ли? Погледни и онези, които са паднали...

Той проследи погледа ѝ и отбеляза, че Лоиса е права: и падналите дървета, и тези, които още стояха прави, образуваха две успоредни линии, насочени към далечината.

— Как мислиш, това някакъв стар път ли е? — Лоиса скочи на крака. — Тогава той трябва да извежда някъде!

Саймън разбираше, че има съвсем малка надежда, но все пак реши да провери това предположение. И без това нямаха голям избор и трябваше да използват всяка възможност, за да се измъкнат по-далече от ужасното блато. Само след минута, като изследва островчето, той се убеди в правилността на догадката. Стигна до място, където тревата не покриваше плътно всичко, а се подаваше на снопчета между пукнатините на каменните плочи. Лоиса не изоставаше и крачка от

него. Тя с удоволствие потропа с крака по каменната плоча, на която стоеше, и се засмя.

— Ние намерихме пътя, Саймън!

„Да, но всеки път има два края — помисли си той, — ако сме сбъркали посоката, ще ни отведе още по-навътре в страната на торите.“

Те бързо пресякоха островчето и отново се озоваха пред тресавище. Отсреща се виждаше наклонена на една страна каменна колона. Върхът ѝ беше обвит с лозови пръчки. Филизите се виеха около изсеченото върху камъка лице.

Голям гърбав нос, заострена брадичка — нечовешко лице.

— Волт! — възкликна Саймън.

Точно така изглеждаше лицето на мумията, на която се бяха натъкнали в онази пещера над морето. Тогава Корис казваше, че Волт — това е легенда: полубог, полудемон, последен представител на изчезнала раса, живяла до времето, когато са се появили обикновените хора. Оказа се, че по тези места са живели хора, които добре са познавали Волт и са могли да го изваят.

Лоиса гледаше колоната и се усмихваше.

— Ти си виждал Волт. Корис ми разказа за срещата ви с Най-древния. И как е измолил от него секирата. Отдавна духът на Най-древния е изоставил тези места, но ми се струва, че колоната е добро предзнаменование за нас. В най-лошия случай поне сме уверени, че пътят не свършва.

И все пак пред тях лежеше блато. Саймън намери дебел клон, изкърти вейките му и направи тояга, с която да опипа дъното. Като проби тънкия пласт тиня, пръчката опря на камък. Настилката продължаваше, но той не бързаше да се радва. Напредваше внимателно, крачка по крачка и едва по-късно направи знак на Лоиса да го последва. След колоната с изображението на Волт застланата ивица все повече се разширяваше и Саймън реши, че са излезли от блатото и значи може повече да не се опасяват от среща с торите.

— А някога тук са живели — Лоиса показва останките от древни каменни стени, които се виждаха между бодливите храсталаци. Саймън си помисли, че при нужда това място би могло да им послужи за укритие. Около развалините храстите бяха толкова гъсти, че никаква

твар не би могла да се промъкне. Освен това, скрити в храсталака, те можеха да наблюдават пътя, като остават незабелязани.

Древният път, който досега вървеше направо, зави надясно. Лоиса хвана Саймън за лакътя. Множеството пръснати каменни плочи, които видяха по пътя си, тук бяха внимателно подредени в невисока стена. Зад оградата се виждаха някакви растения с разцъфнали лилави цветове. Съдейки по всичко, за тях се грижеха.

— Това са локвуси — обясни Лоиса. — В Есткарп ги използват при тъкането. Цветовете скоро се превръщат в топчета с копринена нишка вътре. От тях тъкат платно.

— Погледни! — възкликна тя, като се приближи до стената и посочи малка ниша, в която се намираше грубо обработена фигурка. Саймън се вгледа и видя орловия нос върху лицето на древния идол. Той разбра: този, който е засял полето, е оставил Волт да го пази.

Изведнъж Саймън застана нащрек. Той видя добре утъпкана пътека, която минаваше вдясно от стария път и се губеше зад оградата.

— Да се махаме оттук! — каза той и бързо се отдръпна от оградата.

Сега вече беше ясно, че са сгрешили, като са избрали тази посока. Пътят ги отведе дълбоко във владенията на торите. Но беше безумие да се връщат назад. Това значеше отново да се приближат до самолета и доброволно да се предадат в ръцете на врага.

Лоиса също разбра.

— Но пътят продължава... — почти шепнешком каза тя.

Те продължиха по стария път. Повече не срещаха оградени и обработени участъци. Изчезнаха даже и развалините. Около пътя растяха само непроходими храсталаци. Беше ясно, че жителите на Тор рядко идват по тези места.

Жаждата, която отдавна ги измъчваше, стана непоносима. Саймън видя, че Лоиса вече почти бълнува. И когато тя се олюля, той я прегърна през рамото и я поддържаше, за да може да продължи пътя си.

И двамата залитаха от умора, когато стигнаха края на пътя — каменна преграда, която стръмно се спускаше към тресавището. Лоиса със стон се отпусна на земята. Като че ли ѝ се бяха подкосили краката. Саймън не се опита да я задържи. Застиналият му поглед бе отправен напред.

10

ДЖЕЛИТА НАПОМНЯ ЗА СЕБЕ СИ

— Не мога повече да вървя... — едва чуто проговори Лоиса, отчаянието я беше лишило от последните ѝ сили.

Саймън едва ли беше в по-добро състояние, но не си позволяваше да се отпусне. Той разбираше, че ако сега рухне до нея, никаква сила не може повече да го вдигне от това място.

Той се наведе, за да помогне на Лоиса да се изправи. В този момент на пътя се посипаха някакви бели топчета. Те се пукаха и разпръскваха около себе си бял прах. Саймън отстъпи назад и повлече след себе си и Лоиса, която веднага скочи на крака, но късно. Полупрозрачната пелена ги беше обвила.

В едната си ръка Саймън държеше заредения самострел и беше готов да стреля в първия противник, който се покажеше. А с другата привлече Лоиса към себе си. Но никой не се виждаше. Нямаше никакъв смисъл да стреля в облака прах.

— Какво е това? — дрезгаво попита Лоиса.

— Не мога да разбера — подхвърли той.

Неизвестно как, Саймън чувстваше, че не трябва дори да се опитва да премине през мъгливия облак. Но знаеше, че рано или късно ще се яви някой да провери капана и тогава ще дойде неговият ред...

През това време мъгливата завеса започна да се върти в кръг все по-бързо и по-бързо. Белият вихър не позволяваше да се види какво става зад него.

— Саймън, струва ми се, че идват... — Лоиса се отдръпна от него, но държеше ножа в ръката.

— И на мен така ми се струва...

И в този миг ги лишиха от възможност да се съпротивляват: чу се още един глух удар и последното топче се пръсна съвсем близо до тях. Обкръжени от мъглата, нямаше накъде да отскочат. И макар че от това топче не изскочи бяла струйка прах, Лоиса и Саймън паднаха, изгърваха оръжието и притихнаха.

Никога по-рано Саймън не беше изпитвал нещо подобно. Той не можеше да диша. Целият му организъм жадуваше за глътка въздух. Саймън отвори очи и видя до себе си чаша, от която излизаше лют дим. Той обърна глава на другата страна и с учудване откри, че диша свободно.

В стаята цареше полумрак. Светлината идваше неизвестно откъде. По голите каменни плочи нямаше никакви лампи, но горе, под самия таван, стените хаотично блещукаха, като че ли по тях пълзяха колонии светулки. Саймън обърна глава и се огледа.

Близо до ложето седеше на стол дребен на ръст човек, но с много широки плещи. Фигурата му беше почти уродлива: прекалено дълги ръце и прекалено къси крака. Затова пък чертите на лицето му бяха удивително правилни.

Торът стана от стола. Саймън си помисли, че е съвсем млад. Движенията му бяха по юношески несръчни. Беше облечен почти като жителите на Есткарп, но върху дрехите му блестяха метални пластинки, които приличаха на люспи.

Младежът пресече стаята, като се движеше леко и грациозно. Проговори нещо на непонятен език. Цвъркащите звуци не приличаха на обикновена човешка реч. Той погледна още веднъж Саймън и изчезна.

На Саймън му се струваше, че стаята се люлее, но той все пак се повдигна и като се опираше на ръцете си, седна. В стаята нямаше нищо друго, освен ложето и стола. Ниският таван беше направен от две наклонени плочи и масивна греда. На пръв поглед изглеждаше, че светещите петна са разположени в безпорядък. Скоро обаче Саймън с учудване забеляза как едно петно се отдели от други две и пропълзя малко встрани към самотно петно.

Стените бяха влажни и хладни, но тук не се чувстваше миризмата на блато. Саймън предпазливо стана и въпреки дрезгавата светлина от пълзящите към стената петна внимателно огледа и четирите стени. Никъде не се виждаше отвор. Как торът успя да излезе от стаята?

Докато размишляваше над тази загадка, Саймън чу зад гърба си някакъв звук. Той така рязко се обърна, че едва не загуби равновесие.

До най-отдалечения край на ложето стоеше ниска жена, с по-стройна фигура от изчезналия младеж, но несъмнено от същата раса.

Роклята ѝ беше украсена с пайети. Разкошните ѝ коси, прихванати на слепоочията със сребърни фиби, падаха по раменете ѝ, но не закриваха лицето и очите ѝ.

Жената носеше поднос с храна. Постави го на ложето и погледна Саймън.

— Яж! — Това не беше покана, а заповед.

Саймън придърпа подноса към себе си. Искаше му се не толкова да яде, колкото да разгледа необикновената жена. Поради дрезгавата светлина в стаята може би грешеше, но той реши, че жената не е млада. За възрастта ѝ той съдеше не по някакви външни белези — такива въобще нямаше, а по невидимата сила, която излъчваше. Тази сила говореше за зрялост и ум. Навярно тук се съобразяваха с нея.

Саймън взе чашата с две ръце и отбеляза, че е изработена от дърво. Добре полираната повърхност беше приятна на пипане. Пийна една глътка и почувства горчив привкус. Във водата беше добавено нещо, но не вино, а някаква настройка от треви. Като опита напитката, Саймън я намери за възхитителна.

Върху подноса — също дървен и полиран — имаше храна, нарязана на кубчета. Приличаше на кашкавал. Вкусът на този „кашкавал“ беше особен, но Саймън с удоволствие ядеше от него и пиеше от напитката. Жената го наблюдаваше мълчаливо. В цялата ѝ поза се чувстваше някаква отчужденост. Като че ли от жалост бе донесла храна на човек, когото съвсем не би искала да види тук. Саймън се почувства неудобно.

Той дояде последното кубче, стана и мълчаливо се поклони на наблюдателката с онази учтивост, с която се кланяше на магьосниците.

— Благодаря, господарке.

Тя като че ли не се готвеше да си тръгва. Обиколи ложето и като се приближи до стената, се оказа под струпани пълзящи петна. Саймън забеляза как те прекратиха хаотичното си движение и се събраха над главата ѝ.

— Ти си от Есткарп. — Това прозвуча като потвърждение и в същото време като въпрос. Изглежда жената в последния момент се усъмни в предположението си.

— Аз служа на Есткарп, но не принадлежа към древната раса. — Саймън се досети, че съмненията ѝ са предизвикани от външността му.

— Значи, от Есткарп... Кажете ми, кой в Есткарп е главният воин. Ти ли?

— Не, аз съм Пазител на границата. А маршал и сенешал на Есткарп е Корис от Горм.

— Корис от Горм? Що за човек е той?

— Това е могъщ воин и верен приятел, който още в детството си е станал изгнаник.

— Как се е случило Владетелят на Горм да служи на магьосниците?

— Корис никога не е бил Владетел. След смъртта на баща му, мащехата, желаейки да обяви за управител собствения си син, е повикала на помощ колдерите и на него му се е наложило да бяга от Горм. Така се озовал в Есткарп. А сега на него не му е нужен Горм, защото под властта на колдерите Горм е вече мъртъв. Пък и Корис никога не е бил щастлив там.

— Виж ти! Но защо? Хилдер, доколкото ми е известно, е бил справедлив Владетел...

— Може би, само че неговите последователи не са давали възможност на Корис да забрави, че е чужд... — Саймън се обърка, опитвайки се да намери подходящите думи. Майката на Корис е била родена в тази страна и жената, която стоеше пред него, можеше да се окаже роднина на сенешала.

Тя му помогна, като зададе въпрос на съвсем друга тема.

— Девојката, с която ви задържаха — каква ти е?

— Приятелка. С нея веднъж заедно сме воювали. Но мога да добавя, че е сгодена за Корис. Той я търси сега навсякъде.

„Ако родството на сенешала с хората от Тор може да се използва, то непременно трябва да го направя, макар и само заради спасението на Лоиса“ — помисли си Саймън.

— Казват, че е херцогиня на Карстен, а Карстен враждува с магьосниците?

Изглежда, че независимо от изолираността на страната на торите от външния свят, тук все пак проникваха новини.

— Това е дълга история.

— Имаме време — каза тя. — Бих искала да я чуя.

Това беше определено заповед. Като избягваше излишните подробности, Саймън започна да разказва за брачния договор, сключен във Верлен върху секирата уж в полза на Лоиса. И постепенно премина към последвалите събития. Но когато разказваше за корабкрушението и как Корис, той и двамата спасили се гвардейци се покатериха на крайбрежните скали и се оказаха в гробницата на Волт, където Корис прие от неговите ръце секирата, жената, която досега внимателно слушаше, го прекъсна. Тя започна да разпитва за най-малките подробности, свързани с това събитие.

— Така значи, той притежава секирата на Волт — каза накрая тя. — Заслужава си да се помисли над това...

Саймън беше поразен — тя току-що беше тук и изведнъж изчезна. Той отиде до мястото, където допреди малко стоеше жената, огледа всичко, но не откри нищо необичайно — същият каменен под, както и навсякъде наоколо. Жената като че пропадна през него.

Не беше ли това привидение? Може би никой не е бил тук, а само му се е сторило? Или отново се е сблъскал с магьосничество, но магията на торите е по-различна от магията на Есткарп? Във всеки случай я владеят не само жените. Нали и младият тор, когото видя, също изчезна, докато мигне с очи.

За него обаче, който не владееше тайните на магьосничеството, тази стая в буквалния смисъл на думата беше каменен затвор.

Саймън отиде до ложето. Там все още стоеше подносът с чинията и чашата и тези вещи бяха съвсем реални. Още повече че не усещаше глад, нито жажда, а това не можеше да бъде плод на въображението му.

И така, той е пленен, заточен в тази стая, но го нахраниха и засега нищо не го заплашва. Взеха му оръжието, но това трябваше да се очаква. Интересно, какво може да очаква по-нататък от обитателите на блатото. С Лоиса се озоваха в техните владения по волята на случая. Саймън знаеше, че торите не търпят никакво проникване на своята територия. Но нима са толкова фанатични, че дори случайното появяване в блатата оценяват като опасно нахлуване?

Дали границата на Тресавището на торите е затворена за всички? Саймън си спомни Алдис, стиснала с две ръце талисмана на колдерите и потънала в безмълвна молба за помощ. Тя изглежда не се съмняваше,

че ще я чуят. Не значи ли това, че колдерите са пуснали своите пипала и в страната на торите?

Колдерите. Магьосниците на Есткарп откриват присъствието им по странната пустота, с която се сблъсква тяхната Сила. Но нали и Саймън няколко пъти почувства присъствието на колдерите, заплахата, която идваше от тях. А може би това ще му се удаде и сега?

Саймън пренесе подноса на масата, легна по гръб, затвори очи и предостави пълна свобода на мислите си. И преди му се беше случвало да предвижда, но тази му способност се проявяваше когато трябва, и когато не трябва — затова не биваше да разчита на нея. Но Саймън беше уверен, че по време на пребиваването му в Есткарп тази способност се беше доразвила значително. Най-напред помисли за Джелита и почувства позната болка. Джелита два пъти беше начертала знака на Силата между тях и всеки път той избухваше. Вероятно това ѝ беше позволило да причисли Саймън към своите...

И макар Саймън да се опитваше да улови духа на Колдер, мислите му отново и отново се връщаха към Джелита. Ясно си я представяше. Джелита, която бяга от ализонските ловци и техните кучета... Джелита, облечена с ризница и шлем, бързаща за Сулкар... Джелита — пуска във водата корабчета играчки, а те се превръщат в мощна флотилия... Джелита, представяща се за гадателка, която умее да приготви любовни билки. Той, макар и далече, чува зова ѝ за помощ и бърза да я спаси. В каква зла жена се беше превърнала тогава, за да могат да се измъкнат от Карс!... И накрая, Джелита, която сваля талисмана и му съобщава името си... Никога дотогава, с никоя жена, Саймън не беше изпитвал такова пълно сливане на душите... А после... После, възбуденото и щастливо лице, когато откри, че е съхранила своя Дар... И изведнъж тя го изостави, изчезна така внезапно, както умеят да правят това торите.

Джелита! Саймън не произнесе името ѝ на глас. Това по-скоро беше вик на душата: Джелита!

— Саймън!

Той отвори очи и се втренчи в тъмнината. Светещите петна отново се бяха разпръснали по стените.

Не, разбира се, че няма никой. Така му се е сторило... Като дишаше тежко, той отново затвори очи.

— Джелита?

— Саймън — по своя маниер, уверено му отговори тя.

— Наблизо ли си?

— Не, аз съм далеч от теб.

— И в същото време си тук — възрази той убедено.

— Може и така да се каже. Нали аз — това си ти. И все пак, къде си, Саймън?

— Някъде сред блатото. При торите.

— Да, аз знам, че машината, на която летеше, падна там. Саймън, ти повече не си подчинен на Колдер.

— Коланът на Фалк... токата... те го бяха организирали...

— Вярно, и това им даде възможност известно време да те управляват, но не можаха изцяло да те подчинят на волята си. Ние успяхме да се намесим. Във всеки случай ти успя да промениш курса и не отлетя при тях. Торите не са ни съюзници, но все пак — не са колдери.

— Колдерите са проникнали и тук — отговори Саймън. — Алдис ги викаше на помощ, когато напускахме машината.

— Виж ти!

— Джелита! — той се изплаши, че това са последните й думи.

— Чувам те... Но ако колдерите са наблизо...

— Точно това се опитвах да изясня, когато те чух.

— Така ли? Може би двамата ще успеем да го направим по-добре? Опитай да се съсредоточиш върху Алдис. Дано успеем да разберем какво се готви да предприеме и близо ли са тези, които зове.

Саймън се опита да си представи Алдис такава, каквато я видя за последен път, когато затваряше повредената врата на самолета. Обаче почувства, че не може да извика в паметта си ясен образ. Само за секунда в съзнанието му възникна странна картина: Алдис седи в креслото, наведена е напред и нещо бързо говори в пустошта. Видението изчезна веднага.

— Колдерите пречат!... — той отново чу Джелита. — Мисля, че се готвят за нашествие. Саймън, слушай ме внимателно. Магьосниците са съгласни, че в мен са се запазили частици от Силата, но смятат, че с течение на времето всичко това ще изчезне и затова за мен няма място в Съвета. Но аз знам и нещо друго: между мен и теб съществува нещо, което засега не мога да обясня. През цялото време, откакто не сме се виждали, аз се опитвах да изучавам природата на Силата, която открих

в себе си. Убедих се в едно — без теб не мога да я управлявам. Само двамата можем да владеем тази Сила. Явно тази Сила се е проявила само защото ние с теб сме заедно, защото сме станали едно цяло... Понякога Силата така бушува в мен, че просто ми става страшно. Но сега нямаме време да я постигнем. Колдерите се готвят да нанесат удар и може би ние няма да успеем да те измъкнем от Тресавището на торите...

— Аз не нося повече талисмана на колдерите, но вероятно те все още могат да ми въздействат по някакъв начин — предупреди я Саймън. — А ако е така, както казваш ти, те сигурно ще се опитат да повлияят и на теб чрез мен?

— Не знам. Все още не са ми известни възможностите на новата Сила. От време на време дори ми се струва, че се опитвам да извая с голи ръце нещо от пламък. Но двамата бихме могли...

Връзката с Джелита се разпадна — още по-внезапно от момента, в който се опитваше да я установи, за да изясни намеренията на Алдис.

— Джелита! — мислено я извика той, но отговор не последва.

11

КОЛДЕРИТЕ

Саймън лежеше, без да се движи. По нечия воля тялото му отново беше сковано и лишено от движения. Неочаквано, както и първия път, в стаята се появи жената, която му донесе храна. Тя отново стоеше до отдалечения край на ложето и го гледаше със спокойния си поглед. В него нямаше и намек за отношение към него. Коя е тя — приятел или враг? Или просто безучастен наблюдател?

— Те се явиха — каза тя, — явиха се по зова на тяхната жена.

— Колдерите ли? — Саймън откри, че езикът му все пак се движи.

— Ходещите мъртъвци, които им служат — уточни тя. — Послушай ме, воин от Есткарп. Ние не сме в лоши отношения с магьосниците. Между нас няма нито вражда, нито дружба. Ние сме живели тук, преди да дойдат тук хората от древната раса и да построят Ес и другите мрачни замъци. Пуснали сме тук корени от незапомнени времена. Прадедите ни са населявали тези места още по времето, когато човекът е бил жалка твар, а не господар. Ние сме потомци на онези хора, които някога Волт е събрал и отделил от другите, за да ги учи на своите мъдрости. Ние не искаме да имаме нищо общо с тези, които живеят извън пределите на Тор. Вие дойдохте тук и донесохте война, която не ни засяга. Колкото по-бързо напуснеш, толкова по-добре.

— Но щом не искате с никого да имате работа, защо оказвате благоволение на колдерите? Нали те се стремят да властват над всички в този свят и мисля, че торите не правят изключение — възрази Саймън.

— Ние не оказваме благоволение на Колдер. Искаме само да ни оставят на спокойствие и никой да не пристъпва ръба на блатото. Магьосниците с нищо не ни заплашват — това е така. Обаче тези, които наричаш колдери, ни дадох да разберем какво ще се случи с нас, ако не те предадем на тях. И затова е решено ти да ни напуснеш...

— Но Есткарп ще ви защити от колдерите — започна Саймън, но млъкна веднага щом видя студената ѝ усмивка.

— Така ли мислиш? Макар да не воюваме помежду си, хората на Есткарп се страхуват от блатата, където се извършват древни тайнства и се случват странни истории. Дали ще се сражават, за да ни защитят? Едва ли. При това на Есткарп и без това сега не му достигат хора.

— Защо? — не се въздържа Саймън.

— Ализон е започнал война и Есткарп е хвърлил всичките си сили в защита на северните си граници. С една дума, ние сключихме по-изгодна за нас сделка.

— И аз трябва да бъда предаден на колдерите? — Саймън се стараеше гласът му да звучи спокойно. — А с Лоиса какво ще стане? И нея ли ще предадат на врага — най-коварния от всички, които е познавал този свят?

— Най-коварният? — повтори жената. — О-о! Паметта свидетелства колко много племена са достигнали разцвет, а след това са изчезнали. И през всяка епоха на това или онова племе е противостоял могъщ враг, когото или е трябвало да победят, или да му се подчинят. Що се отнася до момичето, трябва да предадем и нея.

— Но тя е годеница на Корис! А какво значи това — мисля, че разбирате. Между другото ще добавя, че самият аз бях свидетел колко скъпо заплатиха за възлюблената на Корис и Верлен, и Карс. Повярвайте ми, никакви блатата не могат да спрат този, който здраво държи в ръцете си секирата на Волт.

— При все това сделката е сключена — произнесе тя хладно и изведнъж начерта във въздуха някакъв символ.

— Ти казваш, че Корис ще дойде тук да отмъсти? — попита тя. — Толкова ли му е скъпо това бледо момиче?

— За него няма нищо по-скъпо. И всеки, който ѝ причини някакво зло, го очаква наказание.

— Виж ти. Но сега като че ли не му е до нея. Той трябва да удържа натиска на Ализон. Много дни ще минат, докато дойде време Корис да помисли за нещо друго. А може да се случи и той да намери окончателен отговор на всичките си въпроси сред пограничните хълмове.

— Все пак, аз ти обещавам, господарке, че секирата на Волт ще засвятка в блатата на Тор, ако ти направиш това, което казваш.

— Ако аз го направя? Но аз въобще не мога да влияя на сделки от такъв характер.

— Нима? — учуди се Саймън. — А на мен ми се стори, че тук се съобразяват с теб.

Тя дълго мълча и го гледа внимателно.

— По-рано се съобразявах. А сега нямам право на глас в нито един Съвет. Не ти желая злото, гвардеецо, и се надявам, че и ти не изпитваш лоши чувства нито към мен, нито към когото и да било от нас. Ние сме принудени да се подчиним, когато не можем да се борим. Но ще ти направя една услуга, тъй като момичето е покровителствано от този, който някога е бил Владетел на Горм. Ще изпратя съобщение в Ес, за да знаят защо и къде сте изчезнали. Не мога да направя нищо повече за вас. Дала съм клетва.

— Колдерите са дошли да ни вземат — внимателно започна Саймън. — По какъв начин?

— Пристигнаха на кораб...

— Но нали Тресавището на торите не е свързано с морето чрез никаква река?

— Обикновена река — поправи го тя. — Водите на блатото се оттичат в подземна река. Те са я открили и вече неведнъж идват при нас по този път.

Подводница... подземна река... Саймън имаше над какво да помисли. Даже обещаното послание да пристигне навреме в Ес и там да успеят да екипират спасителен отряд — все едно, никога няма да ги намерят.

— Ако ти, господарке, искаш наистина да ни помогнеш, изпрати съобщението не в Съвета на Есткарп, а на господарката Джелита — помоли Саймън.

— Тя е твоя жена, а това значи, че вече не е магьосница и няма да може да ти помогне. — Жената изпитателно гледаше Саймън в очите.

— При все това, бих искал именно тя да получи известието.

— Добре, аз обещах. Нека бъде, както ти искаш. Дойдоха за теб, Пазителю на границата. Ако преживееш плена, знай, че Тор е древна страна и не трябва да погине.

— Най-добре е да кажеш това на този, в чиито ръце е секирата на Волт. Аз не съм уверен, че ще мога да се измъкна от плен, но за разлика от мен Корис е на свобода. Свободен и изпълнен с ненавист...

— Нека той да насочи своята ненавист към северния враг и да поднесе подаръка на Волт на Ализон. Странно, Пазителю на границата, ти говориш така, като че ли си се покорил на съдбата. Но аз не мога да повярвам в това. Е, какво пък... — Тя начерта във въздуха някакъв знак. — Пътят е свободен. Ти трябва да тръгваш.

Това, което се случи, не можеше да бъде осмислено: минута преди това той се намираше в помещение, където нямаше нито врати, нито прозорци, и изведнъж се озова на брега на някакво езерце с мътна и тъмна вода.

Недалече се чуваше някакъв говор. Саймън се огледа и видя зад себе си тълпа тори. Мъжете и жените, излезли на брега, се държаха настрана от групата, състояща се от пет души.

До тях стояха тържествуващата Алдис и Лоиса, която беше окована. Там стояха и двама тори и някакъв чуждоземец — ако се съди по външността му.

Но това не беше колдер. Или поне не такъв, каквито Саймън беше виждал в Горм. Среден на ръст, с кръгло лице и смугла кожа, той беше облечен в плътно прилепнал към тялото му комбинезон, който приличаше на тези, които Саймън беше вече виждал. На главата му нямаше нито сива шапчица, нито шлем с проводници. На нивото на слепите му очи главата му беше обхваната от сребрист диск. Саймън не забеляза и никакво оръжие. Обаче на сивия му комбинезон се мъдреше същият сложен възел, какъвто имаше и на гърдите на Алдис.

Торите заговориха още по-високо и Саймън си помисли: „Дали решението да ни предадат на колдерите е съгласувано с мнозинството? Ами ако сега той се обърне към торите?“ Но в този момент един от торите, който стоеше до Алдис, махна с ръка. Звънчетата, зашити по ръкавите на куртката му, издадоха мелодичен звън. Торът отпусна ръка. Тълпата притихна.

В напрегнатата тишина, надвиснала над брега, ясно се чуваше пукането на мехурчетата, причинени от някакво движение в тъмните води на езерцето. И скоро от мрачните му дълбини се показва подводница, цялата покрита с кал. Бордовете ѝ бяха изподраскани, което свидетелстваше, че плаването под земята съвсем не е развлечение. Тя безшумно се приближи до брега. След минута се отвори люкът и от него се показва трап.

Първа на него стъпна Алдис и радостно се усмихна. Лоиса я последва с вдървена походка, все едно че карстенката я влачеше след себе си с въженце. След тях вървеше Саймън. Тялото му не го слушаше, но мозъкът му работеше трескаво, като че ли протестираше срещу насилието.

Той пристъпи напред, подчинен на чуждата воля, лишен от способност да се съпротивлява. Хвана се за перилата на трапа, спусна се долу и влезе след Лоиса в малко и съвсем празно помещение. След тях вратата бавно се затвори и едва тогава Саймън почувства, че отново може да се движи свободно, а не по принуждение.

Краката на Лоиса се подкосиха, но той успя навреме да я подхване и ѝ помогна да седне на металния под. Почти веднага след това почувства вибрация — подводният кораб се отправяше на път.

— Саймън — промълви Лоиса, като дишаше тежко, — къде ни карат?

Той реши да ѝ каже истината — нека е готова за това, което ги чака.

— Там — каза той, — където се готвехме да направим посещение при други обстоятелства. Мисля, че крайният пункт на пътешествието ни е базата на колдерите.

— Но това е някъде далече, отвъд морето...

— Там е работата я. — Саймън се облегна на тънката преградна стена и се замисли. И така, те са обезоръжени. Нещо повече — подвластни са на колдерите, които управляват всяко тяхно движение. Нима са обречени и няма никаква възможност за спасение?

— Никой няма да узнае къде сме... И Корис също... — промълви Лоиса, мислейки за нещо свое.

— Корис и без нас е затънал в работа до гуша — забеляза Саймън. — Виждаш ли, те са се погрижили за всичко. — Той с няколко думи разказа на Лоиса за нападението на Ализон.

— Колдерите възнамеряват да настроят срещу Есткарп всички съседни, за да могат с малките изтощителни войни да отслабят страната.

— Обичайната им тактика — добави Лоиса. — Нека другите да се бият, а ние ще останем настрана.

— И спрямо нас имат свои планове — допълни Саймън.

— Какво?!

— По закона ти сега си херцогиня на Карстен, това значи — фигура, достойна за внимание в тяхната хитра игра. А аз съм Пазител на границата и могат да ме използват като заложник или... — не му стигаше смелост да изкаже по-логично предположение.

— Или смятат да те направят колдер, за да те използват в Есткарп за свои цели — доизказа се Лоиса. — Но знаеш ли, Саймън, има един начин да не допуснем това: да свършим със себе си...

Саймън трепна.

— Само в краен случай — отговори той след малко и отново се замисли.

Базата на колдерите... Те отдавна искаха да научат местонахождението ѝ, тъй като всички добре разбираха, че колкото и да сечеш пипалата на чудовището, докато главата му е цяла — няма да има покой за никого. Но светът е голям. В Есткарп дори нямаха представа къде да търсят гнездото на колдерите. Те използваха подводни кораби и затова сулкарците не можеха да ги проследят.

Да допуснем, че успее да проследи курса на подводницата, да допуснем, че се получи... Макар че сигурно част от корабите на сулкарците сега са насочени към крайбрежието на Ализон, където с внезапни нападения, чиято тактика е отдавна обмислена, изтощават силите на противника. Впрочем за това, което е намислил, не е нужен цял флот. Ако няколко кораба тръгнат по курса на подводната лодка и се доберат до базата на колдерите, командите им ще могат да наложат на врага бой в неговата крепост, да отклонят вниманието му и по този начин да сковат действията му, докато Есткарп съсредоточи тук ударните си сили.

— Ти имаш някакъв план? — затаила дъх, попита Лоиса.

— Не точно план — измърмори той, — само мисли. Но, разбираш ли...

В това се заключаваше цялата сложност — трябваше да се проследи курсът на подводницата. Ако можеше да установи мислен контакт като този, който неочаквано възникна между него и Джелита, докато беше в селището на торите! Няма ли да ги раздели бариерата, с която колдерите са свикнали да се ограждат, за да се предпазят от магьосничеството на Есткарп?

— Слушай... — Саймън започна да излага своя замисъл по-скоро, за да поразмишлява на глас. Лоиса разпалено го хвана за ръката.

— Моля те, опитай веднага да се свържеш с Джелита, докато не са ни откарали далече. Веднага опитай!

Тя беше права — трябваше да побърза. Саймън затвори очи, отметна глава назад и съсредоточи мислите си върху Джелита. Нямаше и най-малка представа как да влезе в контакт с нея. Разчиташе само на волята и въображението си. Постара се да си представи Джелита до себе си.

— Чувам те — отзова се тя.

Сърцето на Саймън заби силно.

— Нас... ни откарват на кораб колдерите... Сигурно в базата си... Можеш ли да ни последваш?

Но не успя да получи отговор. Корабът силно се раздруса, наклони се на една страна и Саймън се свлече покрай преградната стена. Ударът запокити Лоиса отгоре му. Двигателите работеха така, че лодката се тресеше като в треска.

— Какво е това? — изплашено попита Лоиса.

Последва още един тласък. Вибрацията на корпуса се усили и Саймън се досети — нещо задържа подводния кораб на място. Той си спомни страшните бразди, които забеляза по обшивката на кораба, когато изплува на повърхността там, в блатото. Изглежда плаването по подземната река наистина не е най-безопасният начин за пътешествие. Сигурно корабът се е блъснал в брега и е заседнал. Саймън изказа предположението си на Лоиса.

— И какво, ние завинаги ли ще останем тук? — тя широко отвори очи.

— Мисля, че капитанът на подводницата трябва да има опит в подобни трудни положения — успокои я той. — Колдерите не за пръв път минават оттук, поне така ми казаха в селището на торите. „Но всяка катастрофа винаги става за пръв път“ — добави Саймън мислено. Той се хвана, че напруга волята си в ритъма на люлеене на лодката, като че ли я подтикваше да се отмести. Виж ти, каква история! Излиза, че е в съюз с колдерите! Може би са включили кораба на заден ход и се опитват да го измъкнат от капана. Подводницата се мяташе в различни страни и пленниците летяха от ъгъл в ъгъл по гладкия под на каютата.

Накрая, след поредния силен тласък, вибрацията престана. Те чува ритмичното бучене на двигателите. Корабът отново пое по курса.

— Интересно, далече ли сме от морето?

Саймън също мислеше за това. Той не знаеше къде е сега Джелита и колко време ще ѝ е нужно, за да намери подходящ кораб за преследването. Разбира се, тя също трябва да бъде на борда, за да може да поддържа мислен контакт с него и да насочва плавателния съд по курса. Но ако колдерите открият самотния кораб, който плава до тях, с помощта на мощното си оръжие много бързо ще се справят с корабчето на сулкарците. Би било безразсъдство да подстрекава Джелита да ги последва. Повече няма да търси контакт с нея. Нека си мисли, че не се получава.

Но едва взе това решение и чу гласа на Джелита.

— Това не е безумие, Саймън. Ние още не познаваме възможностите на Силата, която създава нашето единство. Помни, аз те следвам! Най-важното е да намерим гнездото на паяка, а после ще го изчистим!

12

ОНАЗИ, КОЯТО НЕ ЧАКА

Стаята беше дълга и тъмна. Само през отворените капаци на прозореца проникваше оскъдна слънчева светлина, отразена от неспокойната морска повърхност. В душата на жената, която стоеше до масата, беше също така неспокойно, макар че външният ѝ вид не го показваше. Тя беше облечена с кожени панталони и риза. А върху тях блестеше ризница. На масата до дясната ръка на жената лежеше шлем, до него ниска клетка, в която, кацнал на летвичка, стоеше бял сокол. И той като стопанката си беше нащрек. С пръстите на ръката си жената търкаляше тънък свитък от брезова кора.

Магьосница? Щом капитанът на сулкарския военен кораб прекрачи прага, погледът му веднага се спря на жената. Някакъв воин го намери в пристанището и го помоли да дойде в тази кръчма, но не му каза защо.

Той внимателно се вгледа в жената и реши, че не е магьосница, тъй като не носеше камъка на Силата. Той отдаде чест, като едва забележимо съкрати жеста — както би приветствал свой събрат.

— Котий Стимир. Дойдох по твоя молба, Най-мъдра. — Морякът нарочно се обърна към нея така. Искаше да види реакцията ѝ.

— Аз съм Джелита Трегарт — отговори тя и не добави нищо повече. — Известно ми е, капитане, че се готвиш да излезеш на патрулно плаване.

— На военно плаване, господарке — поправи я той. — Към бреговете на Ализон.

Соколът се придвижи по летвичката. Той гледаше моряка с блестящи очи и у капитана възникна усещане, че на птицата ѝ е не по-малко интересно да чуе какво ще каже, отколкото на стопанката ѝ.

— На военно... — повтори Джелита. — Аз дойдох тук, капитане, за да ти предложа нещо друго. И веднага искам да те предупредя — това няма да ти донесе изгода. Само ще те подложи на по-големи опасности, отколкото нападението на Ализон.

Джелита разглеждаше мореплавателя. Като мнозинството сулкарци и той беше висок, широкоплещест и светлокос. Увереният му маниер говореше, че успехът не му е чужд и вярва, че ще го съпътства и по-нататък. Джелита бързаше, но изборът ѝ не беше случаен. Това, което чу в пристанището за Стимир, я накара да го предпочете пред всички други капитани, чиито кораби стояха сега на рейд в устието на река Ес.

Сулкарци се отличаваха от другите по склонността си към приключения и пренебрежението си към опасностите. Понякога жаждата към приключения надвиваше стремежа им за собствена изгода и плячка. По силата на тази си склонност много сулкарци ставаха откриватели на далечни морета. Именно на това разчиташе Джелита, като се обърна към Стимир за помощ.

— Какво искаш да предложиш, господарке?

— Помогни ми да намеря базата на колдерите — каза тя направо. Малкото време, с което разполагаше, я караше да говори направо.

Той дълго я гледа, след това измърмори:

— Вече няколко години се опитваме да я намерим, господарке. Вие говорите така уверено, сякаш имате карта, върху която е нанесена тази база.

— Нямам карта, но зная къде да я намеря. Цялата работа е във времето, а то е малко.

„Не е зле да помисля и за разстоянието — упрекна се мислено тя. — Ами ако Саймън се окаже твърде далеч и тя не може да установи с него контакт?“

Тя продължаваше да върти между пръстите си свитъка, написан с брезова кора, който ѝ бяха изпратили от Тор. Точно това послание ѝ даде възможност да разговаря с Върховната Владетелка, както тя искаше.

Скритото ѝ безпокойство изглежда се предаде и на птицата. Соколът разпери крила и рязко изкрюка.

— Виждам, господарке, че си уверена в силите си — каза отстъпчиво Стимир. — Само че... — Той наведе очи и прекара пръсти по края на масата. Само че...

Когато отново срещна погледа на Джелита, тя забеляза, че е нащрек.

— Носят се слухове, господарке, че колдерите повреждат ума на хората и изпращат обратно при нас бившите ни приятели, за да завлекат и други в своя капан.

Джелита кимна.

— Да, вярно е, капитане. Добре е, че ти помниш тази опасност. Но аз принадлежа към древната раса и бях магьосница. Ти си длъжен да знаеш, че заразата на колдерите не може да поразии подобните на мен.

— Била си магьосница... — повтори морякът. Явно очакваше обяснения.

— Би искал да знаеш, капитане, защо съм била? — тя си наложи да му отговори, защото въпросът му силно я засегна. — Работата е там, че сега аз съм жена на Пазителя на границата. Случвало ли ти се е, капитане, да чуеш за чужденеца, който оглави щурма на Сиппар, за Саймън Трегарт?

— То се знае, то се знае! — възбудено отговори Стимир. — Много са чували за него. Така значи. Ти, господарке, си била в Сулкар по време на последната битка? Ти си воювала с колдерите и знаеш навичките им? Казвай, господарке, какво трябва да се направи?

Джелита накратко му разказа това, което предварително беше обмислила. Капитан Стимир беше поразен.

— И ти смяташ, че това е изпълнимо, господарке?

— Самата аз ще тръгна с вас и съм готова да отговарям за думите си.

— Да се открие бърлогата на колдерите и да се закара там флотът!... Този подвиг е достоен за песни... но ще има ли флот?

— Непременно. Но само един кораб трябва да проследи колдерите. Ние не знаем с какво оръжие е екипиран корабът им, не знаем и колко бързо могат да открият преследването. Възможно е, ако колдерите забележат самотен кораб, и то далеч от себе си, да не му обърнат внимание. Друга работа е цял флот — те навярно няма да го поведат към леговището си.

— Напълно съм съгласен с това, господарке — кимна морякът, — но как ще извикаме флотилията, дори и да намерим базата?

— Ето как — Джелита докосна клетката. — Където и да я отведеш, тази птица се връща при стопаните си. С нейна помощ може да се изпрати всякаква вест. Аз вече се уговорих с тези, които

командват флота. Корабите ще чакат готови в морето и щом птицата донесе вестта, ще се отправят към базата на колдерите. Сега всичко зависи от времето. Ако подводницата излезе в морето много преди нас, не съм сигурна, че ще мога да установя контакт с мъжа си.

— Тази река, която изтича от Тресавището на торите... — проговори замислено капитанът. Беше ясно, че се опитва да си представи картата на крайбрежието. — Това трябва да е Енкер, която е на север от нас. Като се отправим уж към Ализон, бихме могли да стигнем до тези места, без да предизвикаме подозрение.

— Кога можем да отплаваме?

— Ако щете и сега, господарке. Припасите са на борда, командата е в пълен състав. Ние се готвехме да тръгваме за Ализон.

— Нашият рейс може да се окаже много по-дълъг от този, за който сте се готвили. Мисля, че вашите припаси са за крайбрежно плаване и не са големи.

— Да, това е вярно. Но на рейд сега стои корабът „Годеница“, който току-що дойде от юг, и на него има продоволствие за цяла армия. Ако имате пълномощия, можем да вземем част от товара му и да попълним запасите си. Това няма да ни отнеме много време.

— Имам такива пълномощия. Да действаме.

Може би магьосниците не вярваха, че Джелита е запазила магьосническите си способности, но не ѝ отказваха помощ. Каквото и да се беше случило, Джелита им доказва на какво е способна още. Нали успя с помощта на ястреба да отклони от пътя Саймън, когато той летеше със самолета, подчинен на волята на колдерите. Злият дух на колдерите ще загине само ако бъде поразен в самото сърце. И ако тя и Саймън открият това сърце, то магьосниците напълно ще ги подкрепят.

Капитан Стимир не хвърляше думите си на вятъра. Много преди здрачаване неговият „Вълнорез“ се отправи към чернеещия се на хоризонта Горм. След като го подмине, щеше да излезе в открито море. А Джелита скоро се убеди, че не е сгрешила, като от четирите кораба в пристанището избра малкия бързоходен кораб на Стимир.

— Изглежда, капитане, тебе те мамят далечните морета — забеляза Джелита, която стоеше с него до румпела.

— Да, господарке. Отдавна се готвя да се отправя далече на север. Но се разрази войната с колдерите... Неведнъж съм бил в едно северно селце... Там живеят странни хора — ниски и със смугли лица. Не можеш да разбереш как говорят. Като че ли тракат с език. Но какви кожи съм виждал при тях за размяна: сребристи, с дълъг косъм и удивително меки. Когато поразпитахме местните жители откъде имат тази стока, те ни обясниха, че веднъж в годината ги карат хора, които живеят още по на север от тях. Погледнете, тези северяни носят не само кожи...

Той свали гривната си от китката си и я подаде на Джелита. Тя повъртя из ръцете си гривната и разбра, че е направена от злато, но по-светло от обикновеното. Въобще всичко показваше, че изделието е старинно. Въпреки че гравюрата беше поизтрита, изисканата рисунка все още се виждаше добре. Като я гледаше, Джелита не се съмняваше, че държи в ръцете си предмет, който принадлежи на някаква развита цивилизация. Само че не знаеше на каква.

— Преди две години се пазарих за тази вещ в онова селце. Обясниха ми само, че са я донесли диви хора от север. — Стимир докосна с пръсти две места по гривната. — Това са звезди. Почти са се изтрили, но все още се виждат. Точно такива има по старинните изделия на моите предци.

— Искаш да кажеш, че преди много векове някой от твоя народ е отишъл в онези краища?

— Може да е така, а може и да не е. В песните ни се пее за студена, снежна страна, където хората се сражават с чудовища, родени от тъмнината.

Изведнъж Джелита си спомни как Саймън се появи в Есткарп. И как проникна в този свят злото. Името му беше колдер. А тези сулкарци, винаги неспокойни, избрали за свой дом морето, излизат на плаване с целите си семейства — не са дошли в този свят през някоя Врата, която сега се мъчат отново да намерят, подтиквани от смътна мъка и копнеж. Тя върна гривната на Стимир.

— Търсене на вечни ценности, капитане? Нека съдбата ни дари с дълги години живот, за да утолим жаждата на сърцата си...

— Чудесно го казахте, господарке... Трябва да отбележа, че се приближаваме към устието на Енкер. Не е ли време да започнем лова на подводния кораб?

— Да, разбира се.

Тя слезе долу, в малката каюта, която ѝ бяха предоставили, и легна на койката. Беше задушно. Ризницата сковаваше дишането ѝ. Джелита се освободи от всичко. Тя се стараеше да извика в съзнанието си устойчив образ на Саймън, но кой знае защо, това не ѝ се удаваше. Джелита го виждаше ту един, ту друг и никак не можеше да се съсредоточи.

Отзвук нямаше. Джелита се разтревожи. Тя мислеше, че всяка минута може да установи контакт със Саймън. Отвори очи и се втренчи в преградната стена на каютата. „Вълнорез“ бързо се движеше напред. Равномерно се полюляваше от носа до кърмата и Джелита помисли, че може би това движение ѝ пречи да се съсредоточи.

Стана ѝ страшно. Отново се опита да си представи Саймън. Ето го — стои с високо вдигната глава: сурово лице, което рядко се озарява от усмивка; очите... в тях има толкова топлина...

Тя отметна глава на твърдата възглавница. Какво сега я подтиква? Страхът да не загуби Саймън или изкушението да провери магьосническата си Сила?

— Саймън! — Това не беше просто зов. Това беше вик, пълен с отчаяние, душевна болка и страх.

— Джелита... — слабо, едва доловимо се отзова той, но на нея веднага ѝ олекна.

— Аз те следвам — произнесе тя мислено.

— Не мога да ти кажа къде се намираме сега — отговори Саймън. — Горедолу можем да поддържаме контакт с теб...

В това беше цялата сложност — неустойчивата връзка можеше всеки момент да се прекрати. Ако можеше да я подсили по някакъв начин... В магьосничеството често за подсилване се използваше ефектът на общото желание. Но сега те са само двама и... Защо двама, заедно със Саймън е и Лоиса. Значи трябва да направят така, че с мислите си тя да се присъедини към тях. Дали ще се получи? Наследницата на Верлен беше лишена съвсем от магьоснически способности. Тя не можеше да усвои дори най-простите прийоми, на които се мъчеше да я научи Джелита.

Но в Карс Лоиса беше подложена на превъплъщение. Това подсказва, че все пак тя се поддава на въздействието на Силата и може би ще възприеме и ще се отзове.

Тя не отговори нищо на Саймън. Джелита насочи волята си към създаване в съзнанието си зримия образ на Лоиса — такава, каквато я беше видяла преди няколко седмици в Ес. Успя и я повика:

— Лоиса!

За миг пред очите ѝ се появи странна картина: стена, част от пода и на него прегърбен човек... Саймън! Тя го видя с очите на Лоиса!

Не, на Джелита ѝ трябваше нещо съвсем друго. Каква полза от този едностранен контакт. Сега трябва да се усили връзката, а не просто да се установи наблюдение. Джелита отново се опита да повика Лоиса. Този път улови слаб отклик. Продължи да я вика по-настойчиво, докато не почувства, че контактът укрепна. Сега Саймън...

Така, обръщайки се ту към Лоиса, ту към Саймън, Джелита успя да направи връзката с тях по-устойчива. Скоро можа да определи най-важното — мястото, където се намираха двамата по отношение на техния кораб.

Джелита излезе от каютата и като се държеше за перилата, се качи на палубата. Корабът се движеше с пълна скорост, като леко разсичаше разигралите се вълни. Небето беше мрачно. Само хоризонтът се озаряваше още от червеникавите отблясъци на залязващото слънце.

Вятърът рошеше косите на Джелита, хвърляше пръски в лицето ѝ. Докато се добере до кърмата, където двамата рулеви едва задържаха кораба по курса, дъхът ѝ спря. Стимир стоеше до тях и наблюдаваше лошото време.

— Нашият курс... — Корабът неочаквано се наведе встрани. Джелита едва не падна, но успя да се вкопчи в рамото на капитана и се задържа на крака. — Трябва да плаваме нататък...

Тя беше сигурна в правилността на посоката и можеше с точност до половин румб да определи курса. Стимир я погледна изпитателно. Той като че ли чакаше да добави още нещо. След това кимна и даде нужните разпореждания.

„Вълнорез“ започна бавно да завива наляво, за да поеме по указания курс. Като се съобрази с вятъра и вълните, капитанът изведе кораба от тъмната крайбрежна ивица в открито море. Някъде под дебелия пласт вода плаваше подводницата. Джелита знаеше, че докато

поддържа връзка със Саймън и Лоиса, корабът им няма да се отклони от курса.

Солените пръски я заливаха от краката до главата, но тя не се махаше от палубата. Тежките облаци скриха последните отблясъци на залива. Бреговата ивица остана далече зад кърмата. Джелита не познаваше морето и се страхуваше, че силният вятър и мъглите могат да ги заставят да променят курса. Тогава те щяха да загубят следите на подводницата. Като се мъчеше да надвика рева на вятъра, тя сподели опасенията си с капитана.

— Да, започва щорм — изкрещя той в отговор. — Били сме и в по-опасни положения, но от курса не сме се отклонявали! Може да не се съмнявате в това, което е доказвано неведнъж! Не се вълнувайте, господарке!

Но Джелита не можеше да се реши да слезе долу. Тя продължаваше да стои на палубата в бързо сгъстяващия се здрач и се надяваше да почувства онова, което не можеше нито да се види, нито да се чуе.

13

ГНЕЗДОТО НА КОЛДЕРИТЕ

В тясното помещение на подводницата се губеше чувството за време. Саймън лежеше на подвижната койка. Мозъкът му оставаше настроен на контакт с Джелита и Лоиса, която сега се намираше в друго изолирано помещение.

Той все още не беше видял тези, на които стана пленник. Скоро след отплаването дойде Алдис и отведе Лоиса. Саймън огледа каютата още веднъж и откри някои „удобства“: подвижна койка на едната стена, а на другата — чекмедже, в което от време на време поставяха храна.

Менюто не беше разнообразно. Всеки път той намираше в чекмеджето безвкусна галета и кутия с някаква течност. И едното, и другото беше толкова малко, че едва успяваше да утоли глада и жаждата си.

Нищо не напомняше за времето освен дажбата, която вероятно носеха в определени часове. Докато Лоиса поддържаше връзка с Джелита, Саймън успя да поспи малко. Той знаеше, че сега Лоиса се намира в каютата на Алдис. Надяваше се, че външното безразличие на момичето към всичко ще заблуди Алдис и тя ще я остави на спокойствие.

Храна му носеха вече осми път. Макар Саймън да водеше тази сметка, той не знаеше колко часа или дни е прекарал между постоянно осветените стени на каютата. Нямаше представа дали го хранят веднъж или два пъти на ден. За Саймън — човек на действието — най-мъчително беше безкрайното очакване. Веднъж, още когато беше в предишния си свят, му се случи да изпита такава мъка — когато една година лежа в затвора. Но тогава той знаеше, че отбива наказание за чужди грехове, и времето му минаваше в обмисляне на планове как да отмъсти на тези, заради които беше лишен от свобода.

А сега го очакваше пълна неизвестност. Той не знаеше почти нищо за врага. Информацията, която имаше, беше само един фрагмент

от паметта на главатаря на колдерите в Горм. Фрагмент, който по много странен начин се предаде и на него, докато противникът му се гърчеше в предсмъртна агония. Колдерите бягат и стрелят. Те се готвят да напуснат своя свят, където, кой знае защо, не могат да живеят повече. Това беше всичко, което видя тогава...

Също като него колдерите бяха намерили своя Врата към този свят, в който древната цивилизация преживяваше упадък, а нейните хора бяха избрали за последен пристан Есткарп. В съседство с древната раса се заселиха Ализон и Карстен. Те принудиха древната раса да се постесни, но от суеверен страх от магьосниците не воюваха с нея, докато не се появиха колдерите.

И ако колдерите не бъдат унищожени, Ализон и Карстен ще последват участта на Горм. Рано или късно техните жители ще бъдат превърнати в автомати, ще бъдат подчинени на чуждата воля. Колдерите вече използваша страха на тези хора пред магьосничеството на Есткарп, насочваха действията им, разпалваха вражда и ненавист, попълваха недостига си от жива сила за тяхна сметка.

Кои са колдерите? Тяхната цивилизация има развита технология, базирана на науката. За това свидетелстваше всичко, което Саймън видя в Горм. Но тяхната войска се състоеше само от хора от този свят. Те ги бяха взели в плен и подчинили на своята воля — бяха ги превърнали в автомати. Съдейки по това, колдерите сигурно не бяха чак толкова много. И сега, когато се лишиха от Горм и напуснаха Ил...

Напуснаха Ил?... Саймън неволно отвори очи — откъде и как разбра? Защо е толкова уверен, че единствената крепост на колдерите по крайбрежието е изоставена от тях? Той не знаеше откъде го научи, но беше съвсем сигурен в това.

Нима сега колдерите струпват всичките си сили за защита на своята база? В Горм бяха намерени петима мъртви колдери. И нито един от тях не беше загинал от меч. И като ги гледаше, човек можеше да помисли, че всеки един от тях е завършил живота си по своя воля. Но нали те бяха само петима? Изглежда, че загубата на петимата колдери беше толкова голяма, че те решиха да съберат всичките си сили на едно място.

Стотици изпълнители на волята им намериха смъртта си в Горм. Освен воините, които като автомати изпълняваха всяка заповед, колдерите имаха и други не по-малко опасни слуги от типа на Фалк и

Алдис. Те не бяха лишени изцяло от разсъдък и воля, но въпреки това бяха подвластни на господарите си. Колдерите не можеха да подчинят само хората от древната раса. Но щом е невъзможно да ги подчинят, могат да ги унищожат!

Саймън отново беше удивен от категоричния извод, който правеше. Това не бяха негови мисли. По-скоро, това беше твърдение на колдерите.

Твърдение на колдерите? Дали и между колдерите не съществува особена форма на общуване, подобна на връзката му с Джелита и Лоиса? Тази мисъл го порази и той побърза да установи отново връзка с Джелита, за да я предупреди за възможната опасност.

— Прекъсни връзката с мен — отговори тя. — Ние вече знаем курса на кораба. Търси ме само в краен случай!

Думите ѝ още звучаха като ехо в мозъка му, когато той забеляза, че вибрацията на кораба, предизвикана от двигателите, е много по-слаба. Подводницата като че ли беше намалила скоростта. Дали не бяха пристигнали на определеното място?

Саймън седна на койката. Беше обърнат с лице към вратата. Той няма оръжие, но има опит в ръкопашен бой. Само че едва ли колдерите ще се бият с него. По-скоро ще го лишат от възможност да се движи.

И излезе прав. Щом се отвори вратата, той веднага почувства, че тялото вече не му е подвластно. Излезе в коридора, воден отново от някаква чужда сила.

Там стояха двама. Като ги погледна в очите, Саймън трепна — бяха автомати, живи мъртъвци, лишени от душа работи — работната сила на колдерите. Единият от тях — светлокос и снажен, приличаше на сулкарец. Другият принадлежеше към жълтокожата раса на офицера, който отведе Саймън на борда.

Те не докоснаха Саймън. Мълчаливо стояха и чакаха да излезе, устремили безжизнени погледи в него. След това единият се обърна и тръгна по коридора. Другият се отдръпна, за да пропусне Саймън пред себе си, и тръгна след него. Така, под конвой, той се изкачи по трапа и излезе на палубата на подводницата.

Над тях се издигаше гранитен свод. Подводницата бавно се приближаваше към каменния кей. Такова пристанище имаше и под

цитаделата на Сиппар. Саймън слезе на брега все още ръководен от чуждата воля.

По малкото пристанище сновяха полуголи роби. Те мълчаливо преместваха тежки сандъци, за да освободят място за нещо. Виждаше се, че всеки знае какво и как да го направи.

Саймън не чу нито една дума. Никой не го погледна. Той вървеше по пристанището вдървено, съпроводен от конвоя. Към кея бяха привързани още две подводници. Те стояха високо над водата и той реши, че сандъците са разтоварени от тях. Не значеше ли, че те са пристигнали неотдавна и ще останат дълго тук?

Отпред се показва тунел. До него се виждаше стълба, изсечена в скалата. Поведоха го към стълбата. Изкачиха пет стъпала и се озоваха пред кабината на асансьор.

Пътуването с асансьора беше кратко. Когато излязоха в коридора, Саймън видя сиви стени с метален отблясък както в Сиппар. Виждаха се очертанятията на врати. Докато стигнат до отворената докрай врата, минаха покрай шест — по три от всяка страна на коридора.

В Горм Саймън видя център за управление на колдерите. И сега очакваше да види същата зала и колдер с шлем и проводници, който да стои зад пулта.

Но помещението се оказа малко. Някакви хитроумни светилници по тавана излъчваха ярка светлина. Той нямаше желание да ги разглежда. Нямаше никакви килими, но въпреки това откри, че леко пружинирацията под поглъща шума от стъпките им. В средата на стаята имаше три кресла, поставени плътно едно до друго. В средното стоеше колдер.

Конвоите останаха зад вратата. Силата, която го доведе дотук, го накара да направи още няколко крачки към чуждоземеца. Дрехите на колдера бяха сиви като стените и приличаха на униформа. Само мъртвешки бледото му лице се очертаваше на фона на сивото еднообразие. Главата на колдера беше пристегната от плътно прилепнала шапчица и кой знае защо Саймън си помисли, че той сигурно е плешив.

— Накрая ти си тук — каза колдерът, като изговаряше неправилно думите, но Саймън го разбра. Смисълът на репликата малко го озадачи. Създаваше се впечатление, че са се срещнали не като противници, а като партньори, сключили сделка, която трябва да

съгласуват окончателно. От предпазливост Саймън мълчеше — нека колдерът да разкрие картите си.

— Изпратиха те торите? — във въпроса му се чувстваше смущение. — Но нали ти си от друг свят? — Колдерът разглеждаше Саймън. — Кой си ти? — Недоверието се смени с открита враждебност.

— Саймън Трегарт.

Офицерът продължаваше да го разглежда внимателно.

— Ти не принадлежиш към нито едно от местните племена — заключи той.

— Не принадлежа.

— Защо си пристигнал тук кой знае откъде? Питам те — кой си ти?

— Аз съм човек от друг свят и от друго време. — Той не виждаше смисъл да скрива истината.

— От кой свят и от кое време? — рязко попита колдерът.

Саймън не можеше да си позволи просто да свие рамене, затова каза:

— От света, в който живеех по-рано. Не зная как да го съпоставя с този свят. Отвориха ми Вратата, аз прекрачих и дойдох тук.

— Защо го направи?

— За да избягам от враговете си — отговори Саймън. „Като теб и подобните на теб“ — добави той на себе си.

— Война ли имаше?

— Имаше, но свърши — уточни Саймън. — Аз съм войник. Но в мирно време не са нужни войници. Имах и лични врагове.

— Бил си войник... — повтори колдерът, като продължаваше да разглежда Саймън внимателно. — А сега воюваш на страната на магьосниците?

— Войната е моя професия. Да, служа им.

— Но те са диваци, а ти си цивилизован човек. Няма нищо чудно, че попадна при нас. Между нас има прилика. Миналата война ни донесе не само поражение, но и победа. Ето, ние сме тук и имаме всичко, за да завоюваме този свят. Помисли за това, чужденецо. Варварите не могат да противостоят на нашата мощ. И човек като теб... — колдерът направи пауза, а след това бавно произнесе. — По-добре да си с нас.

— И затова съм в плен при вас — вметна Саймън.

— Да. Но ако искаш, ти можеш да бъдеш свободен, Саймън Трегарт, Пазителю на границата. — Изражението на лицето му не се промени, но в гласа му се почувства ирония.

— Трегарт, къде е сега твоята жена — магьосница? Върна се при приятелките си? Много малко време ѝ трябваше, за да разбере, че си ѝ чужд, не е ли така? О, ние знаем всичко... Трегарт, ние можем да те подчиним на волята си, ако поискаме. Но ти даваме възможност да избираш. Ти с нищо не си задължен на вещиците на Есткарп, нито на диваците, които те разиграват, както си искат. Нима постъпката на твоята жена не доказва, че те не са способни на вярност и преданост? Не трябва да им се вярва. Казваме ти: присъедини се към нас, помагай ни — и Есткарп ще бъде в краката ти. Можеш да сключиш с нас каквато щеш сделка. Остани пазител на границата, служи на народа на Есткарп, щом ти харесва, но само докато ти заповядаме да постъпиш по друг начин.

— А ако не се съглася?

— Жалко ще бъде, ако не можем да използваме човек с такива способности както трябва. Но за тези, които не искат да са с нас, винаги ще се намери работа, за която са нужни здрав гръб и силни ръце. Твоите мишци сега не те слушат. Ти не можеш да направиш нито една крачка, докато ние не ти позволим. А може да направим така, че и да дишаш по наша воля.

Внезапно нещо притисна гърдите на Саймън. Той отвори уста и трескаво се опита да поеме въздух, но не можа. Обхвана го смъртен ужас. Това продължи много малко, но страхът остана и след като го бяха освободили от невидимите менгемета. Той не се съмняваше, че ще постъпят с него точно така, ако не получат съгласието му.

Накрая Саймън успя да си поеме въздух.

— Но защо сделка?

— Защото работата по принуждение не изисква преданост. Ако те заставим да работиш за нас, трябва постоянно да те следим, да проверяваме всяка твоя крачка. Такъв човек не ни е нужен. Съгласи се доброволно да станеш наш привърженик и ти ще бъдеш свободен...

— В определените от вас граници — допълни Саймън.

— Точно така. И не мисли, че можеш да се съгласиш привидно. Макар че ти ще запазиш твоя ум, външност и характер, а също и онези

наклонности и стремежи, които не противоречат на възгледите ни, в тебе ще настъпи необратима промяна. Ти няма да се превърнеш в безмозъчен и безполов роб като тези, които наричаш автомати.

— Сега ли трябва да направя своя избор?

Колдерът не отговори веднага. Лицето му отново стана непроницаемо.

— Не... Не е задължително.

Той не даде никакъв знак на Саймън, но подчинявайки се на силата, която го ръководеше, той се обърна и послушно излезе. Конвой нямаше, а и не беше нужен. Саймън не виждаше никаква възможност да се измъкне на свобода. При това добре помнеше, че при най-малка волност рискува да остане без въздух.

Саймън се повлече по коридора и влезе в асансьора. Той веднага тръгна нагоре, но скоро спря и вратата се отвори. Влезе в малка стая и видя пред себе си отворена врата, която водеше към друга стая. Щом влезе в нея, той веднага почувства, че отново владее тялото си, и веднага стремително се обърна, но вратата се беше затворила. Той разбра, че няма защо да опитва да я отвори.

Тук нямаше ярко изкуствено осветление като в долната стая. През двата тесни и дълги прозореца влизаше дневна светлина. Саймън се приближи към единия и погледна: надолу се спускаше краят на скалист бряг. По всичко личеше, че се намира в някаква висока кула. През тесните прозорци не можеше да промуши дори главата си, за да гледа стените. Може би приличаше на кулата в замъка Ил.

Саймън се приближи до другия прозорец и видя гола скалиста местност, лишена от каквато и да била растителност. Наоколо, докъдето стигаше погледът, се извисяваха островърхи скали. Виждаха се и равни каменисти пространства, прорязани от дълбоки пукнатини. Такава мрачна картина никога досега не беше виждал.

Наблизо се чу шум от работещ двигател. Саймън се наведе колкото можеше и наистина видя гъсенична машина. Приличаше на всъдеход. Тя трошеше камъните и ги пресоваше. Движеше се със скоростта на тичащ в тръс човек. Тя се движеше по коловоз. От това той заключи, че или не е единствената, или минава не за пръв път оттук.

Влекачът беше натоварен догоре. За придържащите товара ремъци се държаха и висяха от четирите страни роби. Това личеше по

дрипите, с които бяха облечени. Саймън гледа след влекача, докато съвсем не се скри от погледа му. Едва след това се обърна, за да огледа мястото, където беше заточен.

Същият сив и унил цвят като в каютата, подвижна койка и цял ред врати на шкафчета в стените. Дръпна едната и пред него се появи масичка. Друга осигуряваше достъп до санитарните удобства също като в подводната лодка. Всички останали вратички бяха заключени. Това добре обмислено еднообразие предизвикваше тъга и водеше към затъпяване. Изглежда противникът му не се гнусеше от никакви средства при постигане на целите си.

Саймън беше сигурен в едно — той е в базата на колдерите и вероятно е под наблюдение. Оставиха го без окови, за да видят как ще се възползва от предоставената му свобода. Нима знаят, че не е съвсем самотен? Нима искат да го използват като примамка, за да доведат Джелита в капана? Вероятно колдерите са готови на всичко само за да заловят поне една от магьосниците. Саймън беше уверен, че няма да се спрат пред нищо. И за миг му се стори, че всичко, което се беше случило от момента, в който Джелита съобщи за себе си, до този момент, е подготвено от колдерите. А може и да не е така?

Засега колдерите разчитаха на техниката и машините. Те използваха магьосническа Сила. В такъв случай могат ли да открият невидимата паяжина, която плетяха той, Джелита и Лоиса? Ако се опита сега да влезе във връзка с Джелита, няма ли да направи съдбоносна грешка, няма ли да я издаде? Той обеща да ѝ съобщи, като пристигне в базата на колдерите и какво е нужно, за да се нанесе удар по гнездото на колдерите. Колко ли време е нужно, за да пристигне флотът на Есткарп тук? И способни ли са мечовете, брадвите и магьосническата Сила да противостоят на оръжието, което колдерите са съсредоточили тук? Възможно е те да не са разполагали с него нито в Горм, нито в крепостта Ил. Какво да прави? Да продължава да мълчи или да се опита да установи контакт?

Отново чу шум през прозореца. Влекачът се връщаше, но това сигурно беше друга машина, защото беше празна. За толкова кратко време едва ли биха могли да я разтоварят.

Да извика Джелита или не? Той отиде до леглото, легна и се съсредоточи. Рискът беше огромен, но не трябваше да отлага повече. Ако можеше да изпрати съобщение, трябваше да го направи сега.

ОРЪЖИЕТО НА МАГЪОСНИЦАТА

И по-рано Джелита беше пътешествала с корабите на сулкарците, но никога не беше плавала в открито море. Безмълвието на водното пространство я гнетеше. Поддържаше я само съзнанието, че още не е загубила магьосническата си Сила. Благоговееха пред магьосниците. Те можеха да управляват природните сили. За да въздействат върху някого, дори когато бяха на суша, те можеха да предизвикат буря, мъгла или появата на привидения. Но морето е стихия с невероятна сила и затова колкото по-навътре в морето навлизаше „Вълнорез“, толкова по-объркана и неспокойна се чувстваше Джелита.

Предупреждението на Саймън, че колдерите могат да следят мисления им контакт, кой знае защо, не я тревожеше. По-лесно ѝ беше да има работа с колдерите, каквито и да са, отколкото да чувства своята безпомощност пред морската стихия.

— Нито на една карта не е отбелязана суша по тези места — капитан Стимир разглеждаше разгърнатите свитьци.

— Нима никога наши кораби не са били тук? — попита Джелита.

Капитан Стимир прекара нокът по картата, която лежеше най-отгоре, и викна през рамо:

— Извикайте Джокул!

Появи се прегърбен старец с набръчкано и изсушено от солените ветрове лице. Той накуцваше и Джелита забеляза, че десният му крак е по-къс от левия.

— Джокул — Стимир приглади картата с длан, — къде се намираме?

— Мъртво море, капитане. Мореплавателите го избягват.

Стимир се намръщи и погледна платната, като че те можеха да добавят нещо към думите на стареца, а той, пристъпвайки от крак на крак, подуши въздуха и махна с ръка по посока на водата:

— Водорасли.

По повърхността на морето се стелеше широка кафявочервена ивица, която убиваше вълните. В далечината на хоризонта Джелита видя голямо петно със същия цвят.

— Какво е това? — обърна се тя към капитана.

— Наплавахме се. — Той удари с юмрук по картата. — Гадост, заради която избягват тези места. — Капитанът се обърна към Джелита. — Ако настояваш да поддържахме същия курс, господарке, не зная как ще стане — той разпери ръце.

— Но какво е това?

— Водорасли, господарке. В тези топли води те се размножават страшно бързо. Ние знаем за тях и сме ги виждали. Понякога след буря стигат до нашите брегове. Но през последните години те се размножиха страшно много. При това се разбра, че тези водорасли носят смърт.

— Смърт? Но как?

Стимир сви рамене.

— Самите ние не знаем, господарке. Но щом се докоснат с ръка, веднага се появява изгаряне. След това червенината се разпространява по цялото тяло. Човек като че ли изгаря в огън и умира. По всяка вероятност водораслите съдържат някаква отрова и затова нашите кораби не плават там, където растат.

— Но водораслите са във водата, а ние сме на кораба и аз не разбирам...

— Щом корабът се приближи до тях — намеси се Джокул, — те като че ли прилепват към него и започват да пълзят по борда към палубата. Преди нямаше такова нещо, господарке, но през последните години...

— През последните години?... — повтори Джелита. — Откакто се появиха колдерите ли?

— Колдерите? — Стимир учудено погледна кафеникавата ивица. — Колдери и водорасли — каква връзка може да има между тях?

— Корабите на колдерите се движат под водата — отговори Джелита. — За колдерите няма по-добра защита на базата им от нападение от тези водорасли, които като язва разяждат всеки, който се докосне до тях.

Капитанът се обърна към Джелита.

— А какво има там, в онази страна?

— Няколко пустинни острова — отговори старецът. — Нищо няма по тях. Дори птиците са малко.

— Пустинни острови? Отбелязани ли са на картата, капитане?

Стимир отново разгърна свитъка.

— Да, господарке, но поради водораслите пътят към тях завинаги е затворен. Началото са тези ивици във водата. Ивиците преминават в петна, като тези на хоризонта. По-нататък водораслите стават все по-плътни и се превръщат в плаващи острови. По-рано не сме виждали такова нещо. Имаше, разбира се, островчета от водорасли, но не толкова големи. Някога тук дори ловяха раци. Но сега никой не рискува... Погледнете тази червенина — като кървотечаща рана... Като знак на смъртта...

— А как научихте, че са смъртоносни?

— Веднъж течението довлече легнал на дрейф кораб с умиращ екипаж. На кораба, който се притече на помощ, също умряха пет души. Всички те случайно бяха докоснали водораслите. Никой не предполагаше... Ето така разбрахме, господарке. Ако колдерите наистина са защитили своята крепост по този начин, то няма да се доберем до тях.

Плаващи водорасли... Джелита не се съмняваше в думите на моряка. Сулкарците отлично познават морето и никога не говорят празни приказки. Водорасли... Но Джелита вече не гледаше червено-кафявата ивица във водата. Хванала главата си с ръце, тя стоеше със затворени очи и леко се полюляваше. Саймън, който се намираще в крепостта на колдерите, там — зад плаващата смърт, я викаше настойчиво...

— Саймън — отзова се тя, — нас ни разделя страшна опасност.

— Спри! Не рискувай!

И край. Връзката се прекъсна. Плътна стена, която не можеха да пробият въпреки отчаяните им усилия. Сигурно тази преграда се дължи на колдерите. Нима знаят за връзката им? А може би е предпазливост от страна на Саймън? Саймън!!!

На Джелита ѝ се стори, че креци името му. Дори почувства болка в гърлото, но като отвори очи, видя, че Стимир е съвсем спокоен.

— Базата на колдерите определено се намира там — каза тя с глух глас и посочи кафявочервените петна към хоризонта. — И те вероятно вече знаят, че сме ги проследили...

— Капитане! Водорасли! — извика матросът от гротмачтата.

Недалеч по вълните се люлееха няколко червени ивици, които буквално се протягаха към кораба като пипала на някакво отвратително чудовище. Стимир започна веднага и високо да дава команди за обръщане на „Вълнорез“, а Джелита се спусна към клетката с птицата. Тя стоеше на палубата до мачтата.

Белият сокол почувства, че ще го пуснат на свобода, запляска с криле и високо закрепця. Джелита отвори вратичката и подложи на птицата сгънатата си в лакътя ръка. Соколът се прехвърли върху ръката ѝ и я обхвана с мощните си нокти. Към десния му крак беше прикрепен малък патронник, в който се намираше хитро устроен механизъм. Джелита пое дълбоко дъх, за да се успокои и съсредоточи. Трябваше да изпълни замисъла си без грешка. Тя напипа с нокът малката вдлъбнатина в патронника. Там имаше съвсем миниатюрно бутонче. Тя започна да го натиска ту дълго, ту кратко — в определен ред. По време на полета новото устройство, измислено от соколарите, само ще отбележи и запомни посоката и продължителността на полета. А съобщението за водораслите трябваше да се кодира. С това се занимаваше Джелита.

Като свърши тази работа, тя излезе на палубата с птицата на ръка, като през цялото време нещо ѝ говореше. Соколарите не разкриваха тайните си на никого, дори на съюзниците, затова Джелита не би могла да каже със сигурност, че птицата я разбираше. Но твърдо знаеше, че обученият сокол е единствената възможност да съобщи за опасността.

— Лети направо, лети бързо — тя помилва по главата сокола, а той я гледаше с умните си очи. — Настана твой час!

Соколът изкрещя пронизително, издигна се нагоре, описа кръг над кораба и като стрела се понесе по посока на отдавна изгубилата се от погледа им земя. Джелита погледна отново морето. Гигантските ленти от водорасли вече бяха обкръжили кораба. Протягаха се все по-близо и по-близо. В движението им имаше нещо зловещо и неестествено. Джелита беше уверена, че плаващите водорасли не могат самостоятелно да се движат толкова бързо и целенасочено. О, ако сега талисманът беше на нея! Камъкът помагаше не само да се извикат привидения. При нужда би могла да получи непосредствен достъп до Силата и да твори чудеса.

Но тя нямаше камъка. Сега можеше да се възползва от съвсем друга Сила — нова и непозната. Дори не беше сигурна, че може да разчита на нея. Джелита гледеше водораслите и се мъчеше да измисли нещо. Водата даваше живот и служеше като опора на тези влечуги. Джелита се хвана, че тихичко повтаря заклинанието, което знаеше от дете. Може би то беше измислено за деца, за да получат знание за това, което лежи в основата на всички промени.

— Въздух и земя, вода и огън...

Огънят е изконна противоположност на водата. Огънят изпарява водата, водата гаси огъня. Огън..., огън — като пулс чукаше в мозъка ѝ. Това усещане ѝ беше познато — беше верен признак, че заклинанието ще се изпълни. Но защо пламък? Може ли огън да бъде отговор на въпроса ѝ? Нима с негова помощ...

— Капитане! — извика тя на Стимир. Той мрачно я погледна. Целият му вид говореше, че е по-добре сега да не му пречи.

— Има ли на кораба масло, за да се обезсилят вълните при щорм?

Капитанът я погледна с такова снизхождание, сякаш тя не е на себе си, но тя продължи да говори, без да обръща внимание на това.

— Как мислиш, капитане, могат ли водораслите да се запалят?

— Да се запалят? Във водата? — За миг Стимир се обърка. — Да се използва масло за предизвикване на пожар в морето? — Той трескаво съобразяваше. — Не зная, господарке, дали ще се запалят водораслите, но можем да опитаме.

Той викна:

— Алавин! Джокул! Три торби с масло на палубата!

Изнесоха на палубата три торби с гъсто масло, приготвено от стъблата на лангмар. Бяха се запасили с него, за да го използват в случай на морска буря. Стимир сам разряза торбите. Спуснаха ги с въжета зад борда и маслото бързо се разля по повърхността на водата.

Масленото петно се увеличаваше. През това време един от матросите се покатери по вантите. Той държеше самострел, зареден със специални възпламеняващи игли — използвани при морски сражения, когато трябваше да запалят вражески кораб.

Хората от кораба не изпускаха от очите си масленото петно, което вече забави движението на водораслите. Те като че ли потъваха в него и загубваха кафявочервения си цвят. Матросът започна да стреля и в рамките на петното ту тук, ту там избухваха пламъци.

Над горящите водорасли се издигна задушлив дим. Скоро всички на кораба се разкашляха, тъй като вятърът носеше дима с отвратителна миризма на изгоряло към тях. А огънят все по-силно се разгаряше и с рев се устремяваше към небето.

Стимир се засмя:

— Добре гори!

Но ще пламнат ли и водораслите, които са напоени с масло? Ползата от фойерверка ще бъде малка, ако огънят не се прехвърли и върху купищата водорасли, преграждащи пътя им към леговището на колдерите.

Ех, ако имаше магьоснически камък! Джелита се напрегна, старейки се да извика в себе си тайнствената Сила. Събра дланите си така, сякаш в тях държеше талисмана, зашепна нещо, а след това тихичко запя.

Никой не знае защо магьосническите камъни помагат за осъществяването на това, което е родено от волята и разума. Дори някога хората да са знаели тази тайна, отдавна са я забравили. Запазили са се само правилата за обработка и „нагаждането“ на камъните към тези, на които може би им е съдено да ги носят цял живот. Учиха ги как да ги използват, но защо действат така, а не иначе и кой пръв е открил действието им никой не знаеше.

Нищо не означаваха и думите от старинното заклинание, които Джелита напевно произнасяше. Тя знаеше само, че те ще пробудят цялата дремеща в нея Сила, ще я освободят и насочат където трябва. И макар че Джелита нямаше магьоснически камък, тя се държеше така, като че ли го държи в ръцете си.

Никой и нищо не съществуваше за нея сега — нито капитанът, нито екипажът, нито корабът. Макар и да не беше обвита от дима на вълшебните треви и смоли, цялата си воля Джелита насочи върху пламъка. Трябваше да го застави да се разрасне и разпространи.

Ярките пламъци се издигаха все по-високо и се накланяха към мястото, където имаше повече водорасли. Монотонното пеене на Джелита приличаше на тътнеж на далечна буря. Изглежда, че зад

борда бяха излели още масло. Хората стояха на палубата и гледаха огнената буря, която бушуваше зад кърмата, с отворени уста.

Разнесе се страшен грохот. Джелита се вкамени, гласът ѝ трепна, но само за миг. Това е оръжието на колдерите! Огънят унищожава смъртоносните устройства, разхвърляни всред водораслите! Тя отново напрегна волята си, за да застави пламъка да се разпространи към колдерите.

Непрекъснато, един след друг се чуваха взривове. Половината хоризонт беше в огън. Нетърпимата горещина достигна и до хората на палубата. Те се задушаваша и кашляха. Джелита все още не забелязваше нищо около себе си. Тя продължаваше да пее заклинанията си, насочила цялата си сила към унищожаването на плаващата смърт. И водораслите изгоряха докрай. Само пепел остана във водата. Джелита тържествуваше. Беше изпълнена от неудържима радост, но тя знаеше колко е опасно да се отдаде на тези чувства и се стареше да ги потисне.

Във водата нямаше повече кървави ивици. Сега пламъкът унищожаваше хищните водорасли в далечината.

Денят свърши и настъпи нощ, а на хоризонта все още пламтеше заревото на пожара. Джелита, която стоеше до борда, издаде някакъв странен вик и започна бавно да се отпуска. Но Стимир бързо скочи към нея, подхвана я и не ѝ позволи да падне. Един от матросите хукна надолу и ѝ донесе от походните запаси чаша вино. Виното беше слабо и кисело, но гърлото ѝ беше пресъхнало и тя жадно пиеше. Като дойде малко на себе си, тя се усмихна на капитана.

— Изглежда огънят напълно изгори тази гадост — каза тя уморено.

— Това беше истинско чудо, подарке, най-великото чудо! — отговори с нескрито възхищение сулкарецът.

— Ти си прав, капитане, като го нарече чудо. Маслото и огънят бяха началото, а волята го осъществи. Но нали... — Джелита разтвори длани и учудено ги погледна. — Нали нямах камък! Нямах! — Тя искаше да направи една крачка, но се олюля като човек, станал от леглото след дълга и изтощителна болест.

Капитанът ѝ помогна да слезе в каютата. Джелита трепереше от умора. С нея никога не беше се случвало подобно нещо. Но преди да се унесе, тя хвана капитана за ръката.

— Ние плаваме по-нататък?

Той я погледна внимателно.

— По всяка вероятност това беше първият кръг на отбраната им. Може би ни предстои нещо още по-страшно. Но след това, което видях... Да, господарке, ние плаваме по-нататък.

— Извикай ме в случай на нужда, капитане.

Той се усмихна.

— Не се безпокой, господарке. Ние можем да се възползваме от това оръжие още веднъж. Останаха ни още няколко торби масло.

Той излезе. Джелита въздъхна дълбоко и се отпусна на възглавницата — много уморена, за да мисли за Силата, която се появи у нея и я зарадва. Тя мислеше, че способността ѝ да общува със Саймън е нещо голямо, на което предстои развитие. Джелита уморено се протегна, усмихна се и заспа.

ТОВА СЪЩО Е МАГИЯ

Саймън стоеше затворен в стаята до прозореца, обърнат към морето. Нощта отдавна се беше спуснала над крайбрежните скали, но на хоризонта се люлееше огнена завеса. Като че ли морето подхранваше огъня и пламъците му се издигаха до самото небе. С цялото си същество Саймън жадуваше за действия. Той знаеше, че там някъде зад огнената стена е Джелита, макар че мислената връзка помежду им отдавна беше прекъсната. Последният ѝ зов звучеше като вик за помощ. Вероятно огнената бариера е поредната хитрост на колдерите — всички кораби на сулкарците са дървени и тя е непреодолима за тях.

Той не можеше да си обясни странното оживление, което цареше долу — до крайбрежните скали. И на брега стояха роботите на колдерите и зяпаха към далечната огнена завеса. В един момент Саймън забеляза дори и колдер между тях — със сив, прилепнал до тялото му костюм и шапчица на главата. Нима това, което ставаше в морето, беше толкова важно, че стопанинът не разчиташе на получената информация, а искаше да види всичко със собствените си очи.

Суматоха имаше и на острова. Все повече влекачи изпълзваха на каменистата пустош. Запалените им фарове осветяваха склона, за да открият най-безопасния път през каменните барикади. Някъде далече, в посоката, в която изпълзяха влекачите и където вероятно свършваше платото, в небето се виждаха отблясъците и на други огньовете.

Явно колдерите много бързаха. Но защо, по какви причини? Флотилията на Есткарп все още не може да е излязла в морето, а наблизко няма друг флот, който може да застрашава крепостта. При това огнената завеса около острова ще спре всеки. Тогава защо е това търчане? Никой не беше навестявал Саймън, откакто го затвориха тук. Той можеше само да наблюдава и да чака. Цялата тази суетлива бъркотия го наведе на мисълта, че те бързат да завършат нещо и

времето ги притиска... А може би там, във вътрешността на острова, е тяхната Врата? Не се ли готвят да се върнат в своя собствен свят? Но защо? Доколкото разбра, колдерите искат да владеят именно този свят и въпреки своята малобройност се готвят да го завоюват с помощта на някакво свръхоръжие. Може би искат да попълнят редиците си с новобранци от онази страна на Вратата? Или да получат оттам ново оръжие?

Но нали колдерите бяха изгонени от своя свят? Ще се решат ли да се върнат в него? Едва ли. По-скоро ще се опитат да привлекат оттам себеподобни.

Той допря чело до студената стена и се опита да извика Джелита. Желанието му да я чуе беше така силно, както и желанието му за действие. Но отново се натъкна на поставената от колдерите бариера.

Лоиса! Тя е някъде тук, в тази грамадна крепост. Трябва да се съсредоточи върху нея. Лоиса?...

— Тук съм...

Отклик. Слаб, едва уловим. Саймън се съсредоточи до болка в главата. Връзката между тях никога не беше устойчива. На Саймън понякога му се струваше, че е по-лесно да улови и задържи дим в ръцете си, отколкото отговора на Лоиса.

— Какво става с теб?

— ... стая... скала... — Връзката се прекъсна, възстанови се, отново прекъсна.

— Знаеш ли нещо за Джелита? — попита той без особена надежда.

— Тя е близко, тя ще бъде тук. Имам устойчива връзка — уверено каза тя.

Саймън беше потресен. Откъде е научила това? Той отново се опита да се свърже с Джелита и отново безуспешно. Защо Лоиса е толкова уверена, че Джелита е наблизо?

— Ти как научи... — започна той.

— Алдис знае — бързо отговори Лоиса.

— Алдис? Какво общо има тя с това? Да не е капан?

— Да!

— Но по какъв начин...

— Ти... и аз... — връзката с Лоиса прекъсна.

Саймън се отдръпна от прозореца и за кой ли път огледа стаята. Той добре знаеше, че е невъзможно да избяга оттук, но реши, че трябва да предприеме нещо — иначе ще се побърка. Трябва да има някакъв изход...

Тези подредени шкафчета — заключени така здраво... Саймън се опита да запомни всичко, което беше видял в цитаделата на Сиппар. Отново се видя в стаята за живеене, където се беше скрил след бягството си от страшната лаборатория, в която превръщаха живите хора в работи. Да, точно така, в това помещение също имаше подредени шкафчета и той не можа да ги отвори.

Изведнъж си спомни още едно устройство на колдерите, което воините на Есткарп приеха като чудо — асансьора! Трябваше човек да влезе в кабината и само да си представи нужния етаж и вратата се отваряше точно там, сякаш асансьорът изпълняваше мислената заповед. А може би разумът командва всички механизми в Горм? Саймън нагледно си представи главния колдер с шлема и проводниците. Неговата смърт повлече след себе си Сиппар. Той падна. Дали колдерът със силата на мисълта не е заставял механизмите в крепостта да му служат? Много е вероятно.

След това Саймън си помисли, че Силата на магьосниците от Есткарп е също разум. И само с неговата мощ, без помощта на машини — от които така зависеха колдерите, — магьосниците се разпореждаха със стихииите. А това значи, че магьосниците са все пак по-силни от колдерите...

Саймън стисна юмруци. Досега той смяташе, че не може да се сражава с колдерите, защото е обезоръжен. Но ако и тяхната сила е разумът, значи той не е толкова безпомощен пред тях. Още не беше му се налагало да използва мисълта си като оръжие, макар че Джелита и дори Върховната Владетелка признаваха способността му да владее силата на разума. Може и да притежаваше нещо такова, но то в никакъв случай не можеше да се сравнява с това, на което са способни магьосниците. Той няма и никакъв опит, пък и никога не се е учил на това...

Саймън прехвърли погледа си от съвсем безполезните си в момента юмруци върху вратичките в стените. Възможно е нищо да не се получи. Възможно е напразно да напряга волята и разума си, но е длъжен да направи поне нещо!

Саймън се съсредоточи върху една от вратичките. С мисълта си я караше да се отвори. Ако в нея има някакъв механизъм, който да отговаря на мисленото въздействие, той ще го застави да заработи. Саймън си представи обикновена ключалка — каквито използваша в предишния му свят — и какво става с механизма ѝ, когато се отключва. Може би ключалките на колдерите не трябва да се сравняват с тези, които си спомни, и тогава всичките му усилия ще отидат напразно? Но дори и при тази мисъл Саймън не се отказа. Желанието му да отключи вратичката се разгоря до такава степен, че свят му се зави и трябваше да седне. Той продължи настойчиво да гледа вратичката и да вярва, че механизмът на ключалката няма да устои пред волята му.

Саймън вече трепереше от напрежението, когато вратичката се отдръпна встрани и видя вътрешността на шкафчето. Известно време той продължи да стои неподвижно, като че ли не можеше да повярва на очите си. След това допълзя на колене до стената и опипа вратичката. Не, не е халюцинация — той наистина я отвори!

Това, което се намираше в шкафчето, не можеше да се използва нито за бягство, нито за оръжие. Имаше купчина малки кръгли кутийки, в които се пазеха метални ленти, навити на бобина. „Някакви записи“ — помисли Саймън. Сега повече го интересуваше устройството на ключалката. Като лежеше на гръб, той огледа и опипа заключващия механизъм.

След малко той седна пред втората вратичка — съсредоточи се и без особен труд я отвори. В шкафа имаше прозрачен чувал и в него — униформа на колдер. Куртката страшно му стягаше в раменете, панталоните стигаха едва под коленете, но Саймън все пак смяташе, че униформата ще му свърши добра работа. Сега трябва да се справи с ключалката на входната врата. Ако и тя е устроена като тези на вратичките...

Облечен в колдерска униформа, Саймън стоеше пред последното препятствие. Зад прозорците беше съвсем тъмно, но от стените на стаята се излъчваше някаква неярка светлина. Саймън мислеше за ключалката и с най-малки подробности си представяше механизма ѝ.

Отвори се! Отвори се де!

Чу се щракане. Вратата не се плъзна встрани, както при шкафчетата, но щом Саймън я бутна, тя се отвори.

Облечен в тясната чужда униформа, Саймън надникна в коридора. След това излезе и се послуша.

Той би могъл да слезе долу, като използва асансьора, но сега там беше пълно с хора. Той непременно трябваше да излезе от крепостта. Но тук някъде е и Лоиса? Как да я намери? Той не се решаваше да установи мислен контакт с нея, тъй като тя беше заедно с Алдис.

В коридора имаше още четири врати. Не е изключено колдерите да държат пленниците си близо един до друг. Саймън си спомни думите на Лоиса: „... стая... скали...“ Може би прозорците ѝ гледат към скалите, които се намират навътре в острова. Единият прозорец в неговата стая гледаше към морето, а другият към скалите — значи двете стаи, разположени в лявата страна на коридора, гледат към скалите.

Саймън се приближи към първата врата. Бутна я и тя леко се отмести встрани. Той бързо премина към следващата. Опита се да я отвори, но не можа — вратата беше заключена. Разбира се, това не означаваше, че ще намери Лоиса в това помещение. Саймън се съсредоточи върху ключалката.

Сега той беше уверен в себе си. Вече не се чувстваше затворник. Колдерите сигурно могат по своя воля да сковат тялото му, но възможно е той да може да им се противопостави. Само че сега нямаше желание да проверява.

При втория опит успя да отключи вратата. Внимателно я отвори и надникна в стаята. Лоиса стоеше с гръб към него. Подпряла ръце на перваза на прозореца, гледаше навън. Тя изглеждаше съвсем мъничка и беззащитна.

Саймън виждаше само част от стаята и затова не беше уверен, че Лоиса е сама. Той се опита да използва Силата, която откри в себе си, и започна мислено да ѝ заповядва да се обърне. Като се обърна, тя тихо извика, след това закри лицето си с ръце и се облегна на стената.

Поразен от реакцията ѝ, Саймън пристъпи напред. В същия момент се сети за премяната си — тя сигурно го мислеше за колдер.

— Лоиса — повика я шепнешком Саймън и свали сивата шапчица от главата си.

Лоиса цялата трепереше от страх, но щом чу шепота му, свали ръце от лицето си и учудено го погледна. Без да каже дума, тя се хвърли към Саймън, както се втурват към надеждно убежище, и се

вкопчи в сивия му костюм. Очите ѝ бяха широко отворени, а устните плътно стиснати. Тя едва се сдържаше да не закрепци.

— Да тръгваме! — Саймън я прегърна с една ръка през рамото и я изведе в коридора. С другата ръка затвори вратата и трескаво започна да мисли накъде да тръгнат. Нямаше никаква представа за плана на крепостта. Той познаваше само два коридора — този, в който се намираха сега, и още един — долу, който водеше към стаята, където разговаря с колдера офицер. На долните етажи сега се суети неприятелската сган: подготвят товари и работи, за да ги прехвърлят във вътрешността на острова. Не трябва да се появяват там. Несръчната маскировка веднага ще го издаде. Друго нещо е пристанището. Когато слезе от подводната лодка, робите не му обърнаха никакво внимание. Възможно е и сега да са така безразлични. Няма да е зле да разбере има ли и друг изход към пристанището.

— Алдис!... — Лоиса го хвана за ръката.

— Какво — Алдис? — Те бяха в асансьора, но Саймън не се решаваше да насочи кабината надолу.

— Тя ще разбере, че съм избягала...

— Как?

Лоиса го погледна в упор.

— Талисмана на колдерите. С негова помощ тя узнава всяка моя крачка и намерение. Тя знае за Джелита, защото проследи връзката ми с теб. Не мога да скрия от нея мислите си!

Саймън не се усъмни в думите на Лоиса. От собствен опит знаеше, че е възможно. За да застави лифта да работи, трябваше да реши накъде да тръгнат. Разбра, че има само един изход — да рискува. Ако преследването започне веднага, както смята Лоиса, по-добре е първи да влязат в бой.

Саймън извика във въображението си коридора с помещението, в което се състоя срещата му с високопоставения колдер. Вратата на асансьора се затвори и кабината запълзя надолу.

— Ти отдавна ли разговаря с Джелита? — попита Саймън. — Къде е тя сега?

Лоиса поклати глава.

— Не, не зная. Джелита е нужна на колдерите. Когато разбраха, че ни следва, много се зарадваха. При това самотният кораб на

сулкарците никак не ги плаши. А след това се случи нещо със системата на тяхната защита и съставиха нов план. Видях колко е доволна Алдис. Тя дори ми каза, че всичко върви както трябва. Но не мога да разбера защо загубиха самообладание — нали Джелита вече не е магьосница?

— Не е такава магьосница, каквато беше преди — поправи я Саймън. — Едва ли би могла да поддържа контакт с нас, ако беше лишена съвсем от Сила — това също е магия, Лоиса.

Но ще може ли магьосническата Сила — неговата и на Джелита — да противостои на силата на колдерите?

Слабо шумолене и — вратата се отвори. Те се озоваха в коридора, за който помисли Саймън, но едва успяха да направят няколко крачки. И двамата отново се почувстваха като вдървени кукли, които безпомощно отиват там, където ги води чуждата воля.

„Безпомощни ли? — усъмни се Саймън. — А може би не е съвсем така? Нали се справи с вратичките — там, горе? Да, сега колдерите му натрапиха своята воля, но защо да не опита да се избави от оковите им?“

Вратата беше отворена. Саймън и Лоиса застанаха пред двама колдери. Единият беше офицерът, с който Саймън вече се беше срещал. Другият, с шлем и проводници. И двамата седяха в кресла. Вторият изглеждаше изцяло погълнат от мислите си, със затворени очи, отчужден от всичко. Тук стояха и двама пазачи. Малко встрани беше и Алдис. Тя гледаше пленниците с широко отворени очи. Чувстваше се, че е силно възбудена от нещо.

Първи заговори колдерът офицер.

— Изглежда, Пазителю на границата, си по-способен, отколкото очаквахме и притежаваш някои качества, които не взехме под внимание. Може би за теб би било по-добре, ако не ги притежаваше. А сега все пак ще ти се наложи да ни помогнеш. Узнахме, че твоята жена магьосница не те е изоставила, а бърза да те отърве — както подобава на вярна съпруга. Това е добре. Ние също проявяваме интерес към Джелита от Есткарп. Дори имаме планове, свързани с нея. Между другото, време е да пристъпим към изпълнението им.

Саймън продължаваше да се подчинява на волята на колдерите. Той разбираше, че още е рано да действа. Двамата с Лоиса се обърнаха към вратата. От двете им страни застанаха конвоите, а след тях —

шумът на роклята подсказваше, че вървеше Алдис. Докато вървяха по коридора, Саймън мислеше, че след тях вървят и двамата колдери. Но когато спряха пред лифта, той откри, че ги съпровожда само офицерът, с когото разговаря, а онзи с шлема и проводниците е останал в залата.

Кабината на асансьора запълзя надолу. Саймън продължаваше да се чувства окован от чуждата воля, но постепенно събираше в себе си Сила, настройваше се да отхвърли от себе си вцепенението и да встъпи в противоборство с врага. В момента, в който се спусна долу и излязоха на пристанището, беше готов да освободи събраната в него енергия, но реши да почака още малко.

Никъде не се виждаха роби. Само на кея, като че ли изоставени, се полюляваха четири лодки. Прекараха ги през цялото пристанище, до пропуканата скала, в която бяха изсечени стъпала. Изкачваха се нагоре, докато се оказаха под откритото и осеяно със звезди небе.

Саймън с двамата пазачи отстрани вървеше напред. След тях — Лоиса и Алдис. Шествието завършваше колдерът офицер. Огънят, който като червена ивица пламтеше на хоризонта, беше изгаснал, но кълбата дим все още закриваха ту една, ту друга звезда на нощното небе. Озоваха се на пустия бряг. Известно време още се влачеха между скали, докато им заповядаха да спрат. Саймън и Лоиса се спогледаха. Пазачите ги нямаше, но той чувстваше присъствието им в тъмнината, някъде зад гърба си и не бързаше.

— Оправяй се с момичето — заповяда офицерът на карстенката.

Саймън чу как Лоиса извика от болка и ужас. Някаква мислена заповед докосна и неговото съзнание. В този момент той самият нанесе мощен удар, но не на Алдис, нито на офицера, а на колдера с шлема и проводниците, който остана в замъка. Цялата тази сила, благодарение на която се освободи от заточението, той отново събра и като копие я метна в съзнанието на колдера. Както и очакваше, Саймън веднага почувства съпротивата на противника. И все пак атаката се оказа толкова неочаквана, че му се удаде да премине всички заслони: обърканост... ярост... страх... и бърза закъсняла контраатака. През това време Саймън успя да сломи волята на врага и веднага се освободи от невидимите вериги, но продължаваше да стои, като че нищо не се е случило. Даваше вид, че тялото му е сковано и не може да мръдне нито ръка, нито крак без заповед на колдерите.

16

ВРАТАТА

Във водата, като сянка сред сенките, се виждаше някакво тъмно петно. Саймън чу плясък на весла и помисли, че се приближава изпратен на разузнаване кораб с весла. Скоро можа да различи и силуетите на хората. Стори му се, че сред тях е и Джелита.

Лоиса, която до този момент стоеше като вдървена до него, бавно се обърна и тръгна към водата, сякаш се готвеше да приветства пристигналите на острова. Не беше нужно Саймън да се вглежда в тъмнината, шестото чувство му подсказа къде се е затаил врагът. Като нададе бойния вик на сулкарците, той се хвърли върху колдера.

Саймън събори офицера, но веднага се убеди, че макар и да използват в сражения хора автомати, самите колдери също умеят отчаяно да се бият, когато трябва да спасяват живота си. Саймън смяташе, че с бързото движение ще събори колдера в нокаут, но той съумя да се дръпне и му наложи бой. Все пак скокът изненада колдера и Саймън се възползва от това.

Той не знаеше какво става на брега, тъй като вниманието му изцяло беше погълнато от борбата с най-опасния противник. Тялото на офицера се отпусна, но Саймън продължаваше да го държи за гърлото. Опасяваше се, че това е трик и щом отслаби хватката, колдерът отново ще започне борбата.

— Саймън! — кръвта блъскаше в тъпанчетата му и едва чу гласа. Като продължаваше да стиска колдера за гърлото, той се обърна към гласа.

— Тук съм!

Тя вървеше към него по камъните. Той ясно виждаше силуета ѝ, както и силуетите на тези, които вървяха след нея. Хората бяха спокойни — значи са се справили с конвоя. Джелита се приближи, наведе се и сложи ръка на рамото му. Сега не му трябваше повече нищо.

— Той е мъртъв — каза Джелита. Саймън отхвърли тялото на колдера и стана. Хвана жена си за лактите и я привлече към себе си. Нямахте търпение да я стисне в обятията си, за да се увери, че всичко това не е сън. Тя тихо се засмя — с онзи щастлив смях, с който рядко го даряваше.

— Ти си моят мъж — смел воин, отгоре на това магьосник — шепнеше тихо тя, за да не чуе никой.

— А ти — моята жена магьосница, която е опасно да дразниш — отговори той шеговито.

— А сега — каза тя весело — трябва да се върнем към действителността. Тук ли е наистина базата на колдерите, Саймън?

— По-добре кажи колко души водиш със себе си. — Саймън не отговори на въпроса ѝ, а веднага премина към същността на работата.

— В никакъв случай не може да се нарече войска, Пазителю на границата. Само двама сулкарци, които ме докараха, а и на тях обещах да ги върна обратно на кораба.

— Двама?! — учуди се Саймън. — Но нали корабът има екипаж...

— Забрави за екипажа. Ние не можем да разчитаме на тази шепа хора, докато не пристигне нашият флот. А какво трябва да направим сега? — попита тя, като че ли се готвеше да поведе в атака цял отряд от защитници на границата.

— А-а, дреболии... — проточи Саймън. Умилението, предизвикано от наивността ѝ, се смени с ирония. — Да се превземе крепостта на колдерите и да открием тяхната Врата.

— Господарке!... — откъм брега се чу тих, но настоятелен вик.

И преди да откликнат, по водата шибна ослепителен лъч. По следата му се вдигнаха кълба пара.

— Назад! — Саймън хвана Джелита за раменете и заедно с нея се втурна към грамадата камъни и така я блъсна, че тя падна на колене.

— Не мърдай! — извика той и хукна към брега.

Той видя изхвърлената от прибоя лодка, а до нея — неподвижно тяло.

— Бързо в укритието! Лоиса!

— Тук съм, Саймън — чу се гласът ѝ. — Какво е това?

— Някаква колдерска дяволия. Ела при мен!

Но се наложи да се примъкне пипнешком до нея. Хвана я за ръка и я помъкна след себе си. Чу, че някой бяга след него.

Когато всички се събраха на мястото, където ги чакаше Джелита, Саймън разбра, че са шестима: сулкарците доведоха със себе си още някой. Всички стояха с лице към залива и като омагьосани гледаха как мощният лъч бразди повърхността на морето и оставя след себе си кълба от пара. Корабчето на брега гореше като залято с масло. Саймън чу как ругаят сулкарците.

— Саймън, те скоро ще бъдат тук! — повтори Джелита.

Той също чувстваше приближаването на врага. Трябваше незабавно да се махнат оттук! Само че къде да отидат? „Разбира се, колкото по-далече от крепостта, толкова по-добре“ — помисли Саймън и не разбра как го каза на глас.

— Правилно, капитане — отзова се един от сулкарците. — Но все пак — накъде?

Саймън нямаше колан, затова свали куртката си и я хвърли на сулкареца.

— Дръж! Свали си колана и нека твоят колега да се хване за него. По-добре е в тъмното да вървим във верига. Имате ли оръжие?

— Кортици и самострели, капитане — нали сме моряци.

Саймън едва не се разсмя: хладно оръжие срещу арсенала на колдерите! Оставаше да се надяват само на скалите и на тъмнината.

Тръгнаха: Джелита със Саймън, Лоиса с един от сулкарците, а след тях — Алдис, също със сулкарец. Ръцете ѝ бяха вързани. Тя не разговаряше с никого. Вървеше, както ѝ бяха заповядали. Саймън не искаше тя да върви с тях, но Джелита настояваше, дори каза, че Алдис може да им потрѣбва.

Те, разбира се, не можеха да се движат бързо, промъквайки се в тъмнината между скалите. И все пак бяха отишли доста далече, когато ги настигнаха шипащите като камшик по скалите лъчи. Те означаваха само едно — търсят ги. През цялото време Саймън се стараше да бъдат под прикритието на скалите и ненапразно. Провървя им, че бяха в пукнатината на скалата, когато ослепителният лъч мина като ветрило над главите им.

Бегълците залегнаха. И макар че лъчът мина високо над тях, усетиха по гърбовете си горещината, която излъчваше. Отначало той се движеше от едната до другата страна. След това се задържа и накрая

се изгуби. Вероятно колдерите решиха, че безпощадното им оръжие е изпепелило бегълците.

Саймън разбра, че могат да се движат само в една посока — към платото, накъдето вървяха и всъдеходите, които наблюдаваше през прозореца. Беше уверен, че колдерите за нищо на света няма да насочат смъртоносния лъч в тази посока. И ако бегълците успеят да достигнат до тази зона, няма да ги унищожат с огън.

— Вратата... Мислиш, че се намира там? — попита Джелита.

— Имам достатъчно основания за такова предположение. Дори ми се струва, че ако колдерите все още не ползват Вратата, то поне се готвят за това. Убеден съм, че по някаква причина трябва непременно да се свържат със своя свят.

— Тогава сигурно при Вратата са се събрали много воители — забеляза един от сулкарците.

— Възможно е — отговори Саймън. — Истината е, че и в крепостта не са малко, но аз бих предпочел да се бия на открито място.

Сулкарецът се изсмя.

— Да, да се биеш на открито място е по-добре! Инглин, мисля, че тази нощ ще можем да направим нова резка на меча си.

— По твоя меч, Сигрод, има достатъчно резки — отговори другарят му. — Капитане, а тази дама все с нас ли ще бъде?

— Да! — отговори вместо Саймън Джелита. — Нужна ни е. Засега не знам защо, но чувствам, че ще потрябва.

В такива случаи Саймън напълно разчиташе на интуицията на Джелита. Алдис дори не трепна, когато смъртоносният лъч се плъзна над главите им. Саймън не знаеше в шок ли е, или е запозната с оръжието на своите повелители и просто чака кога наказанието ще настигне бегълците. Тя все още носеше талисмана на колдерите и това го притесняваше.

— Може би е по-добре да ѝ вземем талисмана? — попита той.

— В никакъв случай! — възрази Джелита. — Чувствам, че това е ключът, който ще ни отвори някаква врата, но от него може да се ползва само Алдис и никой друг.

Така, вързани един за друг, те продължиха пътя си, като използваша и най-малкото укритие, което срещаха. Саймън буквално опипваше всяка крачка в тъмнината и затова придвижването им беше мъчително и бавно.

От време на време те спираха да си починат и тогава силно чувстваха ожулените и натъртени места, с които ги дари каменната пътека. На разсъмване чуха някакви звуци...

Проснати сред камъните, те наблюдаваха как по края на тясната планинска клисура пълзи тежко натоварена машина. Тя осветяваше с фаровете си пътя между камъните. Саймън облекчено въздъхна — повече от всичко се страхуваше да не се заблудят. Сега, като видя всъдехода, се увери, че са съвсем близко до целта.

Празната машина се връщаше вече в крепостта за поредния товар с припаси. Саймън преглътна. На този пуст остров вода и храна можеше да се намери само в крепостта на колдерите. Той отдавна беше жаден. Сигурно и другите. Пет човека и пленница в добавка — против цялата техническа мощ на колдерите... Може би е по-просто да се втурнат в крепостта?

— По-просто, но не и по-добре! — отговорът на Джелита беше като продължение на мислите му и той не можа веднага да осъзнае, че това са нейни думи.

Той погледна жена си. Тя лежеше до него с ризница и шлем с шарф, който скриваше брадичката и шията ѝ, почти докосвайки рамото му. Джелита срещна погледа му спокойно.

— Подозираш, че пак чета мислите ти? — попита тя. — Не е точно така. Просто ние мислим за едно и също. Сега не става въпрос само за нашата безопасност. Сега най-важното...

— Вратата!

— Вратата! — потвърди тя. — Ти смяташ, че колдерите се готвят да черпят сила от онзи, другия свят като от кладенец? И с нея да завоюват нашия свят? И аз мисля така. А това значи, че сме длъжни да ги лишим от тази възможност.

— Но много зависи от същността на Вратата...

Онази Врата, през която Саймън мина, за да дойде в този свят, беше проста: безформен камък между грубо обработени плочи, образуващи арка. Нужно беше само да седнеш на този камък в определен час и след миг да се озовеш в другия свят. Вечерта, когато беше в дома на Пазителя на Вратата, Саймън чу от него немалко истории за тези, които са преминали през нея. Стопанинът на дома му

обясни, че камъкът на Вратата чете мислите на хората и отваря пред тях такъв свят, който съответства на душевността им.

Вратата, през която колдерите бяха проникнали в този свят, за да го осквернят, явно беше друга. Саймън не можеше да си представи как те петимата ще съумеят да я затворят. Но разбираше, че Джелита е права — трябва да опитат.

Те продължаваха крадешком да се придвижват напред, като понякога ползваха коловозите, издълбани от влекачите.

Един от сулкарците се покатери по стената, която заобикаляше платото, и отиде на разузнаване. Останалите се скриха в дълбоката цепнатина на скалата, за да подремнат. Само Алдис остана седнала, с невиждащ поглед пред себе си. Тя стискаше с вързаните си ръце талисмана, който висеше на шията ѝ, като че ли той ѝ даваше сила.

Доскоро тя беше рядко красива жена. Остаря просто пред очите им: отслабна, скулите ѝ изпъкнаха, очите — хлътнаха. Златистите ѝ коси бяха разрошени и изглеждаха като перука, небрежно напъхана върху главата на старица. От момента, в който тръгнаха на път, тя не спря поглед върху когото и да е от тях. Приличаше на автомат, но Саймън знаеше, че тя просто се е затворила в себе си, за да събере всичките си сили и когато потрѣбва, мигновено ще нанесе удар.

Независимо от външното ѝ спокойствие, трябваше непрекъснато да я наблюдават. Лоиса изяви желание да охранява Алдис. Саймън разбираше, че тя получава удоволствие от разменените роли. Сега Лоиса заповядаше, а Алдис се подчиняваше.

Саймън лежеше със затворени очи, но не можеше да заспи. Той загуби толкова сили — и в замъка на колдерите, и в схватката на брега. Но чувстваше как енергията бушува в него. Предстоящата задача не му даваше покой и той търсеше ключа за нейното решение. Той беше свикнал да държи оръжието си в ръцете. Затова осъзнатата от него способност да се сражава със силата на волята си тревожеше ума му. Отвори очи и срещна погледа на Джелита. Тя лежеше до него, гледаше го и се усмихваше.

За пръв път сега си помисли, че те двамата отново се намериха. Невидимата бариера, която се издигна помежду им, онази стена на отчуждение, която изглеждаше непреодолима — изведнъж изчезна. Дали въобще я е имало? Може би е била само плод на въображението му?

Тя дори не го докосна с ръка, само мълчаливо го гледаше. Но той почувства такава топлина и нежност, каквато никога не беше изпитвал, макар да мислеше, че познава всичко, което биха могли да изпитват един към друг. И той се поддаде на тази ласка, успокои се, но не си позволи напълно да се отпусне.

Саймън чу шумолене и скочи на крака. Погледна към края на пукнатината. Отгоре скочи Сигрод, свали шлема и избърса с ръкав изпотеното си лице.

— Те всички са там. Много са, цял отряд. По-голямата част от тях са хора автомати. Те строят... — Опитвайки се да намери думи, за да обясни какво е видял, сулкарецът смръщи вежди. — Те са поставили стълбове... — Сигрод посочи с показалеца си отгоре надолу. — А върху тях са поставили — той прекара ръка хоризонтално — напречна греда. Всичко е направено от зеленикав метал.

Лоиса стремително стана и дръпна настрана ръката, с която Алдис прикриваше талисмана на колдерите.

— От такъв метал ли?

Сигрод се наведе и внимателно огледа заплетения възел.

— Точно. От такъв метал е направена толкова голяма врата, че през нея могат да минат по няколко човека в редица.

— И даже гъсенична машина може да мине — допълни Саймън.

— Да. Само не разбирам защо им е нужна такава голяма врата. Наоколо няма нищо. Пусто място.

Врата от зелен метал — център на неведомата сила... Саймън взе решение.

— Вие — кимна той към сулкарците — останете тук с госпожа Лоиса. Ако не се върнем до края на деня, промъкнете се обратно към брега. Може би ще успеете да се върнете.

В очите им прочете протест, но не му възрази. Джелита се усмихна, стана и бутна Алдис по рамото.

Макар само това да беше контактът помежду им, Алдис стана и тръгна напред. Джелита я последва. Саймън се сбогува с жест със сулкарците и се обърна към Лоиса.

— Дано не те стига зло — каза той. — Желая ти щастие!

— И на тебе.

Тръгнаха, без да се обръщат. Отправиха се на дълъг път по края на платото, за да се приближат към лагера на колдерите от юг.

Слънцето вече печеше много силно. Още малко платото щеше да се превърне в мангал, а бяха далеч от мястото. На Вратата? Саймън чувстваше, че Вратата — това е само началото.

ВЗРИВЕНИЯТ СВЯТ

Слънцето беше високо. Обкръжени от всички страни от нажежени камъни, те премаляваха от жегата. Саймън така и предполагаше, че ще стане. Направи тюрбан от куртката си, но това малко помагаше. Слепоочията му пулсираха. Дълго разглежда съоръжението на колдерите и през цялото време мислеше, че и тук като че няма нищо необикновено, както нямаше и зад Вратата, към която го поведе някога Петроний. И пред Вратата от зеленикав метал, и зад нея — все тази камениста пустош. По всяка вероятност и тази Врата изпълняваше предназначението си само в определено време от денонощието. Тъй като около Вратата вече нямаше никого, Саймън си направи извод, че тя е завършена.

— Саймън!...

Джелита и Алдис се криеха от слънцето под издадената скала. Наблизо нямаше друго убежище от палещи лъчи. Алдис не обръщаше внимание на никого. През завесата на нажежения въздух тя напрегнато гледаше Вратата и стискаше талисмана с две ръце. В очите ѝ гореше такъв огън, сякаш и тя накрая беше намерила предмета на своите възжеления и трябва само да протегне ръка, за да го вземе. Тя направи крачка, още една и... тръгна напред все по-бързо и по-бързо. Саймън искаше да ѝ прегради пътя, но Джелита го спря с жест. Като излезе на открито място, Алдис се втурна да бяга, а разкъсаната ѝ рокля се развяваше на вятъра. Джелита и Саймън хукнаха след нея.

Те бяха по-близо до Вратата от тези, които бяха в лагера. При това можеха незабелязано да пробягат остатъка от пътя, тъй като от колдерите ги отделяха влекачите и стената от сандъци.

Нямаше съмнение — Алдис бягаше към Вратата. И макар че допреди малко тя едва влачеше крака и се спъваше и задържаше, сега се носеше към Вратата с невероятна скорост. Къде изчезна умората ѝ?

В лагера се чува викове, но Саймън дори не се обърна. Стигнаха до равната площадка. Алдис се носеше като на криле. Саймън си

помисли, че няма да я настигнат, макар че Джелита беше по петите ѝ. Пред тях се издигаше Вратата, потрепваща в потоците от зноен въздух.

Джелита направи отчаян скок, настигна Алдис и я хвана за полата на роклята. Скъсаната на много места рокля запука по шевовите, но Джелита не я изпускате и задържаше Алдис, която с всички сили се стремеше към Вратата. Задъхвайки се от бяг, Саймън успя навреме да стигне до жените. Краката му се подкосяваха. Сърцето му биеше лудо.

В този момент нещо с трясък избухна над главите им. Започнаха да ги обстрелват. На това открито място можеха веднага да ги застрелят. Без да се двоуми, Саймън сграбчи жените и ги помъкна зад стълба на Вратата. Само там можеха да се скрият...

За миг тъмна нощ смени сияйния ден. Чувството, че се е втурнал в свят, в който за хората няма място, продължи броени секунди, но тези мигове се сториха на Саймън вечност.

Дойде на себе си в мрак. Наоколо имаше вода, потоци вода: той лежеше във водата, а по тялото му шибаха дъждовни струи. Нощното небе се раздираше от ослепителни светкавици. До него лежеше Джелита.

Водата струеше около тях, заливаше лицата им. Като че ли лежаха на дъното на пресъхнал ручей, който, подхранен от потоците дъжд, отново е оживял. Без да иска, Саймън глътна вода. Дъхът му спря. С голямо усилие се изправи на крака, вдигна Джелита и двамата направиха няколко крачки. Джелита извика нещо, но грохотът на гърма заглуши думите ѝ. Едва след блясъка на мълнията Саймън видя Алдис. Тя лежеше напреки на ручея. Той се наведе, грабна я и метна безчувственото ѝ тяло на рамото си. Очите на Алдис бяха затворени, главата ѝ се люшкаташе ту на една, ту на друга страна и той реши, че сигурно е мъртва.

Опитаха се да се скрият в някакво тясно дефиле, но водата ги преследваше и тук. Дефилето бързо се напълни с мръсни потоци. Изглежда дъждът е бил толкова силен и продължителен, че е предизвикал наводнение. Саймън се изкатери по склона на дефилето, за да потърси по-сухо място, и откри пътечка, която водеше нагоре. Когато се изкатериха — отпред Джелита, а той с Алдис на ръце след нея, — бяха останали без сили. Задъхвайки се от изнемога, се строполиха на земята.

Като дойде на себе си, Саймън вдигна глава и видя, че и двете жени лежат, без да помръдват. Небето беше все така тъмно, дъждът продължаваше. Недалече се очертаваше силуетът на някаква скала и той реши там да потърсят убежище от дъжда. Леко разтърси Джелита за рамото и тя вдигна глава.

— Да тръгваме — каза Саймън.

Джелита с мъка застана на колене. Той ѝ помогна да се изправи и я отведе в укритието.

Едва след като се върна за Алдис и се огледа, той разбра, че те се намират не в пещера под скалата, а в някакво полуразрушено здание. Блясъкът на мълнията му позволи едва-едва да разгледа руините. По стените и покрива в отдалечения край на тяхното скривалище зееха дупки. Между плочите се показваше трева. Въпреки буйния вятър, който се разхождаше из развалините, въздухът тук беше спарен и миришеше на плесен.

Като се спъваше и едва не падаше, много предпазливо, Саймън тръгна към разрушената стена. Неочаквано под краката му нещо изпука, като че ли смачка нещо, а забеляза и слабо святкане. Той клекна и започна да опипва наоколо си. Отначало напипа слюзест парцал, който се разпадна в ръцете му и Саймън с погнуса ги избърса в тревата. След това напипа някаква метална ос. Вдигна я, отиде до Вратата и макар светлината да беше много слаба, като огледа находката, реши, че е по всяка вероятност някакво оръжие. Това, което държеше в ръцете си, напомняше пушка: имаше ствол, нещо подобно на приклад, но за разлика от тези, към които беше привикнал в онзи свят, където беше роден, тази почти нямаше тегло.

Джелита пипна с ръка челото на Алдис.

— Мъртва ли е? — попита Саймън.

— Не, изглежда е ударила главата си при падането. Как мислиш, оттук ли са дошли колдерите? — в гласа ѝ се чувстваше не страх, а интерес.

Саймън беше уверен само в едно — не бива да се отдалечават от мястото, където се оказаха при преминаването през Вратата. Ако се заблудят, никога няма да могат да се върнат в предишния си свят.

— Бих искала да знам има ли от тази страна на Вратата някакъв знак, по който да определим къде са те? — Джелита както винаги

прочете мислите му. — Ако колдерите идват тук и се връщат обратно, трябва да имат някакъв ориентир.

Бурята утихна. Нощната мъгла, която ги погълна, когато преминаха през Вратата, се смени от утринната дрезгавина. Саймън внимателно оглеждаше и изучаваше местността, но не видя нищо подобно на каменистата пустош от другата страна на Вратата. Напротив, навсякъде личаха признаци на кипял някога тук живот, който изглежда е бил разрушен за един миг. Това, което се стори отначало на Саймън самотни скали, се оказаха скелети на частично разрушени здания.

Да, тази картина беше позната на Саймън. Нещо подобно беше видял, когато съюзническата армия минаваше през територията на Германия. И тук явно е имало война или се е разразила някаква катастрофа. И това е станало толкова отдавна, че руините са обрасли с трева и храсти.

Слънцето още не беше изгряло, но вече светлееше. Саймън разглеждаше замръзналите в шлака останки и си спомни кошмара на собствения си свят. Какво е имало? Атомна война? Саймън се вгледа и реши, че това е малко вероятно — след избухването на атомна бомба не остават такива развалини. Тук оцелелите здания се издигаха като монументи.

— Саймън! — прошепна Джелита.

Предупреждението ѝ беше излишно. Той и сам забеляза през отворите в стената някакво движение. Към тях се приближаваше нещо голямо, което приличаше на дърво. Джелита посегна към колана. Там висяха мечът и кинжалът ѝ. Саймън държеше в ръце оръжието, което намери сред отломките.

Той отново се учуди от сходството на оръжието с пушка. Смущаваше го само много тясното изходно отворстие. Саймън се прицели както при стрелба. Като не откри никакъв спусък, натисна копчето. Нямаше представа какво ще стане.

Движещото се дърво, в което се прицели, затрепера, отърсвайки капките дъжд от листата си, след това клонките му увиснаха, свиха се, пред погледа му листата опадаха и то рухна на земята. Макар че нямаше никакъв блясък, никакъв звук, резултатът от „изстрела“ беше очевиден.

— Там се виждат още някакви твари! — възкликна Джелита, като гледаше над изгорялото без дим дърво.

Саймън не виждаше нищо подозрително, но все по-остро чувстваше надигащата се опасност. Джелита докосна ръката му, с която стискаше пушката бластер.

— Бъди нащрек!

Тя започна приглушено да говори нещо. Скоро той забеляза три движещи се петна. Маскировъчните халати скриваха тези, които се приближаваха. Бърборенето на Джелита ставаше все по-високо. Веднъж Саймън беше наблюдавал как по този начин тя подмами колдерите от засадата им. Не се ли опитва и сега да направи това?

Саймън се приготви да посрещне нападението.

Онези, които се промъкваха към тях, хвърлиха наметалата и излязоха на открито. Един се появи зад стената, друг откъм храстите, а трети — зад купчината боклук. Те напомняха хора, но бяха много слаби — кожа и кости: голите глави на тънките им шии приличаха на черепи, дистрофиралите им тела бяха скрити с парцаливи дрехи.

Саймън измъкна бластера и посрещна бягащите срещу тях с автоматичен откос. Той мислеше, че в оръжието е имало само един заряд, и две-три секунди объркано изчакваше, но се убеди, че не е така. Нападателяте започнаха да се гърчат и с нечовешки вопли се повалиха на земята. Саймън изтръпна. Джелита стоеше бледа като смъртта. Той я прегърна и притисна до себе си, за да я успокои.

— Гледайте!... — неочаквано се чу гласът на Алдис. Тя се беше приближила до тях безшумно. Гледаше убитите със самодоволна усмивка. Изглежда зрелището ѝ доставяше удоволствие.

— Те още не са измрели... Последният гарнизон!... — тя не обръщаше внимание нито на Джелита, нито на Саймън. Все едно, че ги нямаше.

Джелита се освободи от ръката на Саймън.

— Кой са тези? — попита тя настоятелно.

Алдис дори не обърна глава. Тя продължаваше да разглежда убитите с предишната усмивка.

— Оставиха ги, за да охраняват последната бариера, макар че те не знаеха това. Глупаци! Те вярваха, че вождовете им ще се върнат с пресни сили, за да им помогнат. Но вождовете си имаха свои грижи. —

Алдис се засмя. — Чака ги сюрприз! Те предполагаха, че тези глупаци няма да издържат дълго.

Откъде Алдис знае всичко това? Тя не може по рождение да принадлежи към колдерите — сред тях няма жени. И все пак Саймън не се съмняваше, че карстенката знае всичко, което става тук.

— Саймън, те стават все повече — разтревожено прошепна Джелита.

Саймън не забелязваше никакво движение на откритото пространство пред него, но чувството за опасност не го напуснаше. Джелита не свалише поглед от клисурата.

— Да, те се събират, но не за да тръгнат против нас — Алдис истерично се разсмя. — Те чакат... Те толкова отдавна чакат... А онези ще дойдат и ще започнат да ги преследват! — Тя отново се заля в безумен смях.

Но в нейните думи имаше смисъл. Тя е права поне в това, че щом колдерите се върнат, сигурно ще продължат да ги преследват. Дали колдерите знаят, че тук ги очакват дистрофирани създания, захвърлени някога от самите тях на произвола на съдбата?

Саймън гледаше към клисурата. Ако напуснат убежището си, те могат да станат жертва на тези агресивни твари. Но ако продължаваха да стоят тук, нямаше да могат да разберат как ще се върнат през Вратата обратно в своя свят. От самото начало Саймън се измъчваше от опасението, че пътят им назад въобще е затворен.

Съвсем близо до тяхното убежище, на края на дефилето, се издигаше основата на някаква разрушена конструкция. Саймън прецени, че ако се скрият зад нея, ще могат да наблюдават и клисурата, и Вратата. Той премести бластера от едната в другата си ръка, хвана Алдис за лакътя и я помъкна към каменния блок. Джелита тръгна след тях.

Това, което по време на бурята Саймън взе за русло на ручей, в действителност беше павиран път, наполовина затрупан от нападали отломки. По него все още се стичаха потоци вода. Над пътя, вдясно от мястото, където се криеха допреди малко, се издигаха две колони от зеленикав метал.

— Вратата — каза Саймън.

— И нейните защитници — добави полушепнешком Джелита.

Вървящите скелети като мравки сновяха по дъното на клисурата. Независимо от това, че на пръв поглед не се забелязваше нищо човешко, явно притежаваха интелект. Много хитро устройваха засадата. В ръцете си някои от тях държаха същото оръжие като това, което намери Саймън.

— Гледай, появиха се! — възкликна Джелита.

Нищо не се случи с Вратата, но до тях изведнъж се появиха няколко души като паднали от небето. Това бяха воини автомати. Построени в редица, те тръгнаха напред. След тях последваха други, а не след дълго просто отникъде се яви цял отряд. Те бяха извървели доста дълго разстояние по клисурата, но засадата не се откриваше. През това време на Вратата като иззад невидима завеса се появи носовата част на гъсеничен влекач. След малко се показа и цялата машина. Караше я човек автомат, но до него седеше колдер.

Мрачно, тежко предчувствие обхвана Саймън.

— Как всичко излъчва злоба и ненавист! — прошепна Джелита.
— Каква жажда за мъст!...

— Да, те жадуват отмъщение — потвърди Алдис, — но засега изчакват. Те са се научили да чакат. Само с това са живели.

Още една машина изпълзя зад Вратата. В защитената с прозрачен капак кабина освен воините автомати имаше и двама колдери. Единият беше с шлем с проводници.

На Саймън му се струваше, че въздухът дотолкова е наситен с флуиди на злото, че още малко и то ще се появи зримо, като мъгла. Притаилите се в засада все още не се разкриваха. След втория влекач през Вратата минаха още няколко роби автомати — работната сила на колдерите.

Внезапно клисурата се изпълни с тътнеж. В нея като че ли бушуваше сила, породена не от разума, а от стихия. В потоците на тази сила воините автомати се гърчеха, падаха като марионетки и се превиваха в предсмъртни мъки.

В тясната клисура беше почти невъзможно да се направи завой. Машината, в която седяха двамата колдери, даде заден ход, за да обърне и изпомачка робите автомати, които вървяха зад нея. Неочаквано водачът на машината се дръпна и изчезна. Изглежда падна на пода на кабината, но машината продължи да се движи, макар и не така равно. Накрая тя налетя върху купчината отломки, наклони се на

една страна и застина в това положение. Колдерът с шлема и проводниците не мръдна, дори не отвори очи. Вероятно, неговата воля управляваше машината, останала без водач. Може би тя служеше като защитна бариера на другия влекач, който оставаше невредим, въпреки че наоколо загиваха хората автомати.

— Те постигнаха своето — Алдис нервно се изхили. — Заловиха онзи, у когото се намира ключът от Вратата.

„Същински демон!“ — помисли Саймън, като видя как дистрофиралите същества се втурнаха към обърнатата машина. Те не проявяваха никаква предпазливост. Струпаха се около прозрачния капак.

Изведнъж цялата купчина се разлетя с диви крясъци. Някои бяха със счупени ръце, други с изгаряния. Но веднага на мястото на осакатените около влекача се събираха други и това продължи до появата на два демона. Те влачеха верига с примка на края. Три пъти хвърляха примката, докато успеят да я метнат както трябва върху прозрачния капак. Тогава по веригата пробягаха искри и капакът се натроши. Демоните нахълтаха в кабината и се хвърлиха върху тези, които седяха вътре.

Джелита закри очите си с ръце. Когато древната раса беше обявена извън закона, няколко пъти беше виждала ужасни сцени на клане в Карстен, но това зрелище на разправа беше непоносимо.

Колдерът с шлема и проводниците вече беше в костеливите ръце на безумците, но очите му оставаха затворени. От всички посоки на клисурата се стичаха демони, строяваха се в редици зад тези, които носеха пленника. Много от тях имаха бластери.

Демоните, които оглавяваха колоната и носеха колдера, тръгнаха към Вратата.

Саймън потрепера, когато видя как първият прекрачи между зеленикавите колони на Вратата и изчезна. „Отначало колдерите, сега тези твари“ — помисли той.

Какво ли зло ще донесат на света, който Саймън свикна да нарича свой?

— Ветрецьт преминава във вятър — отзова се на мислите му Джелита. — Съдено ни е да изтърпим буря.

18

КОЛДЕРИТЕ В ОБСАДА

В клисурата останаха само мъртвите. Колко демони минаха през Вратата — петдесет, сто? Саймън не ги брои, но реши, че не са повече от стотина. Едва ли могат да представляват сериозна заплаха за колдерите, които здраво се бяха укрепили от другата страна на Вратата.

Но на колдерите сега не им беше до бегълците — трябваше да се възползват от момента.

— Връщаме се! — каза Саймън.

И отново чуха зловещия смях на Алдис. Като се оглеждаше, карстенката се отдалечаваше по края на дефилето. Тя така беше отслабнала, че приличаше на дистрофичните обитатели на този свят. От предишната ѝ красота не беше останала и следа.

— А как ще се върнете? — извика тя. — Ключ нямате, а с рамо тази Врата не може да се изкърти. Как ще се върнеш обратно ти, Пазителю на границата, и ти, госпожа магьоснице?

Тя бягаше към пустото място.

— Трябва да я настигнем! — Джелита задърпа Саймън след себе си. — Талисманът на колдерите — това е ключът, ключът, с който може да се мине през Вратата!

Саймън се втурна след Алдис. Бластерът, макар и лек, му пречеше да бяга през храстите, но той не се решаваше да го хвърли. В обраслото с бурени някогашно селище не беше трудно да се скрие човек. Саймън и Джелита излязоха на откритото място и объркани се спряха.

— Къде е тя? — попита той, като че ли Джелита беше длъжна да знае. — Не е важно дали е далеч или близо, само кажи в коя посока — Саймън разбираше, че безцелното преследване няма да даде резултат. В този лабиринт от разрушени стени можеха да играят до безкрайност на криеница.

Джелита закри очите си с ръце и стоя така, докато се успокои дишането ѝ. Саймън не знаеше какво ще предприеме тя, но напълно ѝ се доверяваше и чакаше. Много бавно Джелита се обърна и свали ръце от лицето си.

— Там!

— Как разбра?

— Там е завесата на колдерите, а Алдис носи техния талисман.

Много тънка нишка, но друга нямаха. Саймън кимна, давайки ѝ да разбере, че вярва на интуицията ѝ. Те тръгнаха по пътеката, която водеше към руините в страни от клисурата. Вървейки, Саймън чупеше клонки, за да бележи пътя за връщане.

Излязоха на павирана площадка, заобиколена от частично разрушени здания. Те почти бяха запазили облика си. Чувството за красота, поне така, както го разбираха в света, от който беше дошъл Саймън, очевидно е било чуждо на строителите. Всяка постройка имаше много чупки и Алдис можеше да намери там надеждно убежище.

— Къде е тя? — отново попита Саймън.

Джелита се облегна на парапета, който обкръжаваше площадката. Тя дишаше тежко. Под очите ѝ имаше тъмни кръгове. Отдавна не бяха яли и макар че по време на дъжда събраха вода и до насита се напиха, силите им бяха почти изчерпани. Джелита съкрушено поклати глава.

— Не знам... избяга ми... — тя беше готова да се разплаче.

Саймън я прегърна, привлече я към себе си и Джелита, благодарна за подкрепата и силата, която се мъчеше да ѝ вдъхне, се притисна до него.

— Слушай — каза той тихо, — а ако се опиташ да я примамиш от развалините със заклинания... както онези тримата?...

— Нищо друго не ни остава. Трябва да го направим... длъжни сме... — каза дрезгаво тя.

— И ще го направим! Джелита, спомни си Карс, спомни си превъплъщението. Ти тогава прибягна до моята помощ. Може би и сега ще успее да ти помогна?

Тя едва се усмихна, обърна се с гръб към него и притисна тила си към гърдите му. След това здраво стисна пръстите му и затананика заклинанието — отначало тихо, почти без да отваря уста, а след малко

все по-високо и по-високо. Саймън почувства как от ръцете и пръстите му в нейните ръце изтичат потоци енергия. Това беше така осезателно, че му бяха нужни усилия, за да остане неподвижен.

Заобикалящият ги свят и монотонното пеене на Джелита като че ли се сляха в едно. Саймън повече не забелязваше нито купчините камъни, нито буренака. Като че ли всичко изчезна в сребристото блещукане...

Кръвта в жилите му биеше в такт с пеенето. Когато песента секна, пулсирането спря и Саймън отново се видя в разрушения град и забеляза някакво движение в сянката на развалините. Вгледа се и видя — през площада към тях пълзи Алдис. Тя дори не се опитваше да се изправи. Пропълзя още малко и падна по лице. Никакви белези на живот не се забелязваха в нея. Джелита пусна ръката на Саймън и притича.

— Мъртва е...

Саймън обърна отпуснатото тяло на карстенката по гръб. Джелита неволно извика. По лицето на Алдис нямаше никаква драскотина, но на гърдите ѝ, там, където преди висеше талисманът, сега зееше кървава рана. Саймън взе ръката на Алдис и разтвори пръстите ѝ, за да измъкне от юмука ѝ това, с което не искаше да се раздели и след смъртта си. Изглежда някой от демоните се е опитал да изтръгне от Алдис талисмана, но безуспешно. Сложният възел на колдерите е бил за нея по-ценен от живота.

— Да тръгваме! — каза Саймън и като се изправи на крака, хвърли поглед към прозоречните отвори на руините.

Джелита се наведе, скъса парче плат от роклята на Алдис и покри с него зеещата рана и лицето на карстенката. След това начерта във въздуха над изстиналото тяло някакъв знак.

След това те хукнаха обратно към клисурата. Саймън се оглеждаше. Той се боеше, че демонът, убил Алдис, ще преследва и тях. Нямаше съмнение, че си е навлякла смъртта, защото притежаваше талисмана на колдерите.

Но те имаха късмет да се доберат безпрепятствено до клисурата. Свечеряваше се. Сенките се бяха удължили.

Като стигнаха клисурата, Саймън и Джелита се насочиха към преградения пътя влекач. Като стъпваха предпазливо по напуканите плочи на пътеката, те се приближаваха към Вратата. Тя се чернееше

мрачно в настъпващата тъмнина. Саймън вървеше напред. Беше вдигнал ръката, в която стискаше талисмана на колдерите. Джелита вървеше плътно до него, положила ръка на рамото му.

Ще ги преведе ли талисманът през Вратата? Те преминаха заедно с Алдис, а на демоните им трябваше колдер, за да минат през нея. Саймън бързаше. Той нямаше представа какво трябваше да се случи, но не се учуди, когато токата, която стискаше в ръката си, започна да става все по-студена. След това изпита чувство, подобно на онова, когато колдерите поставяха бариера на мисления му контакт с Джелита. Ами ако талисманът служи само на колдерите? Но Алдис не принадлежеше към колдерите по кръв, а талисманът ѝ служеше...

Още една крачка и те се оказаха между колоните. Светът престана да съществува. Някакъв вихър завъртя Саймън и го хвърли в небитието...

Когато дойде на себе си, Саймън откри, че лежи върху все още топлите от дневния зной камъни. До него беше Джелита. Той се надигна и седна.

Слънцето все още не беше залязло и можеше да огледа наоколо. По всяка вероятност тук съвсем скоро се е водил бой. По площадката, на която беше Вратата, личаха следи от пожарища, търкаляха се трупове.

Саймън стана и помогна на Джелита да се изправи. След това отново се огледа, но не забеляза никакво движение. Бяха останали само мъртвите.

Без да губи време, Саймън реши да нанесе съкрушителен удар на колдерите и на тези, които доведоха със себе си в този свят.

Той насочи бластера си по близката колона и натисна копчето. Нищо не се случи. През главата на Саймън мина мисълта, че или оръжието вече не е заредено, или зеленикавият метал не се поддава на въздействието на невидимия лъч. И изведнъж от мястото, към което беше насочил оръжието, с трясък се посипаха искри. Те като змийчета запълзяха нагоре по колоната, прехвърлиха се на напречната греда, оттам на другата колона и се устремиха по нея надолу. Искрите ставаха все повече и по-ярки.

Саймън извика и изтърва бластера — ръката!... Какво става с ръката му? Той изтърва талисмана на колдерите, но на дланта му остана кърваво обгаряне. Токата искреше и се търкаляше към Вратата.

Като стигна до нея, избухна с ослепителна светлина. В същия миг Вратата изчезна. От нея не остана и следа.

Саймън и Джелита се отправиха към мястото, където беше лагерът на колдерите. Около влекача се търкаляха трупове. До една от машините Саймън рухна на земята, като притискаше към гърдите си изгорената ръка. Той чувстваше само болката — непоносима, влудяваща. Тя не му позволяваше да мисли за друго.

След това болката утихна. А може би той просто свикна с нея, както свиква човек с всичко, което продължава дълго...

После усети влага върху устните си — някой му даваше да пие и той жадно гълташе водата. Саймън не знаеше колко време е бил в безсъзнание, но когато дойде на себе си, над каменистото плато беше паднала вечерта. Главата му лежеше на коленете на Джелита.

— Събуди се, не трябва да оставаме повече тук — тя се опитваше да го разбуди.

Колко хубаво беше да лежи, без да бърза занякъде. На ръката си чувстваше тъпа болка. Когато се опита да размърда пръсти, разбра, че ръката му е превързана. „Добре, че е лявата“ — помисли той в просъница.

— Събуди се, Саймън! — Джелита вече не го уговаряше, а почти му заповядваше. Тя внимателно разтърси главата му, после мушна ръка по гърба му и се опита да го вдигне, но той се съпротивляваше.

— Трябва да се махаме оттук! — Джелита се наведе и притисна бузата си до неговата. — Някой идва насам!

Най-после Саймън осъзна къде се намира, рязко се надигна и седна. Като се подпираше на гъсениците на влекача, се изправи на крака и помисли, че няма да е лошо да използват машината, но не знаеше дали ще може да я управлява. Като се изправи съвсем, той откри, че стои здраво на краката си. Стъпвайки в дупките, оставени от влекача, те тръгнаха напред.

— Кой идва? Колдери ли? — попита той Джелита.

— Мисля, че не...

— Онези — другите?

— Изглежда. Нима ти не чувстваш?

Саймън откровено призна, че в тази отвратителна дрезгавина не чувства нищо... За пръв път от много часове той си спомни за тези,

които бяха оставили сред скалите, когато тръгнаха към невероятните си приключения.

— А къде са Лоиса и сулкарците? Можеш ли да кажеш?

— Опитах се да разбера, но нещо ми пречи, Саймън. Ту не мога да пробия завесата на колдерите, ту тя изчезва, но веднага се появява на друго място. Изглежда колдерите се сражават отчаяно, а тези, които са една кръв с тях, използват в борбата всичко — и оръжие, и тайни сили. Демоните, които влязоха в нашия свят през Вратата, са живи и изпълнени с ненавист. Ние няма защо да участваме в тази борба: колдерите се сражават с тези, които по кръв също са колдери. Такава война е непозната в нашия свят.

Силите на Саймън се връщаха бавно. В лагера на колдерите Джелита намери някакви продукти. Тя му подхвърли между другото, че едва ли може да си представи какво е видяла там. Той я прегърна внимателно с превързаната си ръка. Беше му приятно и спокойно, че може да върви до нея, докосвайки я с душата и тялото си.

Тъкмо заобикаляха скалата, за да се приблизят до мястото, където оставиха Лоиса и сулкарците, когато върху тях се посипаха камъни. Саймън блъсна Джелита встрани и се послуша, готов да посрещне нападението. Той беше хвърлил бластера до Вратата и затова Джелита му даде кинжала си.

В нощната тишина някой прошепна паролата.

Саймън отговори.

От склона се търкулнаха още няколко камъка, а след тях с ловкостта на човек, привикнал да се катери по въжета, някой скочи долу.

— Сигрод — назова се сулкарецът. — Капитане, видяхме ви как се върнахте. Появихте се като че от нищото. Само че в планините се появиха някакви демони. Те унищожават всичко по пътя си и затова не се решихме да тръгнем към вас. Инглин намери сигурно скривалище и двамата с Лоиса чакат там. Да вървим. Ще ви заведе.

— Какво се е случило тук?

Сигрод се разсмя.

— Какво ли само не се случи, капитане! Колдерите минаха през Вратата и изчезнаха — просто се разтвориха пред очите ни! А после... после настана Нощта на Демоните. Откъм Вратата се появиха същински скелети и се нахвърлиха върху лагера на колдерите. Кълна

се в небето и земята, те започнаха да убиват подчинените на волята на колдерите без оръжие, само с поглед. Магия, господарке — сулкарецът погледна Джелита. — Такова нещо дори и не съм чувал.

Те унищожиха всички, които се намираха в лагера. Но колдерите, които бяха в планината, насочиха към тях лъчите на смъртта, онези лъчи, с които се опитаха да изгорят и нас, когато бягахме от брега. Тези лъчи като камшик шибаха по скалите и изгаряха демоните. И още, господарке, получихме донесението, което изпрати по сокола. Аз се изкачих на скалите и видях корабите ни в морето.

Саймън веднага пое ролята на старши офицер.

— Нашите кораби също могат да попаднат под смъртоносните лъчи на колдерите — изказа той опасение. — Трябва да предупредим тези, които командват флота. Но как? Може би колдерите в схватка с пришълците ще намалят бдителността си и няма да насочат оръжието към врага, появил се откъм морето? Впрочем не трябва да забравяме и за демоните. Никой не знае какво може да се очаква от този противник. — Имаше над какво да помисли Саймън.

Сигрод ги заведе в пещерата, където се бяха скрили Инглин и Лоиса. Събрани всички заедно, започнаха да мислят какво да направят по-нататък.

— Брегът можем да завладеем без особен труд — каза Инглин. — Аз лично се чувствам по-добре, когато съм до морето. Струва ми се, че няма защо да навлизаме навътре в острова — огненият камшик не шиба повече по скалите. През цялото време видях само няколко пришълци, тези торби с кокали, които бродеха наблизо и търсеха нещо.

— Може би са започнали обсада на крепостта на колдерите! — предположи Саймън. — В такъв случай, ако излезем на брега, ще се сблъскаме с тях — той се замисли. — Флотът е недалече от острова, но за него може да не се безпокоим. Сулкарците не са глупаци. Няма през глава да щурмуват цитаделата на колдерите. Те знаят, че врагът е опасен, коварен и може да постави капан. Сега имаме възможност да унищожим веднъж завинаги злото и трябва да използваме този шанс.

Саймън знаеше, че колдерите няма да успеят бързо да издигнат още една Врата. При това силите им са съсредоточени за отблъскването на атаката на пришълците от тяхното собствено минало. За тях няма път за отстъпление. Значи време е да се решат на щурм, а за това е нужно да знаят какво става на брега, до стените на крепостта.

— Трябва ни разузнавач... — започна Саймън, но Джелита не му позволи да се доизкаже.

— Трябва да отидем там всички заедно — каза тя. — Просто защото за нас най-доброто е да стигнем до морето.

Те се отправиха към брега по пътеката, която бяха открили сулкарците, докато заедно с Лоиса ги чакаха да се завърнат. Беше много трудно да се върви по камъните. Но все още не беше съвсем тъмно и това им позволяваше сравнително бързо да се придвижват напред. Два пъти спираха, за да си починат. И двата пъти Саймън се покатери на скалите, като се надяваше, че ще види корабите. Но така и не ги откри. А когато спомена за това, Сигрод само се усмихна.

— Те плават до самия бряг. Този трик неведнъж ни е помагал: флотът се разделя на две — и двете половини обикалят острова, но едната от север, а другата от юг. Търсят място за десанта.

На Саймън му олекна на душата. Думите на моряка го ободриха. С корабите, потеглили на север, вече не можеха да се свържат, но с тези, отправени се на юг, можеха, тъй като и отрядът се движеше в тази посока. Трябваше да им подадат сигнал от брега. С това се зае Инглин.

19

РАЗГРОМ

— Тези стени, капитане, не могат да се разрушат с усилие на волята. — Сигрод лежеше до Саймън на плоския връх на скалата и гледаше надолу.

Там, до крепостта на колдерите, цареше оживление. Демоните, появили се през Вратата, се бяха събрали до стените и по всяка вероятност не мислеха да се махат. На Саймън му се струваше, че в случай на обсада всички предимства ще бъдат на страната на колдерите, разположили се в крепостта. Обсадилите крепостта пришълци нямаха никакви припаси и нямаше на какво да се надяват — наоколо имаше само голи скали. Може би те смятаха в случай на неуспех да се върнат отново в своя свят? Но Вратата вече я няма...

„*Да разбият стените с усилие на волята*“ — тези думи на Сигрод заседнаха в главата на Саймън. От момента, в който се озова на острова, Саймън беше видял всичко на всичко четирима колдери — двама в замъка и двама във влекача, попаднал на засадата от другата страна на Вратата. От четиримата двама вече са мъртви. Що се отнася до останалите, то с единия — този с шлема и проводниците — Саймън беше влизал в борба и дори го победи. Ако този колдер е жив, трябва да го заставят да им служи. Само да може да пипне този колдер, само да... С жест Саймън нареди на Сигрод да се върне там, където бяха оставили Джелита и Лоиса.

Той се спусна след него, за да отиде при тях.

— Значи онези с шлемовете управляват останалите? — учуди се Сигрод.

— Да, и струва ми се не само хората, но и механизмите също. Ненапразно демоните взеха със себе си един такъв колдер. Без него сигурно не биха могли да минат в този свят.

— Обаче присъствието му не помогна да проникнат в крепостта — забеляза Джелита.

— А може би онзи колдер е убит в сблъсъка при Вратата? — предположи Лоиса.

— А другия, който срази — продължи Джелита, — искаш да накараш да служи на твоята воля.

— Не на моята — поправи я Саймън, — на нашата.

— За да отвори Вратата на крепостта на демоните? — иронично попита Сигрод. — Какво пък, ще чакаме, докато Инглин доведе отряда.

„Във войната с колдерите непрекъснато се налага да чакаме — помисли Саймън. — Най-мъчителното по време на война.“ Той се обърна, легна по гръб и се загледа в нощното небе, покрито с облаци.

— Капитане, аз застъпвам на вахта — Сигрод се готвеше отново да се изкачи на скалата. Саймън избърбори нещо в знак на съгласие и потъна в размисли за предстоящия щурм. Беше му ясно, че изходът на делото зависи от много и много случайности. А не може ли със силата на волята да се въздейства върху играта на случая? А може би в разказите за магии, които беше слушал в собствения си свят, има частица истина? Какво ще стане, ако Саймън наистина се опита да изпрати неуспех на врага?

Усети върху челото си нечия ръка, която оправяше разбърканите и залепналите му от пот коси.

— Саймън... — Джелита умееше да произнася името му така, че то звучеше като нежна музика, която засягаше най-съкровените струни на душата му. Саймън и нищо повече...

Той хвана ласкавата ръка, притегли я до себе си, притисна я до бузата си и до напуканите от вятъра устни. Любовта им нямаше нужда от думи. Беше достигнала онази дълбочина, при която хората се разбират без звук. Помежду им бяха изчезнали и последните следи на отчуждение.

— Почини си. — Ръката на Джелита отново докосна челото му. Той затвори очи и потъна в сън.

Нищо не беше се променило през нощта. Демоните все така се тълпяха до стените на крепостта.

— Колдерите през нощта не използваха огнения камшик — заяви Сигрод.

— По всяка вероятност не смеят да насочат това оръжие към своите стени — отговори Саймън.

— Или е вече изтощено.

— Не трябва да разчитаме на това.

— Колдерите загубиха много от подвластните си при Вратата и сигурно затова не се решават да дадат отпор на пришълците. Как мислиш, капитане, дълго ли тези скелети ще стоят и ще изчакват?

Саймън сви рамене. Дистрофиралите колдери оставаха пълна загадка за него. Той допускаше, че те могат да съществуват без вода и без храна и да стоят така до Вратата на крепостта дни, а може би и седмици...

— Саймън!...

Той се обърна и погледна надолу по склона. Отметнала глава, Джелита го гледаше с радостни очи.

— Саймън! Нашите воители се приближават!

Той погледна още веднъж към морето, но като не видя кораби в пристанището и платноходи на хоризонта, се спусна долу. Джелита стоеше, устремила поглед на юг, като че ли там виждаше нещо.

— Сигрод!

— Да, капитане!...

— Тръгвай и ги приведи по заобиколния път — Саймън показа назад.

— Слушам! — сулкарецът се изгуби между камъните. Лоиса дръпна Джелита за ръкава на ризницата.

— Корис с тях ли е?

Джелита се усмихна.

— За съжаление, мила, не знам. Нищо не мога да ти кажа.

Отново очакване. Те хапнаха по шепа от някакво брашно, което Джелита беше намерила в лагера на колдерите, пийнаха вода. Като се подкрепи, Саймън отново отиде на наблюдателния пункт и видя същата картина: крепостта изглеждаше мъртва, обсаждащите я не предприемаха никакви действия и буквално с нечовешко търпение чакаха под стените неизвестно какво.

Скоро след обяд се появи Сигрод. Във верига след него вървяха воители. По-голямата част от тях бяха сулкарци, привикнали към морски битки. Сред тях се виждаха и воители с шлемове — соколари. Отделна

група бяха смуглоликите воители, които веднага се приближиха до Саймън. Това бяха неговите защитници на границата.

— Капитане! — Ингвалд измъкна меч от ножницата и го приветства. Той огледа каменната пустош и скалите. — Подходящо място за сражение...

— Да се надяваме — отговори Саймън.

Събраха се на военен съвет: четиримата сулкарски капитани с моряците си воители, отрядът от защитници на границата и соколарите — оказали се далече от родните планини, но все пак в планините. Саймън изложи пред тях единствения според него план, който можеше да отвори пред тях последната твърдина на колдерите — Вратата.

— Всичко това наистина ли е възможно? — попита без особено учудване капитан Стимир. — Сулкарецът знаеше на какво са способни магьосниците на Есткарп. Само соколарите се стараеха да стоят понастрана от жените и магиите. Те суеверно се бояха и не допускаха мисълта, че магиите също могат да служат като оръжие.

— Нищо друго не ни остава, освен да опитаме да го направим — отговори Саймън. Той погледна Джелита и тя едва забележимо му кимна.

Воините се подредиха в колона и в края ѝ се появи женска фигура. Тя току-що беше дошла. Както всички, и тя носеше ризница и шлем, но беше и със сив плащ, върху който на верижка висеше тъмен камък — символ на магьосниците.

Владетелката излезе напред, погледна Саймън, а след това спря поглед на Джелита.

— Сигурен ли си, че ще можеш да го направиш? — попита магьосницата и Саймън долови в тона ѝ насмешка.

— Да, ние ще можем да го направим — отговори Джелита. — Немалко подобни неща направихме през последните дни, сестро.

Владетелката леко се намръщи. Не ѝ хареса, че Джелита я нарича така. „Сигурно смята, че опитът до нищо няма да доведе“ — помисли Саймън и желанието да ѝ докажат противното му даде сили.

Той извика в съзнанието си картината на стаята, в която последния път видя двамата колдери, и ясно си ги представи. След това се съсредоточи върху образа на колдера-офицер, който беше с шлем и проводници, събра в едно цялата си воля и тя заприлича на невидимия лъч на бластера.

Саймън започна да търси контакт с колдера и го установи! Опасенията му се оказаха напразни — колдерът беше жив... Той беше жив, но това, което беше ядрото на неговото съзнание, беше изгоряло. Имаше само пустота... Волята на Саймън започна да запълва тази пустота. Изведнъж той почувства как през него преминава поток друга енергия — Джелита му помагаше!

Саймън не виждаше повече нито скалите, нито стоящите в очакване воини, нито Владетелката, нито дори Джелита. Той чувстваше само изтичащата от нея енергия, ставаща сега част от самия него. Тяхната обединена воля се вливаше в съзнанието на колдера и го правеше послушен като хората автомати, в каквито самите колдери доскоро превръщаха пленените в Горм, в Карстен, в Сулкар.

Колдерът вече беше готов да изпълнява всякакви заповеди. Какво пък, нека като начало отвори вратата на крепостта...

Пред Саймън се замъркаха смътни картини на коридори, зали... Колдерът бързаше да изпълни заповедта. Някой се появи на пътя му и се опита да го задържи, но падна веднага мъртъв.

След малко Саймън видя пулта залят от светлина, с множество екрани, бутони, ръчки и ръцете на колдера, които пълзяха по тях и унищожаваша всички хитри механизми на крепостта — лишаваха я от защита...

Внезапно настана пълна тишина. Вледеняващ ужас обзе Саймън. С невероятно усилие, почти в безсъзнание, той успя да се задържи от тази страна на битието. Отново стоеше под открито небе, сред скалите. Джелита стискаше ръката му и го гледаше с широко отворени очи. Това, което прочете в погледа ѝ, му подсказа, че преди миг и тя е преживяла същия ужас.

— Той е мъртъв — Саймън чу гласа на Владетелката, която вече не беше само страничен наблюдател. — И в нейните очи Саймън забеляза това, което бяха преживели с Джелита в последния миг на борбата на Духа. Магьосницата вдигна ръка за приветствие.

— Вие го направихте...

— Нищо повече ли не трябва? — процеди през зъби Саймън.

— Е-хей! — донесе се от наблюдателния пост. — Демоните се размърдаха!

Долу наистина беше настъпила суматоха. В крепостта се отвори проход и пришълците се устремиха към него като мравки. Част от

пълчището беше вече проникнала от другата страна на крепостната стена, когато щитът на Вратата рухна и смачка две от тварите. Бягащите след тях демони насочиха към щита бластерите си, той се изкриви, а след това се разлетя на парчета.

— В атака! — размахал меч, извика един от капитаните и воините с викове се втурнаха надолу по склона.

Но нахлуването в цитаделата на колдерите се оказа не толкова проста работа. Това приличаше повече на лов, отколкото на битка. Някакво дяволско оръжие косеше и хората, и пришълците по коридорите на замъка. Но изведнъж касапницата спря, като че ли сърцето на колдерския мозък даде отбой. А когато Саймън с отряда си нахлу в централната зала на замъка, това сърце съвсем престана да бие. Шестимата колдери, които се намираха там, моментално се простиха с живота. А заедно с тях загина и пултът.

Но веднага започна нова битка. Пришълците, появили се тук иззад Вратата, насочиха оръжието си срещу воините на Есткарп. Хората от древната раса загиваха, но и техните оръжия сееха смърт...

Над скалите и над замъка бушуваше буря, когато накрая в замъка настъпи тишина. Хората, уморили се да убиват, зашеметени от гибелта на приятели и близки, неуспели още да повярват, че с мечовете си са успели да разсекат сърцето на Колдер, един след друг влизаха в залата, в която се издигаше огромният пулт.

— Колдер е мъртъв! — Стимир подхвърли брадвата си, улови я за дръжката и описа с нея във въздуха святкащ кръг.

— Да, Колдер е мъртъв — като ехо прозвуча гласът на Джелита. Тя беше влязла в залата след воините заедно с Владетелката и Лоиса. — Колдер е мъртъв, но злото, което пося, е живо. Могат да се появят тези, които ще се опитат да се възползват от това — и кимна към пулта.

— Това няма да стане! — магьосницата свали от врата си тъмния камък и го насочи към пулта. — Призовавам те, сестро, да унищожиш и това!

Нервна червенина покри бузите на Джелита. Тя се приближи до Владетелката, застана до нея и съсредоточи поглед върху камъка. Светлината, която се излъчваше от стените, започна да помръква. По целия пулт започнаха да пробягват искри, разнесоха се взривове, след тях — други, още и още... Над пулта се издигаше струйка дим,

замириса на изгоряла изолация. Кожусите на блоковете започнаха да се топят...

„Изглежда с този пулт колдерите управляват не само сложните машини — помисли Саймън. — Той служи и за връзка с други разсадници на зло, пръснати по цялата планета.“

Тази мисъл Саймън изказа, когато се събраха след щурма на крепостта пред капитаните на кораби.

— Паяжината все пак остана — мрачно произнесе Владетелката, която стоеше малко встрани. — Паяжината от ненавист, завист, алчност... изтъкана от колдерите... В Карстен цари безпорядък и на карстенци засега не им е до нас. Но очевидно това не е задълго.

— Да, не задълго — повтори Саймън. — Ще се появи някакъв нов вожд и в името на благородни цели ще отпрати призив за нападение на съседите...

— А знаете ли нещо за Ализон? — за пръв път се обади Лоиса. — Как върви войната с Ализон?

— Сенешалът се е разбушувал там като пожар в пусто място, обрасло с калуна. Ние не очаквахме, че ще постигне такива успехи. Но ние все пак не можем нито да удържим Ализон, нито да покорим Карстен. На хората от Есткарп това не е нужно. Ние искаме нашият народ спокойно да доизживее живота си, защото нашата вечер настъпи, а утро няма да има. И ако врагът ни натрапи война, ще се сражаваме до смърт.

— Не е задължително всичко да протече точно така — възрази Саймън. Владетелката внимателно го погледна. След това прехвърли погледа си върху Джелита, Лоиса, Ингвалд, сулкарците и се усмихна.

— Виждам, че имате сили да се противопоставите на това. Възможно е древният Есткарп да е онова поле, на което ще поникнат семената на нов живот — сега е времето на промените. Колдерите можеха да унищожат света, но като ги победихме, ние възстановихме спокойствието. Ще ви кажа едно, събратья: вие извършихте подвиг, за който ще се пеят песни...

— С колдерите е свършено! — възкликна Ингвалд.

— Свършено е! — съгласи се Саймън — но както каза преди малко Най-Мъдрата, чакат ни и други сражения, в които трябва непременно да победим.

Той протегна ръка на Джелита и тя я пое. В този миг Саймън беше далеч от мисълта за съдбата на Есткарп.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.